

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STOLEN

D A N T E ' S V O W

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇALINTI

DANTE'NİN YEMİNİ

NATASHA KNIGHT

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak

CoverLuv tarafından

Fotoğraf: Rafa Catalana

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

İÇİNDEKİLER

[Natasha'dan Not](#)

[Prolog 1](#) [Prolog 2](#)

1. [Dante](#)
2. [Mara](#)
3. [Dante](#)
4. [Mara](#)
5. [Dante](#)
6. [Mara](#)
7. [Dante](#)
8. [Mara](#)
9. [Dante](#)
10. [Mara](#)
11. [Dante](#)
12. [Dante](#)
13. [Mara](#)
14. [Dante](#)
15. [Dante](#)
16. [Mara](#)
17. [Dante](#)
18. [Dante](#)
19. [Mara](#)
20. [Dante](#)
21. [Dante](#)
22. [Mara](#)
23. [Dante](#)
24. [Dante](#)
25. [Mara](#)
26. [Dante](#)
27. [Mara](#)
28. [Dante](#)
29. [Dante](#)
30. [Dante](#)
31. [Mara](#)
32. [Dante](#)
33. [Mara](#)

34. [Dante](#)
35. [Dante](#)
36. [Mara](#)
37. [Dante](#)
38. [Dante](#)
39. [Dante](#)
40. [Mara](#)
41. [Dante](#)
42. [Mara](#)
43. [Dante](#)
44. [Mara](#)
45. [Dante](#)
46. [Mara](#)
47. [Dante](#)
48. [Mara](#)
49. [Dante](#)
50. [Mara](#)
51. [Dante](#)
52. [Mara](#)
53. [Mara](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Sırada Ne Okumalı](#)

[Ayrıca Natasha Knight](#)

[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

Natasha'dan Not

Sevgili okuyucu,

Çalıntı: Dante'nin Yemini, Sahip Olmak ve Tutmak Düetinin bir devamıdır. Her ne kadar tek başına okunabilse de, karakterlerin birçoğu ve bazı arka plan hikayeleri önceden oluşturulduğundan, önce [With This Ring](#) and [I Thee Take](#) kitaplarını okumanızı tavsiye ederim.

[With This Ring'i](#) burada ve [I Thee Take'i](#) burada

bulabilirsiniz. Teşekkürler ve iyi eğlenceler!

Natasha

Önsöz 1

Dante

Beş yıl.

Beş lanet yıl. Onu bulmam bu kadar uzun sürdü. Ve bunu yapmamın tek sebebi Petrov'un kandırıldığı haberinin yayılmasıydı.

Felix Pérez saklanıyor. Piç kurusu.

The Hudson Hotel'in girişinde arabadan iniyorum. Yirmi kattan daha yüksekteki çatı katı pencerelerine bakmadan önce paltomun yakasını düzelttiğimde buz gibi bir yağmur çiseliyor.

O burada.

Bu o.

Öyle olmalı.

İkinci SUV bizimkinin arkasında durdu ve Matthaesus yanıma geldiğinde üç adam daha onun arkasında sıraya girdi. Ellerimi ceplerime sokup girişe doğru yürüyorum. Bir görevli kapıyı açıyor. Yoldan geçen bir arabanın ışığı yüzümde dans ederken gözlerinin genişlediğini fark etmiyorum. Belki de onu korkutan görünüşüm değildir. Belki de maiyetimdir. Çünkü bela gibi görünüyoruz.

Ve öyleyiz.

Konsiyerj masasına doğru ilerledim ve görevliye adımımı verdim. Gerçek adımımı değil. Gecenin erken saatlerinde sırasını almak için fazladan ödeme yapan pisliğin adını. Tükenmeden önce. O artık ölü.

Görevli göz temasını tam olarak sağlayamıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, gözleri göz bandımın üzerinde gezinirken onu izliyorum, yanağımdaki derin, hala kızgın X şeklindeki yara izi. Bakmasına izin veriyorum. Kimlik sorarken masasını yeniden düzenlerken utanç içinde boğazını temizlemesine izin veriyorum.

Ceplerimi yokluyorum. "Sanırım unutmuşum."

Sonunda kendini bakışlarımla buluşmaya zorluyor, boynu ve yüzü kızarmış. "Zarf," diyorum elimi uzatarak. Bu soytarıya ayıracak vaktim yok.

"Evet, efendim." Zarfı uzatırken eli titriyor. Gitmemi istiyor ve onu suçlayamam.

Saatimi kontrol ediyorum. Zamanlamayı tam olarak doğru yapmalıyız. Adamlarımın peşinden asansöre doğru yürüyorum. Sanki bizi zorlamak istercesine, kapılar tam yanlarına geldiğimizde kayarak açılıyor ve içeri adım atıyoruz. Zarfı yırtıp açıyorum, anahtarı Penthouse yazan yuvaya sokuyorum ve kapıların kapanmasına izin veriyorum. Matthaesus siyah spor çantasını yere bırakıyor, fermuarını açıyor ve adamların her birine birer otomatik tüfek veriyor. Susturucuları takılı, ancak bu sesi bastırmanın gerçekten bir yolu yok. Ama her şey plana uygun giderse, fark etmeyecek.

Aynalı kapılarda kendi yüzüme bakarken arka planda neşeli bir melodi çalıyor. Kendime baktırıyorum. Kendimi görüyorum. Beni gördüğünde korkup korkmayacağını merak ediyorum.

Telefonum çalıyor. Cebime uzanıp çıkarıyorum ve mesajı tarıyorum. Cristiano bana

Askerler hem içeride hem de dışarıda yerlerini aldılar. Helikopter yolda ve ıkışımızı güvence altına aldılar.

Eğer
ıkabilirsem.

Eğer.
Çünkü bunun boktan bir fikir olduğunu düşünüyor.

Ama hayır, *eğer* ıkarsam değil. Bu gece ölmeye niyetim yok. O şışko Petrov'u öldürmeden olmaz. Bıçağımı Felix Prez'in midesine gmmeden olmaz. Onların ve ona dokunan herkesin kanını ellerime bulaştırmadan olmaz.

O zaman
lebilirim.

Ancak o
zaman.

Bana tekrar Petrov'un askerlerinin yakınlarda olduğunu hatırlatıyor, ayarladığımız dikkat dağıtma bize sitin içinde sadece dakikalar kazandırıyor. Ne yaptığımı bilip bilmediğimi bir kez daha soruyor.

Ona orta parmakla birlikte bir korsan emoji si gönderiyorum, sonra telefonumu sessize alıyorum. Kızacak ama bu benim. Ona olanlar benim yüzümden oldu. Hepsinin başına gelenler benim yüzümden oldu. Ben sadece uzaklaşırken.

Asansör atı katına yaklaşırken boynumu kırdım ve tabancamı omuz kılıfından çıkardım. Sonra susturucuyu yerine takıp silahı yanımda tutuyorum.

Çünkü bu gece onların sonunun başlangıcı.

Bu gece, aldıklarını geri alacağım.

Prolog 2

Mara

"Kişisel bir şey değil canım."

Elinden kurtuldum. *Kişisel bir şey değil*. Bunun benim için bir anlamı olmalı mı? Gerçekten bir şey ifade edebileceğini düşünüyor mu?

Çenemi kavırıyor, beni ona bakmaya zorluyor. Nasırlı parmakları sert. Morarmış.

Dişlerimi sıkıyorum, ellerimi yumrukluyorum. Onunla dövüşmek istiyorum ama yapamıyorum. Hâlâ korkuyorum. Kafamın içindeki o küçük ses bana dövüşmemin daha iyi olacağını söylese bile.

Eğer kendini

kaybetseydi. Beni

öldürseydi.

Çünkü gelecek olan daha kötü olacak.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları gördüğü anda ifadesi değişiyor. Başını yana eğiyor, boştaki elinin bir boğumu yanağımdan aşağı süzülen damlayı siliyor.

"Tatlı kız." Başparmağı alt dudağıma bastırıyor. "Güzel kız. Bu şekilde olması çok kötü."

Beni bırakıyor ve ben de geri çekiliyorum.

"Bırak gideyim," diyorum işe yaramayacağını bildiğim halde. *Bu benim hatam değil*, ona söylemek istiyorum. Ama bu onun için önemli değil. Ayrıca, bir bakıma benim hatam. Ben söyledim. Yapmamam konusunda uyarılmışım. Söylememem için beni dövdüler. Unutmam için. Ama unutmadım. Ne kadar denesem de asla yapamadım.

Ağzını öyle bir gülümseme haline getiriyor ki, saf olsaydım bunun rahatlatmak için yapılmış olabileceğini düşünürdüm. Ama saf değilim. Sahip olduğum tüm masumiyeti o çaldı. Ya da belki ondan önce Felix çalmıştı.

"Eğer bunu yaparsam, o zaman o yılan için bir ders olmaz, değil mi? Hayır, Mara," diye adımı söylemeye çalışıyor. Diline garip geliyor, aksanı çok kalın, hissettiği tiksinti çok aşikâr. "Ama Leonard seninle kalacak," diyor omzunun üzerinden askere işaret ederek. "Yaralanmadığından emin olacak. En azından çok kötü değil," diye ekliyor sanki sonradan aklına gelmiş gibi. Sanki ben sonradan düşünülmüş bir şeymişim gibi.

Leonard'la göz göze geliyorum. Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıp dudak büküyor. Tırnaklarımı göz çukurlarına geçirip gözlerini kafasından çıkarmak için neler vermezdim. Onu bir kez olsun incitmek için neler vermezdim. Çünkü önümüzdeki birkaç saatin tadını çıkaracağından hiç şüphem yok.

Petrov dönüyor, askere doğru yürüyor ve ona Rusça talimatlar veriyor. Ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama son beş yıldır benimle sadece İngilizce konuştuğu ve benimle karşılaşan herkese aynı şeyi yapmasını söylediği için, öğrenebildiğim birkaç kelime de yardımcı olmuyor. Ne olacağını bilmek için ne dediklerini anlamam gerekmiyor. O kısmı çok detaylı anlattı. Sanırım bundan zevk aldı.

Elimi kalçama koydum. Yemin ederim, verdiği cezanın yanığını hâlâ hissediyorum. Ama bu benim hatamdı. Çenemi kapalı tutmalıydım.

Sonra ne olacak?

Benden bıkmaya başlamışken beni daha ne kadar hayatta tutmasını bekliyordum ki? Eskisi kadar genç değilim ve o gençleri seviyor.

Bu düşünceyle midem bulanıyor ve tüm nefretimi sırtına, kalın omuzlarına, geniş ortasına yönlendiriyorum. Boynunun etrafındaki yağ yığının ve askeri tarzda kırpılmış saçlarıyla küçük kafasına. Saçları azalıyor ve tepesindeki kel nokta genişliyor. Kafa derisine bunu gizlediğini düşündüğü bir şey sıkıyor ama herkes arkasından gülüyor. Sorun şu ki kimse bunu yüzüne yapmaya cesaret edemiyor.

Pencereye doğru yürüdüm ve ağır, bordo perdeleri geri çektim. Etkinlik için başkanlık süitini kiralamak için hiçbir masraftan kaçınmamış. Benim vedam.

Yağmur yağıyor. Aşağıdaki sokağa bakıyorum, insanlar yirmi kat aşağıdaki karıncalar gibi. Açabilsem atlayacağım ama pencereler açılmıyor. Sanırım otel işi şansa bırakmıyor. Ayrıca, kendimi tanıyorum. Bunu yapamayacak kadar korkağım.

Perdeyi indirip, bir anlığına da olsa onlardan uzaklaşmak için tekrar banyoya giriyorum. Burası çok güzel. Pençe ayaklı antika küveti, mermer zemini ile lüksün kucağı. Dört duvarda uzun yeşil çimenlerin arasında uçuşan yabancı kırmızı gelincik tarlaları ve freskleri, tavanda şimdiye kadar gördüğüm en mavi gökyüzü. Keşke o tarlalara koşabilseydim. Bacaklarıma değen narin yaprakları, çıplak ayaklarımin altındaki yumuşak çimenleri hissederdim.

Ama sonra adımı söyledi.

Vakit geldi.

Keşke hasta olsaydım ama bütün gün bir şey yemedim. Beni beslemedi. Arkadaşlarının üzerine kusmak benim için iyi olmaz.

Yatak odasına geri dönüyorum ve içeri giren üçüncü adamı görüyorum. Doktoru. Onu burada görmek beni ürpertiyor.

Petrov bana "Kıyafetlerini çıkar" dedi.

Bakışlarımı doktordan Petrov'a çeviriyorum, dizlerim titremeye başlarken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Lütfen bırak gideyim," diye son bir kez deniyorum.

"İğneye ihtiyacın var mı?"

Cebinden hazır şırıngayı çıkaran doktora bakıyorum. Bu iğneleri bilirim. Kollarımı ve bacaklarımı işe yaramaz hale getiriyorlar, bedenim artık kontrolüm altında değil. Ama zihnimi dokunulmamış ve uyanık bırakıyorlar. Her şeyi bileceğim, her şeyi hissedeceğim ama savaşımayacağım. Orada yatıp her şeyi kabul etmekten ve her saniye bana neler olduğunu bilmekten başka bir şey yapamayacağım.

Başımı sallıyorum. İğne olmak istemiyorum. Henüz istemiyorum. Bir tane vurmaya çalışacağım, böylece en azından bir şey yaptığımı bileceğim. Öylece yuvarlanıp kurbanı oynamadım.

Elbisemin düğmelerini çözmeye başladım.

Petrov başını sallıyor, soyunmamı izliyor. Altım çıplak, bu yüzden uzun sürmüyor. Etrafımda dolaşıyor ve işaretine baktığını biliyorum. O noktayı seçmişti, böylece bana dokunan herkes onun olduğumu anlayacaktı. Onun atılmış malı. Kullanılmış mal. Felix bunu gördüğünde çok kızacak. Beni satamayacak. En azından iyi bir fiyata. Bu bir lütf, değil mi? Bir bakıma?

En azından bu gece bana dokunmayacak. Gerçeği öğrendiğinden beri dokunmadı. Petrov yine karşımda duruyor. Saçımı omzumdan kaldırdı.

"İyi doktor sırasını aldıktan sonra yan odada olacak. Eğer sorun çıkarırsanız, iğneyi o yapacak. Soru sormak yok. Anlaşıldı mı?"

"Ona izin vereceksin-" Sözlerime çelik katmaya çalışıyorum ama sesim kesiliyor.

Rusça bir küfür mırıldanıyor, sonra tekrar anlayıp anlamadığımı soruyor.

Başımı sallıyorum. Çünkü kırılan sadece sesim değil. Benim sesim. Ve hâlâ korkuyorum. "Efendim." Bir asker kapıdan kafasını uzatıyor. "Servis asansörü burada." "Normal asansörün nesi var?"

"Emir dışı," diyor asker.

Petrov sinirli bir şekilde, "Peki," diye cevap verir. Görünüşe önem veriyor ve servis asansörüne binmek ona yakışmıyor. Son kez olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde bana bakıyor. "Hala çok güzel. Bu gerçekten çok kötü," diyor. Dönüp kapıdan çıkıyor ve kısa, aptalca bir an için bunu kastettiği fikrine kapılıyor. Düşündüğu kişi olmadığım için üzgün olduğunu. Yapmak üzere olduğu şeyi yapmak zorunda kaldığı için üzgün. Çünkü kaçırıldığınızda garip olan şey budur. Hayatınızın her yönünü kontrol eden tek bir kişi olduğu. Yemek yiyip yemeyeceğinize ya da aç kalıp kalmayacağınıza karar veren biri. Yaşamanıza ya da ölmenize. Bir şekilde onları memnun etmek istersiniz. Onların yanında kendinizi daha güvende hissedersiniz. Bu tamamen aptalca, bunu biliyorum. Stockholm Sendromu. Belki de bu canavarı en azından tanıdığın içindir.

Başımı sallayıp kendimi toparlıyorum. Çünkü o gitmişti, ışıklar sönmüştü ve doktorun bana doğru adım atışını tiksintiyle izliyordum.

Etrafındaki enerji çatırdıyor. Ben hazırım. Hepimiz hazırız. Öldürmeye hazırız.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve kameraya bakıp gülümsüyorum. Orta parmağımı yukarı kaldırıyorum. Petrov'un onu kaçıranın ben olduğumu bildiğinden emin olmak istiyorum. Hiç şüphesi olmasın istiyorum. Ve bir dahaki sefere onun için geleceğimi bilmesini istiyorum.

Çatı katından klasik müzik geliyor. Acaba içeride olup bitenleri medeni göstermek için mi? Hatta zarif. Eminim ona olanlar hiç de öyle değil. Kahkahalar duyuyorum, bardaklar birbirine çarpıyor. Lanet bir partiye benziyor. Ama sanırım onlar için öyle.

Sütün hemen içinde duran iki adamın bana bakmayı bırakıp davetli olmadığımızı anlamaları bir an alıyor. Taşıdığımız silahları fark etmeleri bir anlarını daha alıyor çünkü adamlarım dağılıyor ve susturuculu otomatik tüfeklerin sesi klasik müziği bozuyor. Silahlar çekildi, kurşunlar havada uçuştı.

Bakışlarımı pencerenin yanında duran, ellerinde içkileriyle sıranın kendisine gelmesini bekleyen iki konuğa kaydırıyorum. Onlarda özellikle beni sinirlendiren bir şey var. Belki de rahat duruşları, rahat tavırları. Belki de memnun, gülümseyen yüzleridir. Her neyse, plandan sapıyorum. Doğruca yatak odasına gitmem gerekiyordu. Onu yakalamalıydım. Dışarı çıkmalıydım.

Ama yapamam.

Belki de kanlarını ellerime bulaştırmak istediğimdendir. Belki de sadece öldürmeyi sevdiğimdendir. Her iki şekilde de, bu gece ölecekler.

Bir an için bu hasta heriflerin baba-oğul olup olmadıklarını merak ettim. Aynı zayıf çeneyi paylaşıyorlar. Küçük olan benim geldiğimi görünce gülümsemesi dehşet ifadesine dönüşüyor. Babam daha hızlı. Silahı elinde, ama ben gözlerinin arasına nişan alıp tetiği çekmeden önce değil. Vücudu sarsıldı, viski bardağı elinden kaydı. Cilalı parke zemine çarparak paramparça oldu.

Genç olan şok içinde bir bana, bir ona, bir de arkasına bakıyor. Geriye doğru bir adım attı. Ben bir adım ileri atıyorum. Silahımı indirip kalçamdaki hançere uzanıyorum. Küçük bir kız gibi çığlık atmak için ağzını açtığı anda hançeri karnına saplayıp elimi hızlıca çekiyorum.

Çığlık bir homurtuya ya da hırıltıya ya da her ikisinin bir kombinasyonuna dönüşüyor. Elleri ellerime dolanıyor, onu geriye doğru itip bıçağımı karnından çekmeden önce bir kez daha çekiştirdiğimde vücudu öne doğru eğiliyor. Yerde, sevgili babamın yanında kanlar içinde yatıyor. Bıçağı kılıfına yerleştirmeden önce pantolonunun paçasına sildim. Ellerimi yıkamalıyım.

Ama sonra duydum. Boğuk bir çığlık. Onun çığlığını.

Ve bir şey beni sanki ona ayarlanmışım gibi çekiyor. Takıntım haline gelen kıza.

Kapalı bir kapının arkasından gelen sese doğru dönüyorum ve bir an için hareket edemiyorum. Sadece bir anlığına. Sonra yatak odası olması gereken yere doğru ilerliyorum.

Tekrar çığlık atıyor, bu sefer daha yüksek sesle, kapıyı tekmeleyerek açtığımda sert giyimli asker şaşırıyor. Yataktaki zayıf kadına doğru yaklaşan adamı izliyor. Adamın pantolonu dizlerine kadar inmişti. Askerle vakit kaybetmedim. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkıyorum ve anında yere düşüyor.

Adam panik içinde yataktan düşüyor ve ben onu görüyorum. On beş yıldır ilk kez onu görüyorum. Burası karanlık. Işıklar sönük. Ağır perdeler kapalı.

Ama bu o.

Ve yine, bir anlığına, aklım başımdan gitti.

Yatakta çıplak, kendini saklamaya çalışıyor. Tabii ki çıplak. Burada ne yapacaklarını sanıyordum, kâğıt mı oynuyorlardı? Yüzü uzun, beyaz-sarı saçlarla çerçevelenmiş, gözleri parlak, parlak ve dehşetle geniş.

"Parasını ben ödedim," diye başlıyor adam, dikkatimi kadından uzaklaştırarak. Ona geri çekiyorum. Bir saniye içinde buna pişman olacak çünkü içimdeki öfke yaşayan, nefes alan bir şey haline geldi. Nabız damarlarımda bir ateş gibi atıyor.

Sonunda sarkık aletini pantolonuna geri soktu ve fermuarını çekiyor.

"Petrov önce benim gitmemi kabul etti."

"Bu doğru mu?" Altmış yaşlarında olması gereken adama doğru adım atarak sordum. Lanet olası sapık. "Petrov burada değil, değil mi? Ama sana ne diyeceğim." Silahımı çekiyorum, botlarımın parmakları adamın ayakkabılarının ucuna değecek kadar yaklaşıyorum. "Önce sen gidebilirsin. Doğruca cehenneme." Tabancayı biraz kaldırıyorum, tam sikiinin hizasına gelecek şekilde ve tetiği çekiyorum.

Adam çığlık atıyor ve kadın da çığlık atıyor. Kız kıvranarak uzaklaşıyor. Kaçmalı.

Matthaeus kulaklığına dokunarak, "Gitmeliyiz," diyor. "Askerler yolda."

Bakışlarımı eskiden aletinin olduğu yeri avuçlayan sapıktan çekip ona bakıyorum. Yine, sanki çarpılmış gibiyim. Felç oldum.

"Dante!" Bu Matthaeus.

Bu garip hissi üzerimden atıyorum ve adamın kanının bir leke gibi yüzüne ve saçlarına nasıl sıçradığını görüyorum. Temiz bir şeyin üzerine bulaşmış bir şey gibi. Saf bir şeye. Gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı şaşkın bir "O" ile açık, çıplaklığını gizlemek için bir yastığı kendine doğru tutuyor.

Yerdeki adama yaklaşıyorum ve ayakkabımın altını kanlı ellerinin üzerine koyuyorum. Bastırıyorum. "Kaç yaşındasın?"

"Ne var? Siktir. Siktir! Çok acıyor!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Çömeliyorum, saçından bir avuç tutuyorum ve bana bakması için çekiştiriyorum. "Kaç yaşındasın lan sen?" "Altmış iki."

"Onun büyükbabası olacak yaştasın, piç kurusu."

"Petrov...dedi ki..."

"Aletini onun içine soktun mu?" "Ne?"

"Buruşuk yaşlı aletini onun içine mi soktun?"

Başını sallamaya çalışır. "Hayır. Hayır. Bakmak istedim... Ben... Petrov..."

Silahımı karnına dayadım ve tetiği çektim. Ondan tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Ağır bir el omzuma düştü. "Dante."

Matthaeus'a bakmak için dönüyorum, döndüğümde onu periferimde görüyorum, hissetmemem gereken şeyleri hissediyorum, burada değil, şimdi değil.

Matthaeus acilen, "Hareket etmeliyiz," diyor.

Kıza doğru bir adım atıyorum ama yüzümü görünce geri çekiliyor. Durdum, gölgeye doğru geri çekildim. Daha iyi bilmeliydim.

"Kıyafetlerin nerede?" Sesimi yumuşatmaya çalışarak soruyorum. Ama bu imkânsız. Çok korkmuş. Görüyorum ki

o.

Titreyen eliyle bir sandalyenin arkasına örtülmüş açık yeşil bir elbiseyi işaret ediyor. Onu aldım, uzattım

ona.

"Tak şunu. Acele et."

Başını sallıyor ama elbiseyi giyemeyecek kadar çok titriyor. Dışarıdan helikopterin sesini duyuyorum. "Altmış saniye sonra üzerimizde bir düzine asker olacak," diye uyarıyor Matthaeus. "Köşeye sıkıştık.

burada."

Silahımı kılıfına sokuyorum, elbiseyi ondan alıyorum ve başına geçiriyorum. Bol ve uzun, kış günü için bir yaz elbisesi. Tereddüt etmeden bir kolumu ona doladım ve omzuma aldım. Bir çığlık atıyor ama biz hareket ediyoruz, Matthaeus ve adamlarım da peşimden yatak odasından çıkıyorlar. Helikopterin beklediği çatıya açılan kapıya doğru koşuyoruz.

Petrov'un askerleri yakındalar. Kapıyı açıp onu Matthaeus'a teslim ederken botlarının çatı katında yankılandığını duyuyorum. Onu helikoptere bindirecek.

Aşağıdaki kapı açılıyor ve son adamlarım da dışarı çıkarken duvara çarpıyor. Petrov'un ilk askerlerini görüyorum ve Matthaeus'un helikoptere binmem için bağırışlarını duymazdan geliyorum. Mesajımın bu gece Petrov'a ulaştığından emin olmak istiyorum. Ateş ediyorum, bir kurşun koluma isabet etmeden önce ilk üçünü indiriyorum. Yakıcı bir acı içime işledi. Hafızam beni farklı bir yere, farklı bir zamana götürüyor. Kapıyı bırakıyorum ve helikopter havalanırken kendimi zar zor helikoptere atıyorum, kurşunların menzilinden çıkıyorum.

Yaralanmış. Kolundaki yarayı tuttuğu parmaklarından kan sızıyor.

Diğer adamlardan biri, beni helikoptere taşıyan adam, emniyet kemerimi sıkıca çekip yerine oturtuyor ve dikkatimi yüzünde X gibi bir yara izi olan adama çekiyor. Gözünün üzerinde yama olan. Kulaklarıma bir kulaklık yerleştiriyor ve koltuğun altına uzanıp küçük bir kutu çıkarıyor. Bir ilk yardım çantası. Yaralı olana kanayan kolunun üzerine koyması için bir şey uzatıyor.

Helikopterin içinde altı kişiyiz, bir de onu uçuran var. Askerler endişeli, gergin, üzerlerinde bir enerji var, adrenalinleri yüksek. Kulaklıktan neler olduğu hakkında konuştuklarını duyuyorum. Şunun yüzüne ya da şunun çığlığına gülüyorlar. Ter ve neşe kokuyorlar. Onlardan yayılan koku neredeyse elle tutulabilir. Yoğun. Tüfeklerini temizleyip siyah bir spor çantasına koyuyorlar. Şimdi bile, esarete geçen onca yıldan sonra, o ölüm makinelerini görmek dehşet verici.

Onları izliyorum ama asıl yapmak istediğim *ona* bakmak. Çünkü onun bana baktığını hissediyorum. Ve onu tanıyorum.

Gizlice bakıyorum. Arkasına yaslandığı için yüzü çoğunlukla gölgede, ama göz bandının olmadığı gözün parlaklığını görüyorum. Parlak yeşil. Diğerine ne olduğunu merak ediyorum. Bu rengin ona uymadığını düşünüyorum. O sert bir adam. Bir katil. Ama bu renk bahar gibi. Söz vermek gibi.

"Korkma," diyor ve kalbim tam tersini yapıyor. Zaten çılgınca olan hızı daha da artıyor ve kaburgalarım çarpıyor. Ama sanırım bunu yapan onun sesi. Sözleri değil. İçimde titreşen derin bir gümbürtü gibi.

Helikopter imkansız bir açıyla yön değiştiriyor ve yağmur cam kapıya vururken koltuğun kenarına tutunarak nefes alıyorum. Yağmur hızlandı ve olduğundan daha sert yağmaya başladı. Altımızda Hudson Nehri'nin siyah suları var. Ve biz ona çok yakın uçuyoruz.

"Güvendesin," diyor yamalı adam.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. Alçak ama geniş bir binaya yaklaşırken ve büyük, çoğunlukla boş otoparka inmeye hazırlanırken kendimi ona bakmaya zorluyorum.

Onu tanıyorum. Erkeğinin yüzünü değil. Erkeğinin vücudunu.

Ama gözlerini. Gözleri.

Ve onu hissediyorum. İçimde derinlere gömülü bir şeyin çekişini. O kadar derin ki neredeyse ölü ama tam değil.

Henüz değil.

İniş sarsıntılıdır. Adamlar dışarı yığılıyor, içlerinden biri spor çantasını omzuna sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi atıyor. Kısa süre sonra helikopterin içinde sadece o ve ben kaldık. Olduğum yerde kalıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Hala ben olduğuma inanamıyormuş gibi beni inceliyor. Emniyet kemerini çoktan çözdü ve kulaklığını çıkarıyor. Ben de benimkini çıkarıyorum.

"İşte," diyor, yanıma oturmaya geliyor. Kemerimi çözmek için uzandığında, eli çıplak koluma değiyor ve nefesim kesiliyor. Geri çekti. Bir elektrik çarpması gibi. Kıvılcım saçan ve canlı bir şey, saf elektrik yükü. O da hissediyor. Yüzünde görüyorum.

İşte o zaman titremeye başlıyorum, dışarının ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum. Ne kadar üşüdüğümü. Yalınayağım ve kış mevsiminde yazlık bir elbise giyiyorum. Altım çıplak.

Kollarımı kendime doladım. Petrov başlangıçta benimle ilgilenirdi. Zaman geçtikçe daha az dikkatli olmaya başladı. Gerçeği öğrendiğinde, Felix'in ona ihanet ettiğini ve onu aptal yerine koyduğunu anladığında, tamamen bıraktı. Giysilerim alındı ve rahat odamdan başka bir odaya taşındım. Küçük, kirli bir odaya.

Beni o kadar da rahatsız etmiyordu. Kuş tüyü bir yatakta da yatsanız, bir köşede tozlu eski bir şiltede de yatsanız hapishane hapishanedir. Ama yeni odam soğuktu. Dondurucuydu. Artık sıcaklığın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum.

Petrov'un şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Neler olduğunu biliyor mu? Acaba ona döndüğümde bunun için beni cezalandıracak mı? Kendi başıma dönersem belki daha az kötü olur. Peşimden gelmek zorunda kalmazsa. Daha önce kaçtığımda beni yakalamak zorunda kalmıştı ve verdiği cezayı hala hatırlıyorum. Günlerce yataktan çıkamadığımı hâlâ hatırlıyorum.

Bu da beni başka bir olasılığa götürüyor. Bu bir oyun olabilir. Onun bir numarası. Bu ilk kez olmazdı.

"Hey," diyor adam dikkatimi çekmek için.

Gözlerimi kırptırıyorum, sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Yüzümü kendisine doğru kaldırmak için çeneme dokunuyor ve ona tam olarak baktığımda nefesim kesiliyor. Sanki gözleri başka bir bedene aitmiş gibi. Genç bir çocuğun vücuduna. Sağ yanağının ortasında derin bir X işareti olan bu adama değil. Yüzü birbirine dikilmiş olan bu adam. Bu kadar yakından, kızgın görümlü yara izlerinin her bir dikişini neredeyse seçebiliyorum.

Başını çeviriyor, böylece diğer tarafını görebiliyorum. Güzel olanı. Ve o çok güzel. Yamasız gözü kararıyor ve bir an için bana tam olarak bakmıyor.

"Üşümüşsün," diyor, sesi farklı. Sanki yumuşatmak için çok uğraşıyor. Beni emniyet kemerinden kurtardı. "İçeri gireceğiz. Isınabilirsin." Ceketini çıkarıp omuzlarıma örtüyor.

Ağır ve sıcak ve üzerinde onun kokusunu alıyorum. Bu jestle ilgili bir şey ağlamak istememe neden oluyor. "Sana zarar vermeyeceğim." Cevap vermeyince tekrar deniyor, sesi daha yüksek.

"Anlıyor musun?"

Ne diyorum ben?"

Ses tonunu duyunca geri çekildim. Sesi kızgın geliyor.

Nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ve başını sallıyor. "Tamam, gidelim" dedi. Helikopterden inip bana döndü. Hemen hareket etmediğimde, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi uzanıp beni kaldırıyor. Denge için omuzlarını kavradım. Büyük bir adam. Güçlü ve sağlam. Ve bir anlığına öylece kalıyoruz, o bana bakıyor, ben ona bakıyorum, helikopterin bıçakları saçlarıma savuruyor.

Beni göğsüne yaslayacak şekilde yerimi değiştiriyor. Başını eğiyor ve beni adamlarından birinin açık tuttuğu bir kapıya doğru taşıyor. Petrov'dan farklı hissediyor. Beni farklı tutuyor.

Kapı arkamızdan kapanıp bir merdivenden yukarı çıkarken helikopterin bıçaklarının sesi azalıyor. İçerisi karanlık, lambalar yolumuzu zar zor aydınlatıyor. Önümüzdeki adamların botlarının sesi metal merdivenlerden duyuluyor. Ancak birkaç dakika sonra, daha kısa bir merdiven setini daha tırmandıktan sonra, büyük bir depoya benzeyen bir yerin içindeyiz. Duvarlar boyasız tuğla, çatıyı destekleyen kirişler açıkta.

Beni yere bıraktı. Dışarıdaki kadar soğuk olmasa da beton zemin çıplak ayaklarıma soğuk geliyor.

Birkaç adım geri çekilip her şeyi içime alıyorum. Göz bandı olan adam diğerlerinden biriyle konuşuyor ama beni izlemeye devam ediyor. Bir duvarın karşısında bir mutfak var. Tamamen paslanmaz çelik, ahşap ve tuğla. Masanın etrafında altı sandalye var ve arkamda birkaç deri kanepe

ve bir sehpanın bulunduğu bir yaşam alanı var. Oturuyorum.

Üstünde bir şişe viski ve yarısı dolu bir bardak var. Duvara büyük bir televizyon monte edilmiştir.

Birisi müzik açıyor. Yüksek sesli, heavy metal. Petrov'un her zaman dinlediği klasik müzik değil. Hoşuma gitti.

Duvarların çoğunda pencere yok ama olanlar da yerden tavana kadar uzanan çelik çerçeveli küçük camlardan oluşuyor. Bir koridor yarım düzine kapalı kapıya açılıyor. Buranın ne olduğunu merak ediyorum. Bir ev değil ya da olması gerekmiyor.

O sırada adımı duyuyorum ve döndüğümde göz bandı olan adamın beni izlediğini ama telefonda biriyle konuştuğunu görüyorum. Kaşları çatık, bakışları bana odaklanmış. Diğer kişi ne söylüyorsa başını sallıyor. Adamlardan biri mutfaktan kahkaha atıyor ve ben de bakınca onları tezgâhın etrafında durmuş bira içerken buluyorum. Onları izlediğimi gördüklerinde yüz ifadelerini hemen düzeltiyorlar. Bir an sonra, göz bandı olan adam aramayı kesiyor, telefonu cebine sokuyor ve bana doğru geliyor.

Bir adım geri çekiliyorum. İçgüdü. Erkeklerden hep geri çekilirim.

Durdu, ellerini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Sana zarar vermeyeceğim, Mara." Kalbim güm güm atıyor. Benim Mara olduğumu biliyor. Elizabeth değil.

"Seni önceden tanıyordum," diye devam ediyor. "Uzun zaman önce. Dizlerini kestiğinde bandaj yapardım. Ayakkabı bağcıklarını bağlardım."

Onu dinlerken alnımın kırıştığını hissediyorum. "Ben Dante. Lizzie'nin ağabeyi."

Dante mi? Hayır. Dante öldü. Hepsi öldü. Biliyorum çünkü onları ölürken izledim. Bu bir numara mı? Petrov'un bir oyunu mu? En son, en acımasız cezası mı?

"Beni hatırlıyor musun?" diye soruyor. Cevap vermedim.

"Lizzie'yi hatırlıyor musun?" Bana doğru bir adım daha atıyor ve ben geri çekilirken başımı salladığımı fark ediyorum.

"Güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim, Mara."

Daha çılgınca sallıyorum. "Ben Mara değilim," diyorum, sesim boğuk bir fısıltıdan öteye geçmiyor. Beni duyunca duruyor, gülümsüyor. "Beni anlıyorsun."

Neden onu anlamayayım ki?

Beni duyabilmesi için boğazımı temizliyorum. "Ben Mara değilim. Ben Elizabeth'im."

Odanın enerjisinde bir değişim var. "Hayır, değilsin." Sesi kızgınmış gibi sertleşiyor. Bu değişim karşısında yaşadığım paniği görmüş olmalı ki derin bir nefes alıyor ve konuşurken sesi daha sakin çıkıyor. "Lizzie'nin benimki gibi yeşil gözleri vardı. Ve omzunun arkasında yıldız şeklinde bir doğum lekesi yoktu." Sağ omzumu işaret ediyor.

Doğum lekemi nereden biliyor?

"Küçük. Muhtemelen şimdi daha küçüktür. Sen büyüdün," diyor, sanki onu görecekmış gibi etrafına bakarak. "Ama nereye bakacağını bilersen, onu görebilirsin." Bir kez daha yüzüme bakarken sesi üzgün geliyor. "Bir de kız kardeşimin on beş yıl önce öldüğü gerçeği var."

Gözlerimi dolduran yaşların arasından silik bir şekilde geçerken başımı sertçe sallıyorum. Biliyorum. Öldüğünü biliyorum. Onun ölümünü izledim. Ama bu güvenli değil. Gerçeği bilirlerse güvende değilim.

"Ben Mara değilim," diyorum tekrar, içeri girdiğimiz kapıya bakarak. Onun hemen ötesinde. Üzerinde kırmızı bir çıkış levhası bile var.

Bana doğru yürüyor, ben de yana kayıyorum. Adamlar gülmeyi ve konuşmayı bıraktı. Biri müziği kapattı. Sessizlik ani ve sarsıcı. Bizi izliyorlar. Gözlerini hissediyorum. Kapıya kadar gidebileceğimden emin değilim. Masaya konan bir bira şişesinin sesini duyuyorum. O kadar sessiz. Ama dönmüyorum. Gözlerimi önümdekinden ayırmıyorum. Yüzü kırık olana.

"Sizi yatak odalarından birine götüreyim. Dinlenebilirsin."

Hayır. Hayatta olmaz. Yatak odasına girmeyeceğim. Bana zarar verebilecekleri bir yere gitmiyorum. Karşı koymadan olmaz. Bir daha asla.

"Sıcak bir banyo yapabilirsin. Uzan. Sana daha sıcak tutacak giysiler getireyim." O konuştuğu yaklaştığını, beni çıkıştan gittikçe uzaklaştırdığını fark ediyorum.

"Bırak gideyim." Deniyorum. Nedenini bilmiyorum. Daha önce hiç işe yaramamıştı.

Hareket etmeyi bıraktı. "Tatlım," diyor, bana acıyormuş gibi bakıyor ve ben bu bakıştan nefret ediyorum. Acımalarından nefret ediyorum. Her neyse, bu gerçek değil. "Nereye gitmek istersin?" diye soruyor.

Sırtım duvara dönük. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve tırnaklarımı avuç içlerime bastırıyorum. Acıtıyor ama yardımcı oluyor. Beni güçlü kılıyor. Helga'yı hatırlıyorum. O bir kaltaktı. Hak ettiğini alan korkunç, sadist bir kaltak. Scarlett'i hatırlıyorum. Ne yaptığını hatırlıyorum. Lambayla Helga'ya nasıl defalarca vurduğunu. Onu nasıl öldürdüğünü. Scarlett bizi kurtarabileceğini düşündü.

Onun gibi güçlü olmalıyım. Güçlü olmayı unutmamalıyım çünkü korktuğun zaman hoşlarına gidiyor. Ağlamayı severler.

Doğruluyorum, gözlerimi açıp ona tekrar bakıyorum. "Nereye gidebilirim ki?" diye soruyorum. Başını yana eğiyor.

"Senden uzakta," diyorum ona, sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor.

Tekrar gülümsüyor, benimle gurur duyuyormuş gibi başını sallıyor ve başparmağıyla dudağının kenarını siliyor. "İçinde biraz mücadele olduğunu duyduğuma sevindim."

Kemerindeki kılıfta taşıdığı bıçağa bakıyorum. Hâlâ konuşuyor ama onu duymazdan geliyorum. Konsantre olmalıyım. Tek bir şansım olacak. Ve bir adım daha yaklaştığında ona doğru hamle yapıyorum, onu şaşırtıyorum, parmaklarım kabzanın etrafına dolanıyor, o da belimi yakalıyor. Göğsüne çarpmayayım diye bir adım geri çekilirken hafifçe gülüyor, kolları düşmeyeceğimden emin olmak istercesine beni sarıyor.

Bu iyi bir şey. Çünkü bıçağı kılıfından çıkarıp sikine götürdüğümde bunu hissetmiyor. Bildiğim bir şey varsa, o da erkeklerin sikleri tehdit edildiğinde bebekleştikleri ve dikkatlerini çekmenin tek kesin yolunun bu olduğudur.

Mutfaktan dört tabancanın horoz sesi geliyor ama kafamı çevirip bakmıyorum. Bunu riske atamam.

"Sakin ol," diyor göz bandı olan adam ama benimle konuşmuyor. Onlara söylüyor. Sesinin tonundan bunu anlayabiliyorum.

"Benden uzak dur," diye tıslıyorum, sesimi sizi gerçekten korkutmak istediklerinde yaptıkları gibi alçak tutuyorum.

Sanki komikmiş gibi gülüyor. Bence o deli. Öyle olmalı. Tepkisi tamamen yanlış ve bir anlığına kafamı karıştırdı. Ve tek ihtiyacı olan da bu. Tek bir an.

O hızlı. Petrov'dan daha hızlı. Felix'ten daha hızlı. Askerlerinin hepsinden daha hızlı. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, koca elini bileğime dolamış ve aletinden uzaklaştırıyor. Kavrayışının baskısını hissediyorum ama bana zarar vermiyor. Ya da en azından incitmemeye çalışıyor.

"Bu çok keskin," diyor, ifadesi sert ama kızgın değil. Bileğimi, hançeri alabilmesi için parmaklarımı açmaya zorlayacak kadar sıkıyor. Hançeri kılıfına geri sokarken bir kez bile başka tarafa bakmıyor ve ben söndüğümü, omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum.

Ben çok zayıfım. Her zaman çok zayıftım.

"Lütfen bırak gideyim," diyorum. O es geçiyor. Aklımdaki sesleri hissederek. "Lütfen bırak gideyim. Geri

döneceğim. Nerede olduğunu ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Kaşları çatıldı. "O piçin yanına dönmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Petrov ve diğerleri sana bir daha asla el kaldıramayacak. Sana yaklaşımlarına izin vermeden önce onları lime lime ederim," der.

Sesindeki tiksinti tenime değen zımpara kağıdı gibiydi.

Bileğimi kurtarmaya çalışıyorum ama bırakmıyor. Ona bakıyorum, ne kadar büyük olduğunu görüyorum. Bileğim onun dev elindeki bir oyuncak bebeğe benziyor. Yaralı da. Ama kolundan aşağı kayan kırmızı bir çizgi dikkatimi çekiyor. Yine kanıyor.

Kafamı kaldırdığımda beni inceliyordu ve yine o his vardı. Tanıdık ve sıcak bir şey. Güvendenmişim gibi.

"Seni önceden tanıyordum. Uzun zaman önce. Dizlerini kestiğinde bandaj yapardım. Ayakkabı bağcıklarını bağlardım."

Dante olduğunu söyledi.

Dante'yi hatırlıyorum. O anıya ait olan duyguyu hatırlıyorum. Ama yalan söylüyor. O Dante değil. O olamaz. Dante öldü. Hepsi öldü. Cesetlerini gördüm. Kanı gördüm. O görüntüyü aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum. Katili ona doğru ilerlerken Lizzie'nin gözlerindeki dehşeti asla unutamam. O sadece küçük bir kızdı. İkimiz de öyleydik. Çılgılık atma şansı bile yoktu.

"Mara. Rahatlamana ihtiyacım var, tamam mı?"

Gözümü kırıyorum, nerede olduğumu hatırlıyorum. Hiperventilasyon geçiriyorum.

Gitmeme izin verdi. Ondan uzaklaşıyorum. Ama çıkışa doğru koşmuyorum. Bunun bir anlamı yok. Adam haklı.

Nereye gidebilirim ki? Ayrıca sayıca üstünüm. Silahları olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Matthaeus," diyor Dante olduğunu iddia eden kişi, ben yere çöküp bacaklarıma sarılırken. Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü dizlerime saklıyorum ve Flora'nın bana öğrettiği şarkıyı düşünüyorum. En azından biraz yardımı oluyor. Eğer sözleri görebilir ve şarkıyı söylerken onu duyabilirsem. Sadece sözleri görmem ve onun sesini dinlemem gerekiyor.

"Mara." Dante'nin sesi acil geliyor. Çok yakınımda ama gözlerimi açmıyorum. Büyük elinin başımın arkasını kavradığını hissettiğimde bile. O nazik biri. Ama bazıları nazikmiş gibi davranır ve gerçekten dikkat etmeniz gerekenler onlardır. Sizi en çok incitenler onlardır.

"İşte." Başka bir adam söyledi. Hâlâ gözlerimi açmıyorum.

"Sadece bir tutam, Mara. Rahatlamana yardımcı olacak ve uyandığında yanında olacağım," diyor başımı kavrayan eli hafifçe yana doğru iterken.

Sözlerini o zaman fark ediyorum. Şarkının kenarlarından içeri sızıyorlar ve ne demek istediğini anlıyorum.

Ne yapacağını.

Çimdik. Bir enjeksiyon.

Kavga etmememi sağlayan kişi.

Göz kapaklarım açılıyor, ama başımı geriye itip kaçmaya çalıştığımda, tutuşu sıkılaşıyor ve bir an sonra iğnenin batışını hissediyorum ve her şeyin bittiğini anlıyorum. İşim bitti.

Vücudu gevşiyor, kolları düşüyor. Kamburlaşırken onu kollarımla sarıyorum. Ayağa kalkıyorum. Hiç ağırlığı yok. Küçük bir kuş gibi. Kırık küçük bir kuş.

Kurumuş kan yüzüne bulaşmış. Dudakları hafifçe ayrılmış, saçları kolumun üzerinden sarkıyor. Uzun ve yıkanması gerekiyor. Altın rengi saç telleri yatak odasında öldürdüğüm pisliğin kanıyla kabuk bağlamış. Kollarından biri karnına dayanmış, diğeri ise gevşek duruyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Başka seçeneğin yoktu. Yapmamız gerekenler göz önüne alındığında, yine de uyuması daha iyi. Uyandığında güvende olduğunu görecektir," diyor Matthaeus. Son beş yıldır benimle birlikte. Kendimi savunamadığım zamanlarda Cristiano onu koruma olarak tuttu ve artık bir arkadaş oldu. Güvendiğim biri.

"O kadar basit olacağını sanmıyorum," diyorum ona.

"Bir şey ne zaman basit olur ki?" diye soruyor. Konu ben olduğumda asla, diye düşünüyorum.

"Ama onu geri aldın.

Onu yerleştirdikten sonra koluna bakmam gerekiyor."

"Önemli bir şey değil. Kurşun beni sıyırdı. Aptallar kötü nişan alır." "Yine de."

"Tamam. Sonra." Matthaeus'un biraz tıp eğitimi var ki yaptığımız iş göz önüne alındığında bu iyi bir şey.

Adamlar müziği tekrar başlattılar ama sesi o kadar yüksek değildi. Onu arka yatak odasına götürüyorum. Benim odama. En sessiz ve en rahat olanı. Matthaeus da burada yaşıyor ve adamların ihtiyaç duyduklarında odaları var. Burası kuzeydoğudaki üssümüz. Amcam eskiden binanın sahibiydi. Yakıp yıkmalıyım ama burayı seviyorum.

Ama bir dakika. Hayır. O benim *amcam* değil. Ona baba demeye alışmalıyım.

David *Amca*'nın anısı midemi bulandırıyor. Artık aklımda canlandırabildiğim tek görüntü, o otel odasındaki masada otururkenki hali. Elleri bir biftek bıçağı ve mektup açacağıyla masaya sabitlenmiş, kafasının yarısı uçmuş.

Bunu

ben

yaptım.

Patricide.

Öldürdüğünüz adamın amcanız değil de babanız olduğunu gerçekten idrak edememiş olsanız da bu sayılır mı? Hayatın boyunca sana yalan söylediğini.

Annene tecavüz ettiğini.

Bu da en azından bazı şeyleri açıklıyor. Annemi suçlayamam. Beni sevmeye çalıştı. Belki sevmiştir bile.

Sikeyim.

Dişlerimi sıkarken adımlarım yavaşlıyor, omurgamı çelikleştiriyorum. Bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Şimdi hayıflanma zamanı değil. Onunla ilgilenmeliyim. Onun bana ihtiyacı var. Ve son on beş yıldır bana gerçekten ihtiyacı olduğunda yanında olamadım. Kafamı kıcımdan

ıkarıp onun için burada olmalıyım.

Yatak odasının kapısını açıp içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum. İçeride kasaların üzerine yerleştirilmiş büyük bir şilte ve ağır bir yorgan var. Derme atma yatak dağınik. Komodin yerine ters çevrilmiş bir sandık var ama eşyalarımın çoğı yerde. Telefonum için bir şarj aleti. Bir dizüstü bilgisayar. Başka bir silah. Mumlar da var. Bazen burada elektrikler kesiliyor.

Duvarlar çıplak tuğla, kirişler açıkta ve bitişikte makul büyüklükte bir banyo var. Giysilerimi şifonyer yerine uzak duvara dayalı bir masanın üzerine yığdım. Ayakkabılarım da altında. Büyük pencerelerin altındaki başka bir duvara itilmiş iki sandalyede kitaplarım duruyor.

David'in buradaki mobilyaları çok farklıydı. En kaliteli ısmarlama şeyler. Tıpkı sahip olduğunu bilmediğimiz diğer tüm evlerinde olduğu gibi. Her şeyini bana bıraktığı vasiyetini okuduğumdan beri mirasımı şenlik ateşiyle kutluyorum. Hak iddia ettiğim her mülkte bir tane yakarım. Önce mobilyalar. Sonra, kardeşimden ve benden daha fazla bilgi saklamış olabileceği her olası yere baktıktan sonra, evlerin kendileri. İki çatı katını ateşe vermek daha zor olacak ama bir yolunu bulacağım.

Onu yatırdım. Gerçekten hiçbir ağırlığı yok. Kafası biraz yana yatıyor ama onun dışında hareket etmiyor. Tanrım. Onu on beş yıldır görmedim, ama yemin ederim, orada, dudağı titremeye başladığında ve çenesindeki gamze derinleştğinde, onun eski halini gördüm. En iyi arkadaşının ağabeyine aşık olan küçük kız.

Cristiano en ufak bir şey için bana geldiğinde gülerdi. Lizzie ile bir oyuncak yüzünden kavgaya ettiklerinde ya da düşüp kendini yaraladığında. Nadiren büyükannesine giderdi. Onun yerine hep bana gelirdi, sanki onun kahramanıymışım gibi.

Ama bu uzun zaman önceydi. Beni hatırlamıyor. Beni görmenin onu ölümüne korkuttuğundan bahsetmiyorum bile. Ve unuttuğu için onu suçlayamam. Bazı günler keşke unutabilsem diyorum. Ya da en azından eskiden. Şimdi, her şeyi tekrar görmek için kendimi zorluyorum. Hatırlamamı sağlıyorum. Çünkü olanlar benim yüzümden oldu ve hatırlamayı onlara borçluyum.

Silahımı kılıfından çıkarıp derme çatma komodinin üzerine koyuyorum, sonra daha iyi düşünüp odanın karşısındaki kitap yığınının üzerine koyuyorum. Hançerimi de yanına koydum.

Ona bakıyorum, küçük, çıplak ayakları karanlık yatakta solgun görünüyor. Çok zayıf, bunu üzerindeki elbiseden bile görebiliyorum, yüzü zayıf. Yine de çok güzel. Bunu saklamak mümkün değil. Birkaç dakika önce gözlerinin ne kadar parlak ve mavi olduğunu hatırlıyorum. Hayat doluydu. Ateş dolu.

Ama saldırı girişiminden sonra nasıl büzüştüğünü de hatırlıyorum. Ne kadar çabuk pes ettiğini.

Başımı sallayarak banyoya giriyorum, ışıkları açıyorum ve musluğu çalıştırıyorum. Ellerimi ovuyorum ve yüzüme su çarpıyorum, aynada kendimi inceliyorum ama sadece bir anlığına. Kendime asla ihtiyacım olandan daha uzun süre bakmam. Bir el bezi alıp sabunlu suyla ıslattıktan sonra ona dönüyorum.

Önce yüzünü temizliyorum. Uyanana kadar saçını yıkayamam ama en azından yanağındaki ve dudaklarındaki kurumuş kanı temizleyebilirim. Yüz hatlarına bakıyorum, nasıl geliştiğine bakıyorum. Yüksek elmacık kemiklerini, geniş alnını, saçlarından daha koyu tonlardaki kaşlarını, kalın, siyah ve inanılmaz uzunluktaki kirpiklerini fark ediyorum. Dudakları hafifçe ayrılmış, üst dudağı alt dudağından daha dolgun. Oyuncak bebek gibi görünüyor. Bir meleğe. Çok güzel. Hayatının son on beş yılında her gün bir kâbusa uyanan uyuyan bir melek.

Aklım ona ne yaptıklarına gidiyor. Masum bir kızı nasıl alıp kirlettiklerini. Sertçe yutkunuyorum, neredeyse boğazımdaki yumrudan boğulacaktım. Yeşil elbise kan ve kirle lekelenmiş. En azından kan onun kanı değil.

Birdenbire kanlarının onun üzerinde olduğu düşüncesine dayanamıyorum.

Ona tekrar bakıyorum ve bir an için bunu yapmamayı düşünüyorum. Onu temizlememeyi. Çünkü benim kıyafetlerimi giyerek uyandığında ne yaptığımı düşünecek? Bugün gördüklerim ve hayatı boyunca başına gelmiş olduğunu bildiğim şeyler göz önüne alındığında, onu suçlayamam.

Ama hiçbir parçasının onu lekelenmesine izin veremeyeceğim, bu yüzden elbisenin birkaç

düğmesini açıyorum. Sonra, onu hareket ettirmeden üzerinden çıkarmanın bir yolu olmadığından, iki yanından tutup tek bir çekişle parçalara ayırıyorum. İnce askıları koparıyorum, parçaları onun iki yanına koyuyorum ve ona bakıyorum.

Alt tarafı çıplak. Çıplak olduğunu biliyordum. Ama onu yatağında bu şekilde görmek, göğüsleri vücudunun gösterdiğinden daha dolgun, karnı dümdüz, derisi çıkıntılı kemiklerin üzerinde gergin, bacaklarının arasındaki V'ye kadar soluk, kusursuz bir tene sahip bu kadını görmek beni kahrediyor.

Lanet olsun. Neyim var benim? Bu Mara.

Ama artık küçük bir kız değil.

Bunu zaten biliyordum, o zaman benim sorunum ne?

Kendimi hasara odaklanmaya zorluyorum. Çünkü bu tam olarak kusursuz bir cilt değil, değil mi? Pek sayılmaz. İyileşmiş yara izlerini görüyorum. Çok kötü değiller ama yine de orada olmaları beni kızdırıyor.

Yutkunuyorum, gözlerim onun seksinin yarığına düşüyor. Nefes alışım sık ve dengesiz ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum ama sadece kılların gittiğini fark ettikten sonra. Onlar için çırılçıplak tıraş edilmişti.

O piçler için.

Konsantre olduğum kısım bu. Büyüdüğü bu kadının vücuduna değil. Yetersiz beslenme ve sürekli stres yüzünden zayıflamış güzel yüzüne değil. Enerjime ve öfkeme odaklanıyorum. O çatı katındaki adamlara öfke duyuyorum. Petrov'a öfke. Ve Felix Pérez'e. Amcam ve babam da dahil olmak üzere onlar gibi olan tüm adamlara. Ve kafamın içinde isimlerini tekrar tekrar okuyarak onu temizliyorum.

Bir kolumu kaldırıp siliyorum. Aynısını diğerine de yapıyorum. Bunda küçük bir altın bilezik var. Onu çıkarmıyorum. Vücuduna doğru ilerlerken kıvrımlarını görmemeye, bezin altındaki teninin yumuşaklığını hissetmemeye çalışıyorum. Ona dokunan erkeklerin pisliğini silerken göğüs uçlarının gerilmesini izlememeye çalışıyorum.

Bacaklarını, ayaklarını temizliyorum, diplerindeki kiri temizliyorum. Bacaklarını ayırıp aralarını temizlerken aklım hep o piçlerde. Bu kısım daha zor. Ama ön tarafla işim bittiğinde ve onu yan yatırdığımda donup kalıyorum. Kanım kaynıyor ve ellerimi o kadar sıkıyorum ki bez yatağa su damlatıyor.

"Siktiğimin. Piç kurusu."

Çünkü burada da daha fazla yara izi var. Bazıları omuzlarında, sırtının üst kısmında daha derin. Kışında. Ama içgüdüsel bir tepki vermeme neden olan, dişlerimi sıkmama ve bininci kez intikam yemini etmeme neden olan şey kalçasındaki iz. Taze. Henüz iyileşmemiş. Muhtemelen enfeksiyon kapmış.

Derisine bir *P* harfi kazınmış.

Damgalanmış.

Derisine işlemiş.

Bilinç yavaş yavaş geliyor. Sanki ilk başta yoğun bir sisin içindeyim. İlaçlı bir uykudan uyandığımda hep böyle olur. Sanırım bu zihnimin beni koruma şekli. Bir süre daha güvende olduğumu hissettiriyor.

Bir ses duyuyorum, su akıyor ve uzaktan insanlar konuşuyor. Ya da belki bir televizyon. Bir yatakta yatıyorum. Benimkinden farklı bir yatak. Ve sıcak, üzerimdeki battaniye ağırlığına rağmen rahatlatıcı. Etrafımdaki kokuyu tanıyamıyorum. Petrov her zaman çok fazla kolonyanın maskelediği hafif bir yemek kokusu alırdı. Bu o koku değil. Bu bir erkek kokusu. Deri, sandal ağacı ve neredeyse elle tutulur derecede tehlikeli bir şey. Ama bu koku midemi bulandırmıyor. Derin derin içime çekmek istiyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor ve tam etrafımdaki sesler değişip bir kapı açılırken gözlerimi yavaşça açıyorum.

Bir solukla ayağa fırlıyorum ve odaya giren adama bakıyorum. Çünkü nerede olduğumu hatırlıyorum. Depo gibi bir bina. Çatı katını basan ve içindeki herkesi öldüren askerleri hatırlıyorum. Bu adamı hatırlıyorum, deri göz bandı olan adamı, Dante olduğunu iddia eden adamı.

-Beni o cehennemden kurtaran kişi.

Sonra bana ilaç verip bu yatağa yatıran kişi.

"Günaydın," diyor sahte bir neşeyle.

Sabah mı? Pencerelere bakıyorum, gri gökyüzünü, ağır bulutları görüyorum. Sabah gibi görünmüyor.

"Şey, akşam, aslında," diye düzeltiyor sanki aklımı okuyormuş gibi.

Beni izlediğini görmek için geri döndüm. Arkasındaki banyodan buhar fişkırıyor. Duş alıyor olmalıydı. Suyun nedeni buydu. Diğer ses televizyon sesi. Bir sitcom olabilir. Seyircilerin kahkahalarını duyuyorum.

"Senin için bir şişe su var. Muhtemelen susamışsındır." Yatağın yanındaki derme çatma komodinin üzerindeki su şişesine bakıyorum ama dokunmuyorum. "Ve açım. Giyinmeme izin ver de bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Ona geri dönüyorum. Hem susadım hem de acıktım. Ama suyun ilaçlı olup olmadığından emin değilim.

"İlaçlı değil," diyor ve aklımı okuyup okuyamadığını merak ediyorum. "Sana tekrar ilaç vermek istemiyorum."

O zaman neden yaptın? Sormak istiyorum ama soramıyorum.

Bir süre daha bana bakıyor ve ben de o bandın altındaki gözünü, yüzündeki derin yaraların nasıl oluştuğunu merak ediyorum.

Bir yığın giysinin istiflendiği masaya doğru ilerlerken kot pantolonunun kemerini bağlıyor. Şişeyi alıyorum, kapağını kapatıyorum ve onu izlerken içiyorum çünkü içemeyecek kadar susamış durumdayım. Onun güçlü, çıplak sırtına bakıyorum. Hareket ederken kaslarının nasıl çalıştığını izliyorum. Gördüğüm herkesten çok farklı. Yara izlerini de görüyorum. Kanın soluk pembesiyle koluna sarılmış bandajı görüyorum.

Beni o çatı katından çıkarırken vuruldu. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Bir gömlek seçiyor, sonra dönüp bana doğru yöneliyor. Kollarını kömür rengi düğmeli gömleğin içine sokuyor. Omuzlarındaki su damlacıklarını silmedi ve bunlar gömlekte koyu lekeler bıraktı. Gömleği kot pantolonunun içine sokuyor, gözlerini bir an bile benden ayırmıyor. Yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Bütün gece ve günün büyük bölümünde uyudun. Daha iyi hissediyor musun?"

Sonra kendime bakıyorum, üzerimdekini elbise değil, büyük boy bir kapüşonlu olduğunu fark ediyorum. Altına bakmak için battaniyeyi biraz kaldırıyorum. Tamam, işte bu. Sadece kapüşonlu.

"Mara?"

Bakışlarım tekrar ona dönüyor ve ona Mara olmadığımı söylemek üzereyken bu konuşmayı daha önce yaptığımızı hatırlıyorum. Lizzie'nin gözlerinin yeşil olmasıyla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Benimkiler mavi. Ve doğum lekesi. Onu da hatırlıyorum. Lizzie omzumun arkasında bir yıldız olduğu için özel biri olduğumu söylerdi. Küçükken daha belirgindi ama hala orada. Babamın büyüğü varlıkların olduğu uzak bir ülkeden gelen bir kral olabileceğini düşünürdük.

Dante yatağa oturuyor. Bacaklarımı yukarı çekiyorum ve gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra kollarını kısıyor, bandajın üzerinden geçirirken yüzünü buruşturuyor.

"Bana dokundun mu?" Gözlerimi onunkilerle aynı seviyede tutmaya çalışarak soruyorum. Sağlam gözüne odaklanmaya ve ne yamaya ne de yara izine bakmaya devam etmemeye çalışıyorum. Yaralı olduğunu umursamak istemiyorum. Yüzünün iyi tarafını bana doğru çevirmeye çalıştığını fark ediyorum. Sanki hasarlı tarafını saklamaya çalışıyormuş gibi.

"Sen uyurken seni elimden geldiğince temizledim ve üşümemen için kapüşonlu tişörtlerimden birini giydirdim. Yine de senin için bazı kıyafetlerim var. Duştan sonra onları giymek istersin diye düşündüm."

"Beni temizlemen tam olarak ne anlama geliyor?"

"Üzerindeki kanı temizledim. Üzerindeki kiri temizledim. Sana uygunsuz bir şekilde dokunmadım. Dokunmazdım da." Son kısımda sanki onu bununla suçluyormuşum gibi sesi sertleşti. Belki de suçluyordum.

Ama yine, suda olduğu gibi, ona inanıyorum. Neden bilmiyorum ama sanırım yalan söylemek için bir nedeni yok. Ben buradayım. Ben onunum. Ondan kaçamam. Dün gece bunu kanıtladık. Ve bana ne isterse yapabilir.

"O zaman neden bana ilaç verdin?"

"Çünkü üzülüyardun. Seni üzmem istemedim."

Hepsi bu mu diye anlamaya çalışıyorum. Sanki bir şeyleri atlıyor gibi hissediyorum. İyi gözlerini inceliyorum. Tanıdık, Lizzie'ninki gibi.

Ama benim tanıdığım Dante bir çocuktü. Bu ise bir erkek.

Benim tanıdığım Dante, adam olmaya fırsat bulamadan öldürüldü. Bu adam soğukkanlı bir katil.

"Duş almadan önce bir şeyler yemek ister misiniz?"

Acıktım ama birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Bana dokunmadığından ya da başka bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum. Başımı sallıyorum.

"Pekâlâ," diye ayağa kalkar. "Banyo şurada. İhtiyacın olan her şeyi bulacaksın ama bir şey unutursam içeride olacağım, tamam mı?"

"Kapıda kilit var mı?" "Evet, var."

"Kullanabilir miyim?"

Soru karşısında bir an için kafası karışır ama hemen toparlanır. O kadar da garip bir soru değil. Petrov beni test ederdi. Kapılara taktığı ve çıkardığı kilitleri kullanıp kullanmayacağımı görmek için. Onun olduğumu söylerdi. Her zaman onun için hazır olacağımı. Ve herhangi bir kapıyı kilitlediğimde beni cezalandırırdı, banyoyu bile. O da her zaman bilirdi, bir an için bile olsa. Sadece bir saniyeliğine, kendimi biraz kontrol altında hissediyim diye. Biraz güvende.

"Evet, Mara," diyor o hüzünlü gülümsemesiyle. "Kapıyı kilitleyebilirsin. Acele etmezsin ve

Seni içeride bekleyeceğim. Burada güvendesin.

Benimle güvendesin." "Hayır, güvende değilim."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama fikrini değiştiriyor. Kitap yığınının üstünden telefonunu almak için hareket ediyor. Parmağını ekranın üzerinde kaydırıyor ve sonra bana dönmeden önce iki başparmağını kullanarak hızlıca bir şeyler yazıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen," diyor ve kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açar ve televizyonun sesi daha da yükselir.

"Dante öldü," diye sesleniyorum, bir ayağını yatak odasından dışarı attığında. Bunun üzerine durdu ve eli kapı kolunda, döndü.

"Onları gördüm. Hepsi öldü," diyorum ona.

"Bu doğru değil. Ben adada değildim. Ve Cristiano kurtuldu. Karısıyla tanıştın, Scarlett."

"Scarlett mi?" Alnımın çatladığını hissediyorum.

Başını sallıyor. "Bir aile kurdular. Küçük bir oğulları var. Daha çok küçük bir cehennem çocuğu," diyor gururla. "Ve bir tane daha yolda."

"Yaşıyor mu?"

Başını sallıyor. "Senin sayende. Petrov'la o anlaşmayı yaptın ve onun hayatını kurtardın."

Hayır, söylemedim. Bunu söylerken akıllıca davranmamışım ama sonradan fark ettim. Ve beni pohpohlamaya çalışması hoşuma gitmedi. Tam bunu ona söyleyecektim ki telefonu çaldı ve dikkatini ona verdi.

"Bu Cristiano olacak. Senden haber almak için sabırsızlanıyorlar. Özellikle de büyükannen."

Büyükannem öldü. Onu da öldürdüler. Felix anlattı. Bana resimleri gösterdi. O zamanlar beş yaşındaydım ama yaptıkları pisliği hâlâ hatırlıyorum. Arkalarında bıraktıkları harabeyi.

Bunu neden yapıyor? Neden bana böyle yalan söylüyor? Benimle oynuyor. Bu Petrov'un numaralarından biri mi? Tüm bunları beni tekrar cezalandırmak için mi sahneledi? Bunu daha önce de yapmıştı. Benimle oynamayı seviyor. Sadist zevkleri için beni tuzaklarına düşürüyor.

"Bu bir test mi? Bir numara mı?" "Ne?"

Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup düşünmeye çalışıyorum.

"Bir duş al, Mara. Temizlen. Temiz kıyafetler giy. Sonra konuşuruz. Sana onlar hakkında her şeyi anlatacağım. Onları arayabiliriz bile."

Ona bakıyorum.

"İstersen kapıyı kilitle. Sana zarar vermeyeceğim ya da seni cezalandırmayacağım."

Onu inceliyorum ve her ne kadar ona inanmak istesem de buna gücüm yetmiyor. Ne yapacağımı düşünerek kucağıma bakıyorum. Çatı katına nasıl geri döneceğimi.

"İyi misin?" diye soruyor, odaya geri dönüp bana doğru bir adım atarak.

Yüzümü görmek için başını eğiyor, kaşlarını kaldırıyor ve ben ona inanmak istiyorum.

"Gözüne ne oldu?" Kendimi durduramadan soruyorum. Umursamak istemiyorum.

Tekrar doğruldu, ifadesi biraz sertleşti. "Bir patlama oldu. Kısa süre sonra o gözümdeki görme yetimi kaybettim."

"Patlama mı?"

"Beş yıl önce. Petrov'un seni kaçırdığı gece. Scarlett'in Helga'yı öldürdüğü gece."

Bunların hepsini biliyor mu? Orada, o evde miydi? Eğer oradaysa, neden Petrov'un beni almasına izin verdi? Madem bu kadar önemsiyordu, neden Petrov'un beni almasına izin verdi? Akla yatkın değil.

"Git temizlen. Sonra konuşuruz." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gitmesi için başımı sallıyorum ve sonunda odadan çıkışını izliyorum. Kapı kapandığında

etrafa bakmak için bir an. Büyük bir oda, Petrov'un yatak odasından bile daha büyük. Ama onunki rüküştü. Bu minimal. Endüstriyel. Bunu sevdim. Yatak bile kasa yığınlarının üzerine yerleştirilmiş. Karyola yok.

Bir duvarda perdesiz büyük pencereler var. Yataktan çıkıyorum, beton zemin soğuk. Halı yok. Yaptığım ilk şey kapıya gidip kilitlemek oldu. İçimden bir ses istese kapıyı kolayca tekmeleyebileceğini söylüyor ama yine de yapıyorum.

Pencereye doğru yürüyorum, elimi cama dayıyorum. Hava soğuk ve hafif bir kar yağışı başlamış. Aşağıdaki kaldırımında birkaç gün önceki son fırtınanın kalıntılarını görüyorum. Şimdi siyah sulu kar. Şehre en son geldiğimde de hava soğuktu.

Neden burada perdesi olmadığını anlıyorum. Yakınlarda başka bir bina yok, en azından yüksek bir bina. Şehrin içinde olmamalıyız. Hâlâ New York'ta olduğumuzu varsayarsak, helikopter yolculuğu çok uzun sürmedi, bu yüzden olduğumuzu düşünüyorum. Belki New Jersey.

İşeme dürtüsüyle tuvalete gitmek için dönüyorum. Giderken eşyalarını kontrol ediyorum, birkaç kazak, birkaç gömlek, kot pantolon. Cüzdanı kot pantolonunun cebinden çıkmıştı ve cüzdanı çıkarmadan önce kapıya baktım. Burada olduğunu unutmuş olmalı.

Yumuşak siyah deriye dokunurken dudağımı ısııyorum. Bu bir test olabilir, bu yüzden sadece bakmaya karar verdim. Bakalım gerçekten söylediği kişi mi? Açtım ama içinde sadece nakit para buldum. Kimlik yok. Kredi kartı bile yok. Uygun. Parayı saydım. Sekiz yüz dolarlık banknotlar.

Cüzdanı kapatıp cebine geri koyuyorum. Onu almayacağım. Zaten onunla ne yapabilirim ki? Banyoya giriyorum, ışığı açıyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum. Burası da geniş ve her şey yeni ve güzel görünüyor. Tuvalete giderken parmaklarımı taş tezgahın üzerinde gezdiriyorum. Gerçekten işlemem gerekiyor. Kapüşonlu tişörtü yukarı çekiyorum - kalçamın ortasına kadar düşecek kadar büyük - ve işiyorum. O sırada kalçamdaki P'nin üzerindeki bandajı fark ediyorum.

İşim bittiğinde ellerimi yıkıyorum ve aynada sargıyı incelemek için biraz dönüyorum. Sargıyı soyuyorum ve beyaz bir merhem kalıntılarını görüyorum. Bunu o mu yaptı? Eskisinden daha az acıyor, bu yüzden nazikçe tekrar bastırıyorum ve yüzüme, saçlarıma bakıyorum. Cılız görüyorum, gözlerimin altında gölgeler var, yanaklarım çukurlaşmış. Midem bunun nedenini hatırlatırcasına gurulduyor.

Hatırlatmaya ihtiyacım yok. Ben açım. Her zaman açım. Yıllardır açlıktan ölüyorum.

Odanın karşısındaki taburede, etiketleri hâlâ üzerinde olan katlanmış bir yığın giysi var. Sanırım onlar benim için. Kot pantolon, bir kazak. İç çamaşırları. Bir çift bot. Hepsi yeni.

Onları giymeden önce duş almalıydım ama lavaboda yüzüme su çarpıp yatak odasına döndüm. Çünkü pencerede bir şey görmüştüm.

Yanına gidip dışarı bakıyorum, çok uzakta olmayan yükseltilmiş raydan geçen treni izliyorum ve onu duymadığımı fark ediyorum. Burayı ses geçirmez hale getirmiş olmalı. Binanın etrafındaki park alanını çevreleyen bir çit var ama eski ve bakımsız. Aıştığım kadar güvenli değil.

Alnımı pencereye dayadığımda, az önce binanın duvarına dayandığını gördüğüm merdiveni görüyorum. Kırık olup olmadığını anlayamıyorum. Otoparka kadar uzanıp uzanmadığını da. Kapalı yatak odasının kapısına bakıyorum, sonra tekrar pencereye dönüyorum. Kilidi açıyorum. Çok kolay. Çok kolay. Ama pencerenin kendisi sıkışmış ve açılması zor. Birkaç dakika sürüyor ama çok geçmeden bir gıcırtı geliyor ve itiyorum. Sadece yarıya kadar gidiyor ve sonra tekrar sıkışıyor ama ihtiyacım olan tek şey bu.

Eğilerek başımı soğuk akşamın içine uzatıyorum ve yangın merdiveninin kalıntılarını görüyorum. Merdiven sağlam ve neredeyse otoparka kadar gidiyor. Son kısımda atlamam gerekecek ama sadece birkaç metre var gibi görünüyor. Bunu yapabiliyim.

Aceleyle banyoya dönüp duşu açıyorum ve kapüşonluyu çıkarırken banyonun kapısını açık bırakıyorum. İşte o zaman ön kolumun kıvrımına yapışmış yara bandını fark ediyorum. Bir dakikamı ayırıp bakıyorum, minik deliğı görmek için geri sıyrıyorum. Bir iğne daha.

Beni uyuşturmak istemiyor. Evet, doğru.

Yara bandını çekip aldım ve yere düşmesine izin verdim. Çabucak katlanmış giysilerimi, yeni iç çamaşırlarımı ve sıcak, yumuşak bir kazak giydim. Palto yok ama. Bir paltoya ihtiyacım olacak.

Ayaklarımı botların içine soktukten sonra kapüşonunu tekrar giysilerimin üzerine geçiriyorum ve onun o hafif kokusunu alıyorum. Bana verdiği his, düşündüklerime, kafamdaki tüm bunların bir yalan olduğuna dair uyarıya karşı çıkıyor. Bir hile.

Bu duyguyu bir kenara itip yatak odasına döndüğümde duşu açık bırakıyorum, cüzdanı tekrar gördüğümde duraklıyorum, içinde sekiz yüz dolar olduğunu biliyorum. Banknotlardan birini çıkardım. Bu odadan çıktığımda ihtiyacım olabilir. Otelden ne kadar uzakta olduğumu bilmiyorum. Hudson, adını hatırlıyorum. Nehir gibi.

Pencereye doğru yöneliyorum ve içeriden sessizce konuşan erkek sesleri duyunca duraklıyorum. Acaba hepsi hâlâ burada mı diye merak ediyorum ama şu anda bunu düşünemiyorum. Korku felç ediyor. Bunu iyi bilirim.

Korkamam.

O noktaya gelmeden önce eğilip pencereden dışarı tırmanıyorum. İniş pek sağlam değil, merdivenin metali paslı ve soğuk. İlk basamağa zar zor dokunmayı başarırken sıkı sıkı tutunuyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim sabah havasında buğulanıyor. Kapüşonum bir şeye takılıyor, yırtılıyor ve diğer bacağımı sallarken bir acı hissediyorum ama umurumda değil. Ben çıktım. Ve tırmanabildiğim kadar hızlı tırmanıyorum, ki bu çok hızlı değil çünkü hava o kadar soğuk ki parmaklarım donuyor. Düşmekten de korkuyorum. Ama çok geçmeden sonuna geliyorum ve yere doğru beş altı metre aşağıya bakıyorum. Şimdi burada olduğum için daha yüksek görünüyor.

Ama başka seçeneğim yok.

Bu yüzden dikkatlice dönüyorum ve sırtım duvara geldiğinde derin bir nefes alıp atıyorum.

"

Anlaştığımız şey bu değildi!" Cristiano bağıırıyor.

"

Bir parça çıtır pastırmayı ısıırıyorum, tuzluluğun ve dokunun tadını çıkarıyorum. Şeridin geri kalanını yiyorum. "O sikiğin yeri hakkında bir şey var mı?"

"Dante," diye başlıyor ağabeyim. Nefes almak ve sakinleşmek için kendini zorladığını neredeyse duyabiliyorum. "Onu almaya gidiyordun. Onu sağ salim eve getirmek için. Planımız buydu."

Onun planı buydu. Petrov'u istiyorum. Öldürülecek pislikler listemin en başında o var ve o ölene kadar şehri terk etmeyeceğim. Dün gece yaptıklarımın sonra, hangi delikte kaybolduysa oradan çıkacağını biliyorum. Karşı koyamayacak.

"Charlie?" Yine kardeşimi görmezden gelerek soruyorum. O ve Charlie İtalya'daki evin arkasındaki ofisindeler. Charlie Petrov'un yerini araştırıyordu ama dün gecedan beri bir şey çıkmadı.

"Eve gel," diyor Cristiano. "Onu eve getir. Onu güvene al. Birlikte geri döneceğiz. Onu en az senin kadar istiyorum."

"O güvende. Ve onun icabına bakana kadar şehri terk etmeyeceğim." "Yüksek alarında olacak."

"Mesele de bu zaten."

"Pervasızsın, Dante. Kendini öldürteceksin. Lütfen, Tanrı aşkına, bunu seninle yapana kadar bekle."

Scarlett ve Cristiano'nun küçük oğlu Alessandro'yu doğurduktan sonra Scarlett iki kez düşük yaptı ve şimdi beş aylık hamile olduğu için onu ve bebeği güvende tutmak için ekstra önlemler alıyor. Kardeşimin ona henüz dün gecedan bahsetmediğine eminim. Duyduğunda çılgına dönecek.

"Senin de bakman gereken bir ailen var Cris," diye hatırlatıyorum ona. "Sen de benim ailemsin."

"Bu benim için ve ben halledeceğim," diye bitiriyorum. Saatimi kontrol ediyorum, kapalı yatak odası kapısına bakıyorum. "Gitmem gerek. Charlie, hâlâ orada mısın?"

"Buradayım, Dante."

"Bir şey duyar duymaz beni ara."

Sessiz.

"Ciddiyim. Cristiano iyi niyetli ama kendini öldürtmesine izin vermeyeceğim."

"Arayacağım," diyor Charlie isteksizce ama benimle aynı fikirde. Artık Cristiano ailesine sahip olduğuna göre, onun için daha fazla risk var. Ben tek kişilik bir gösteriyim. Gittiğimde kimse beni özlemeyecek.

Henüz gitmeyi planladığımdan değil.

"Güzel." Aramayı kesiyorum ve telefonu cebime sokuyorum. Ağzıma bir dilim pastırma daha atıp çiğniyorum. Depoda alçak bir gümbürtü var. Aksi halde sessiz olduğu için alışılmadık bir ses. Onu korkutmamak için adamları gönderdim. Çok ürkek. Anlaşılır bir şekilde.

Birkaç dakika sonra saatimi tekrar kontrol ediyorum. O gümbürtü tekrar ediyor ve beni rahatsız ediyor. Duşun sesini duyuyorum ama bir şeyler doğru gelmiyor. Kahve fincanımı yere bırakıp

koridordan yatak odasına doğru yürüyorum ve önce kapıyı çalıyorum, ama cevap yok, düşün devam ettiğini düşünürsek bu şaşırtıcı değil.

Kapıyı deniyorum ama beklediğim gibi kilitli, bu yüzden cebimden anahtar halkasını çıkarıp kapının kilidini açıyorum ve onu ürkütmemek için biraz gürültü yapmam gerektiğini düşünerek kapıyı açıyorum, altıncı hissim bana her şeyi berbat ettiğimi söylese de. Odayı boş bulacağımı. Ve hatamı görmem bir anımı aldı. Açık pencere.

"Siktir!"

Banyoya gidip düşün boş olduğunu teyit ettim. Su açık bırakılmış. Zekice. Uzanıp kapatıyorum, kolum ıslanıyor. Kıyafetler gitmiş. Yine benim hatam. Onu yalnız bırakmamalıydım. Onu dışarıda bırakmamalıydım. Paltosu yoktu. O diğer odada. Muhtemelen üstüne benim kapüşonlumu giymiştir.

Yatak odasına dönüyorum, açık pencereye gidiyorum, paslı bir çiviye takılmış kumaş şeridini görüyorum. Kapüşonumun kumaşını tanıdım. Paslanmış eski yangın merdivenini çekip çıkarmalıydım.

Bir tren geçti. Açık pencereden içeriden duyduğum gümbürtü buydu. Yoksa ev ses geçirmezdi. Şehrin dışına arabayla yaklaşık on beş dakika uzaklıktayız ve dışarısı cehennem gibi gürültülü. Trene, yükseltilmiş rayların oluşturduğu sayısız tünele bakıyorum. Varillerin içinde yaktıkları ateşlerin etrafında toplanmış serserilere. Yağmaya başlayan kara.

Matthaeus'a bir mesaj göndererek onu aramaları için adamları göndermesini söyledim. Daha ben kotumun üstünden cüzdanımı almadan onaylıyor. Depoda aceleyle ilerlerken onu cebime sokuyorum, omuz kılıfımı yerine yerleştirip tabancayı içine sokuyorum. Paltomu giyiyorum ve onu bulup geri getirmek için buz gibi geceye doğru yola çıkıyorum.

Hava çok soğuk. Tren raylarının altından geçerken titriyorum, nerede olduğumdan ya da doğru yöne gidip gitmediğimden bile emin değilim. Ama en azından buranın altında, şu anda sert bir şekilde yağan kardan kısmen korunuyorum.

Hava da kararıyor. Sadece yirmi dakikadır yürüyorum, belki yarım saat. Nerede olduğumu sormak zorundayım. Otele nasıl geri döneceğimi, yoksa daireler çizmeye başlayabilirim.

Arabalar yanımdan hızla geçiyor ve çok fazla insan var. Kapüşonum açık ve ellerim ceplerimin derinliklerinde, yüz dolarlık banknot avucumun içinde buruşmuş.

Tepemden geçen trenler korkutucu derecede gürültülü. Bir tanesinin daha geldiğini duyuyorum ve gümbürdeyen raylara bakıp ağırlığıyla titrediğini görüyorum. Altından kurtulmak için birkaç adım geri çekiliyorum, her şey üzerime çökecek diye korkuyorum. Aniden, botumun arkası kaldırıma çarptığında bir çamur yığınının içine adım atıyorum ve kırımın üzerine kaldırıma düşüyorum. En azından çamurun içine düşmedim.

Islak kar botumun içine girmiş ve soğuk. Birazını kazıyorum. Yere bu kadar yakınken idrar ve düşünmek istemediğim başka şeylerin kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Biri gülüyor ve oturduğum yerden başımı kaldırdığımda yan köşede bir ateşin etrafında toplanmış üç adam görüyorum. Beni izliyorlardı.

"Buraya gel, tatlım."

Tatlım. Dante olduğunu iddia eden adam da bana öyle demişti. Ama sesi böyle değildi.

"Isın," dedi içlerinden biri. Diğeri sırtlıyor, eskiden dişlerinin olduğu yerde kara bir delik görünüyor. Doğruluyorum, başımı sallıyorum, hızla dönüyorum ama başka bir adama çarpıyorum.

"Özür dilerim!" Geri sıçrayarak başlıyorum. Düşmememin tek nedeni başka birinin beni arkamdan yakalaması.

İlk adama bakıyorum, sonra ikinciye dönüyorum. Elinden kurtuluyorum. Ağır sakallı, saçları dökülmüş, kirli ve pis kokuyorlar.

"Özür dileyecek bir şey yok, güzel kız." Gülümsüyor. Hâlâ sahip olduğu dişleri lekeli. Yıpranmış eldivenler içindeki kirli elini uzatıyor ve saçımın tellerini parmaklıyor.

Bir adım geri çekildim, kapüşonumu geri çektim.

Uzak köşedeki üç kişi bize doğru yürümeye başlayınca içgüdülerim beni ele geçirdi. Dönüp koşuyorum, ancak koştuğumda korna sesleri ve fren gıcırıltıları duyuyorum. Ben de çığlık atıyorum, bir araba benden birkaç santim ötede duruyor.

Arkamdaki adamlardan biri gülüyor ve hızlı bir bakıştan sonra arabanın camı açılıp şoför bana bağırırken caddenin karşısına atılıyorum. Arkama bakmadan koşabildiğim kadar koşuyorum, ta ki nefesim tükenene ve yanıma kramp girene kadar. Yavaşladığımda, adamların arkamda olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Ama etraf temiz. Yolda sadece arabalar ve peronlardan birinden merdivenlerden inen insanlar var. Az önce bir tren gelmiş olmalı.

Elim yanımda, nefesimi tutarak bir dakika boyunca orada duruyorum. Paltolu, bazıları evrak çantası taşıyan, bazıları kulaklarındaki kablosuz kulaklıklarla konuşan insanlara bakıyorum. Caddede yürüyen ve bir lokantaya giren dört kadından oluşan bir gruba takip ediyorum. Dışarıda

duruyorum, kapı kapanırken dışarı yayılan koku midemi guruldatıyor. Çok acıktım. Tanrım, karnım ağrıyor.

Mekan, tezgâhta yemek yiyen ve ellili yılların tarzı kabinlerde oturan insanlarla dolu. Bazılarının süslü içki bardakları var. Kadınlar birkaç boş kabinden birine yönlendiriliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ben de kapıya doğru yürüyorum. Kapı çalıyor ve sesin kaynağına bakıyorum. Küçük bir çan. Buraya ait olmadığımı bildikleri için herkesin dönüp bana bakacağını düşünüyorum ama kimse bakmıyor. Tezgâha yaklaşıyorum ve diğerlerinin çoktan yemeye başladığı yemeklere bakıyorum. Tabaklar dolusu makarna ya da hamburger ve patates kızartması. Ağzım sulanıyor ama yemek için zamanım yok. Acele etmem gerekiyor. Tüm bunlar bir sınav olabilir. Ve olabildiğince çabuk otele gitmeliyim, yoksa ceza daha kötü olacak. Petrov bir sadist. Muhtemelen şu anda beni izleyen biri var ve keyifle dakikaları sayıyor. Bana saydıracağı her dakika için bir vuruş. Bu onun en sevdiği cezalardan biri.

Etrafımdaki insanlara bakıyorum, hangisinin ona uygun olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Sana ne getireyim tatlım?" diye soruyor bir kadın ve dönüp baktığımda önümdeki tezgâhi temizleyen, sarı saçları ağarmış, tombul, orta yaşlı bir kadınla karşılaşıyorum. Cebimdeki yüz dolarlık banknotu hissediyorum.

Midem gurulduyor ve onun arkasındaki şeker ve cips paketlerine bakıyorum.

"Um..." İşaret ediyorum. "Cips lütfen. Bir de çikolata." Sıcak yemek istiyorum ama bu da işimi görür.

Bir an merakla bana baktı ve acaba o mu diye düşündüm. Eğer Petrov için çalışan oysa.

"Elbette," diyor.

Artık buruşmuş olan banknotu çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum. Ona doğru itiyorum ve kaşları havaya kalkıyor.

"Bu sadece birkaç dolar. Daha küçük bir şeyiniz yok mu?"

Çikolatayı kot pantolonumun cebine sokarken başımı sallıyorum ve cips paketini alıyorum. Kapıya doğru acele ediyorum.

"Dur bakalım, tatlım."

Duruyorum, dönüyorum ve sanki oradaki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum.

"Para üstünüz," diyor.

"Oh." Tezgâha geri dönüyorum ve bana uzattığı parayı cebime atıyorum. "Hudson Oteli'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hudson mı?" Çekilmiş kaşları saç çizgisinin içinde kayboluyor. "Şehirdeki havalı yer mi?"

Başımı salladım.

Bana bakıyor. Ben de kendime bakıyorum ve benim gibi birinin böyle bir otele ait olmadığını düşündüğünden eminim. Haklı da.

"Washington Caddesi'ne giden trene binebilirsiniz ve oradan birkaç blok yürüebilirsiniz." "Washington Caddesi mi?"

Tezgâhın ucuna, pencereye doğru yürüyor ve yukarıyı işaret ediyor. "Şuradaki. Doğu yönünde. Yaklaşık altı durak sonra."

Başımı kaldırıp selam veriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve cips paketini açıp ağzıma bir avuç tıktırırken soğuğa doğru yürüyorum. Aceleyle merdivenlerden perona çıkıyorum ve treni kaçıyorum. Bir küfür mırıldanıyorum ve kuru kalmaya çalışmak için sığınağın altına giriyorum.

Dante

Köhne sokakta durup onu bir an için görmeye çalışıyorum. Bizden sadece on ya da on beş dakika öndeydi ama ortadan kayboldu. Ara sokaklara bakıyorum ve ateşlerinin etrafında toplanmış serserilere göz atıyorum. Yukarıda olup olmadığını merak ederek trenlerin merdivenlerinden inip çıkıyorum. Üzerindeki kıyafetle donuyor olmalı ve bu ara sokaklardan birinde köşeye sıkışırsa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Burası iyi bir mahalle değil.

"Bir şey var mı?" Matthaeus caddeyi geçip bana doğru gelirken ona soruyorum. "Hiçbir şey yok."

"Siktir." Uzak köşedeki serserilere doğru yürüyorum, içki ve vücut kokusunun kokusunu buradan alıyorum. Üçü bana doğru dönüyor, içlerinden biri dişlerinin eksikliğini gösteren bir sırıtışla. "Burada bir kız gördünüz mü? Şu boylarda." Göğsümün ortasını işaret ediyorum. "Gri kapüşonlu bir tişört giyiyor. Sarı saçlı."

Önce birbirlerine sonra da omzumun üzerinden bana bakıyorlar.

Bakışlarını, atılmış ve hâlâ tutmekte olan bir sigara izmaritini almak için eğilen başka bir adama doğru takip ediyorum. Dudaklarına götürüyor ve bir nefes çekiyor. Diğerlerine dönüyorum ve cüzdanımı çıkarıyorum. "Eee?"

Ona bakıyorlar ve dişsiz olan konuşuyor. "Güzel küçük şey." Duraklıyor, gözleri cüzdanımda.

Parmaklarım deriyi sıkıca kavırıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Yüz dolarlık bir banknot çıkardım. "O burada mıydı?"

Elini uzatıyor ve ben uzatırken hepsinin gözleri banknotu takip ediyor. "Bart'la bir dakika konuştuktan sonra kaçtı."

"Bart." Döndüğümde elinde sigara olanın bize baktığını görüyorum. Yüz ifademi görünce izmariti fırlatıp atıyor ve caddede ilerlemeye başlıyor.

Matthaeus'la birlikte peşinden gittik ve onu yakasından tutup sırtını duvara yaslamam yarım blok kadar sürdü.

"Kız nerede?" "Ona dokunmadım."

Onu salladım. "Nerede o?" "Kaçtı. Şu tarafa." İşaret ediyor.

Onu bir kenara fırlatıyorum ve Matthaeus'la birlikte o yöne doğru koşmaya başlıyoruz; birkaç blok koşuktan sonra, yukarıdaki platformun merdivenlerinden bir insan kalabalığı inerken yavaşlıyoruz.

"Siktir! Çekil lan yoldan!"

Ama burası New York, kimse bilmez. İşte o zaman onu gördüm. Kapüşonumu. Trene binmek için acele ederken altından kaçan uzun beyaz-sarı saçlarından bir tutam soğuk rüzgarda uçuşuyor.

"İşte," diyor Matthaeus, aynı anda onu görerek.

İnsan kalabalığının arasından kendimize yol açıyoruz ama çok geç kalıyoruz. Trenin kapıları kapanıyor ve biz daha perona varmadan tren istasyondan ayrılıyor. Onunla son bir kez göz göze geliyorum ve tren hattına bakıyorum.

"Nereye gittiğini biliyorum," diyorum bir şeyin farkına vararak. Ne dediğini hatırlıyorum.

"Nereye?" Matthaeus bana deliymişim gibi bakarak soruyor. "Otel." Bu hat onu otelin yakınına götürecektir.

"Oraya geri mi dönüyor? Bunu neden yapsın ki?" diye sorar.

Bir sonraki taksiye el sallamak için merdivenlerden aşağı uçmadan önce ona kısaca bakıyorum, neredeyse kendimi taksinin önüne atıyorum.

"Bunun bir test olup olmadığını sordu. Bir numara," diyorum şoför gaza bastığında, eğer bizi ışık hızıyla oraya götürürse bir yüzlük daha vaat ederek yanındaki koltuğa yüz dolarlık bir banknot atıyorum. Ön camdan dışarı bakıyorum, kar trafiği yavaşlatıyor. Yaklaşık iki blok gittiğimizde Matthaeus'a dönüyorum. "Taksiyle gitmeye devam et. Metro çıkışlarına dikkat et. Ben otele yürüyerek gideceğim."

"Petrov'un adamları sizi arıyor olacak."

"Beni bulmaları onu bulmalarından daha iyi, sence de öyle değil mi?" O daha fazlasını söyleyemeden kapıyı iterek açıyor ve arkamdan çarparak kapatıyorum. Yoğun kar yağışına karşı başımı eğerek kaldırımda aceleyle ilerliyorum. En azından dışarıda daha az insan var.

Petrov'un askerlerini gördüğümde bir blok ötedeydim. Matthaeus haklıydı ama dediğim gibi, beni bulmaları ondan daha iyi. Otelin ön girişinde durmuş birkaç serseri gibi görünüyorlardı. Beyzbol şapkamı önden indiriyorum. Bugünlerde hep şapka takıyorum. Yüzüme gölge düşürecek bir şey olması işe yarıyor, böylece insanlar üzerlerine gelen yarı canavara gözlerini dikip bakmıyorlar.

İşlek bir kavşak olduğu için memnun bir şekilde kavşağı tarıyorum ve neredeyse beni ezecek olan pisliğe parmağımı vererek diğer tarafa geçiyorum. Tünelden çıkan merdivenleri izlemek için döndüğümde onu görüyorum. Daha önceki durakta inmiş olmalı. Kapüşonunu çıkarmıştı. Saçlarının çoğu içine sıkışmış ve soğuğa karşı kambur duruyor. Bloğun ortasına geldiğinde duruyor ve tam önündeki Hudson'a bakıyor. Onu izlediğimi görmüyor ama otelle onun arasında yarım blok ötedeyim. Kar aramızda beyaz bir duvara dönüşmüştü.

Otele dönme telaşıyla hızla bana doğru ilerliyor.

Askerlerin görüşünü engellemek umuduyla ona doğru ilerlemeye başladım. Adımları yavaşladı. Başını kara doğru eğdi. Tam kapının önünden geçerken biri içki dükkânından çıkıp ona çarpıyor ve onu geriye savuruyor. Tökezliyor ve ben sadece birkaç adım ötedeyim. Petrov'un askerlerinin bizi göremeyeceği kadar uzakta olduğumuzu umarak arkama bakmıyorum.

Adam özür diliyor, yanından geçiyor.

Ve işte o an beni görüyor.

Olduğu yerde donup kalıyor, ağzı şaşkınlıktan açık kalıyor. Ve kaçmaya karar vermesi bir saniyesini alıyor. Dönüyor ve havalanıyor ama kaldırıma geri dönmüyor. Caddeye doğru kaçıyor, kaçarken bana bakıyor, yolda kendisine doğru gelen cipi fark etmiyor.

Şoför frene basıyor ama yol kaygan ve SUV korna çalarak takla atıyor. Duruyor, sese doğru dönüyor ve diğer tüm seslerin arasından çılgılığını duyuyorum. Adrenalinin bana ihtiyacım olan hızı verip vermediğini ya da belki de kaderin bir kez olsun bana bir mola verip vermediğini bilmeden ona doğru koşuyorum, ama bir kolumu ortasına doluyorum ve ona çarpmadan hemen önce onu SUV'nin yolundan çekiyorum. Koşmayı bırakmıyorum ve köşeyi dönüp otelin görüş alanından çıkana kadar onu bırakmıyorum. Kıvranıyor ama umurumda değil. Birkaç dakika sonra taksinin korna sesini duyuyorum ve Matthaeus arka kapıyı iterek açıyor. Onu içeri sokuyorum, oteli ve Petrov'un adamlarını geçip depoya dönerken başını eğmeye zorluyorum.

"

Aklından ne geçiyordu?" Depoya geri döndüğümüzde Dante havlıyor. Beni bırakır bırakmaz ondan uzaklaşıyorum.

Matthaeus da burada. Taksiye bindiğimiz yerden yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir yere kadar bizimle birlikte geldi.

Arabaları değiştirdik, sonra Petrov'un adamlarının bizi takip etme ihtimaline karşı depoya geri döndük. Matthaeus Dante'ye "Sakin ol," dedi.

Dante, "Şu lanet olası kilitlerle ilgilen," diye emrediyor.

Matthaeus bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama fikrini değiştiriyor, bana bakıyor ve koridorda kayboluyor. Gidişini izliyorum ve bir yanım ondan kalmasını istiyor. Dante ve benim aramda bir tampon olmasını.

"Sana lanet bir soru sordum!"

İrkiliyorum, Dante'nin ses tonu dikkatimi çekiyor. Beyzbol şapkasını çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatıyor ve bir eliyle saçlarını karıştırıyor. Saçlarının bir kısmı yüzünün sağ tarafına dökülüyor ve yama kısmını kısmen kapatıyor.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sorar.

O kızgın mı? Ben daha kızgınım. Keskin bir nefes alıp ona doğru bir adım atıyorum. "Neredeyse dönüyordum! Neredeyse başarıyordum!"

"Tanrı aşkına." Duyduklarına inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Başını sallayarak viski şişesinin sehpanın üzerinde durduğu yere doğru ilerliyor. Şişeyi ve boş bardaklardan birini kaldırıp dolduruyor, sonra doğrulup bir yudumda içerken beni izliyor ve bir tane daha dolduruyor.

O kadar sinirliyim ki ona saldırıyorum, şişeyi elinden alıyorum ve uzaktaki duvara çarpıyorum. Ses garip bir şekilde tatmin edici. Kendimi kontrol altında ve güçlü hissettiriyor. En azından bir anlığına.

"Seni lanet olası pislik!" Ellerimi neredeyse onu yerinden oynatacak kadar sert bir şekilde göğsüne vurdum. "Neredeyse dönüyordum! Bu hiç adil değil!"

Bileklerimi yakalıyor ve kollarımı iki yanımda tutuyor. "Adil mi? Sen neden bahsediyorsun be? Anlamıyor musun? Geri dönmüyorsun. Seni eve götürüyorum. Eve gitmek istemiyor musun?"

"Ev mi?" Şimdi ağzından çıkan kelimelere inanamayan benim. "Beni tam olarak hangi eve götürdüğünü sanıyorsun? Benim evim yok. Anlamıyor musun?" Tutuşunu gevşetiyor ve bileklerimi kurtarıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun." Sesim kesiliyor ama gözlerimi ovuşturup omurgamı çelikleştiriyorum. "Ben gidiyorum!" Topuğumun üzerinde dönüyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

"Gidiyor musun?" diye homurdanıyor. "Cehennem gibi gidiyorsun!" Adımları arkamda ağırlaşıyor.

Elimi kapı kolunun üzerine kapatıp çeviriyorum ve açıyorum. Aynı anda koca eli başımın üzerindeki kapıya dayanıyor ve ben tam açamadan kapıyı iterek kapatıyor. Anahtarı kilidin içinde çeviriyor ve bana doğru eğilmeden önce cebine atıyor. O kadar yakın ki, ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum, tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Bu beni ürpertiyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Ve vücudumu yüksek alarma geçiriyor.

Çünkü o bu kadar yakinken, içimde bir şeyler oluyor.

"Ben söylemeden hiçbir yere gitmiyorsun," diyor ve nefesim kesiliyor. Sesi alçaktı,

Tenime değen bir titreşim omurgamdan aşağı bir rpteri gönderiyor. "Bunu anla."

Tekrar nefes alabildiğimde, yavaşça ona doğru dönüyorum. O kadar yakın ki tek gördüğüm o. Tek nefes aldığım o, önümde duran koca bedeni, kolları beni içine hapsediyor. Kendimi ona bakmaya zorlarken kalbim hızla çarpıyor, midem düğümleniyor. Ama göz teması kuramıyorum. Bakışlarının beni delip geçmesine dayanamıyorum.

Arkamı dönüyorum. Kendimi düşünmeye zorluyorum. Hissettiğim şeyi hissetmemek için. Kendimi ona karşı elikleştirmeliyim.

"Ben gidiyorum," diyorum göğsüne doğru, ses tonum içimdeki titremeye rağmen bir şekilde kararlı. Yine de bu tam olarak korku değil. Korkunun farklı bir dokusu var. Farklı bir kokusu var.

Benimle dalga geçer gibi tek taraflı bir sırtıma yapıyor. Avularımı göğsünün duvarına dayayıp onu itmeye çalışıyorum ama kıpırdatmam mümkün değil.

Dışarı çıkmam lazım.

Ellerimi omuzlarına doğru kaydırıp altındaki güçlü kasların hatlarını hissediyorum ve garip bir şekilde kendimi merak içinde oyalanırken buluyorum. Bakışlarımı geniş göğsüne, omuzlarının genişliğinde kk ellerime kaydırıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve bakışlarımı tekrar onunkine kaydırmadan önce dudaklarımı yalıyorum ve kalbimin atışını duyup duymadığını merak ediyorum.

Ama ifadesi değiştiğinde, bana bakışı farklılaştığında kendimi yakalıyorum. Ne yapıyorum ben? Dışarı çıkmam lazım.

Boğazını temizleyip başını sallıyor ve yemin ederim bana iyi bir kız diyecekmiş gibi bakıyor ama bu öyle değil. Ben onun iyi kızı değilim. Kimsenin iyi kızı değilim. Hiçbir zaman olmadım, hiçbiri için olmadım.

Onun yerine omuzlarını kavırıyorum ve dizimi bacaklarının arasından geçirip kasıklarına sokuyorum.

Homurdanıyor, öne doğru eğiliyor. Acıyor, bunu yüzünde görüyorum. Omuzlarımla zerine kapandıklarında ellerinin sıkı ve zorlukla kontrol edilen tutuşunda hissediyorum, acıyı yönetirken beni kapıya sabitliyor.

"Tanrım. Siktir," diye mırıldanıyor, zor nefes alıyor. Bir elini yumruk yapıyor ve sanırım buraya kadar.

Bana vuracak.

Acınası bir inilti çıkardım, tüm cesaretim gitmişti. Kendi içime kıvrıldım, çenemi sıkıştırdım, ellerimle kulaklarımı kapattım ve karnımı korumak için kollarımı gvdemde sıkıca tuttum. Ama vuruş gelmiyor. Tokat yok. şakağıma ya da karnıma yumruk yok. Sadece o yumruk başımın üstündeki kapıya çarpıyor ve menteşelerini sarsıyor.

"Sana vurmayacağım," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, sesi zımpara kağıdı gibi. Bu bir numara. Yüzümü görene kadar bekliyor. Canımı yaktığında beni izleyecek. "Bana bak," diye emrediyor.

Umarım bir tokattır. Yumruklar düz ellerden daha çok acıtıyor. Ama kafamı kaldırıp bakamıyorum. Bu işi bitirmek için.

"Bana bak dedim."

Başımı salladım.

"Sana vurmayacağım. Vurmam. Asla. Sadece bana bak."

Hâlâ bakmıyorum.

"Lütfen, Mara."

Ses tonu içimde bir şeyleri çarpıtıyor ve kendimi durduramadan bakışlarımı kaydırıyorum. Ona

bakıyorum, kafam karışmış, dengem bozulmuş. Ne yapacağımdan emin değilim. Onu incitmemeliydim ama ona verdiğim tepki yüzünden kafam karıştı. Bu kadar yakınken midemde hissettiğim o duygu. Bana böyle baktığında. Bana vurmadığı için kafam karıştı. Beni onunla dövüştürmeyeceği için. Bildiğim şey bu. Yapabileceğim şey bu. Kaybedeceğim. Bu bir gerçek. Her zaman kaybederim. Ama savaşmak yardımcı oluyor. Sanki sadece onlara vermiyorum. Tutsaklığımın suç ortağı değilmişim gibi.

"Bunu bir daha yapma, anladın mı?" diyor.

Bu kadar mı? Bu kadar mı? Benimle dövüşmesini istiyorum. Anlamıyor mu? Bu diğer şey, onun bu diğer hali, buna bir anlam veremiyorum. Bu yüzden ellerimi pençe gibi kıvrıp yüzünün iki yanını da çiziyorum. Bunu yaparken vahşi bir hayvan gibi çığlık atıyorum, beni incitmesi için onu zorluyorum. Ona ihtiyacım var.

Nefesinin altında küfrediyor ve ellerimi kavrayıp çekiştiriyor. Tırnaklarım kan içinde ve tutuşu her zamankinden daha sıkı. Yanaklarında kırmızı çizgiler oluşuyor ve acıttıklarını biliyorum. Yine de tek yaptığı bana acıyormuş gibi bakmak. Sanki acınacak zavallı bir şeymişim gibi ve buna dayanamıyorum.

"Dövüş benimle!" Çığlık atıyorum. "Bir erkek gibi dövüş benimle!"

"Etrafında ne tür erkekler olduğunu biliyorum ama sana bir şey söyleyeyim," diye söze başladı, bileklerimi arkamdan çekerek. "Erkekler kadınlarla dövüşmez. Kadınlara vurmazlar." Beni serbest bıraktı ve bana baktı. "İçeri gir ve şu ıslak şeyleri çıkar."

Bu kadar mı? Kapıyı tekrar denemek için arkamı döndüm ama kilitliydi. Anahtar onda, bu yüzden beni durdurmaya zahmet etmiyor.

"Çıkarın beni buradan!"

"Yani Petrov'a geri dönebilir misin?" "Evet!"

"Böyle bir şey olmayacak. Bu asla olmayacak. Sana bir daha asla elini süremeyecek. Seni eve götürüyorum."

Home. Tanrım. İşte yine oldu.

"Evini hatırlamıyor musun?" diye sorar.

"Sana söyledim. Benim bir evim yok."

"Evet, var. Seni seven bir büyükannen var. Seni geri isteyen. Seni önemseyen insanlarla."

Başımı sallıyorum, sözlerimi duymamak için kulaklarımı kapatıyorum. Bunu duymak istemiyorum. Bunu hatırlamak istemiyorum. Başka her şeyle başa çıkabilirim. Dayak. Elleri üzerimde. Ama bu çok zor. Çünkü bu bana kaybettiğim her şeyi ve herkesi hatırlatıyor. Yaşamaya fırsat bulamadan çalınan hayatımı.

"Bu viskimin sonucusuydu," diyor sonra, şişenin parçalanmış kalıntılarını göstererek.

"Cezalandır beni o zaman." Deniyorum çünkü ona ihtiyacım var. Beni incitmesine ihtiyacım var çünkü eğer beni incitirse

nerede durduğumuzu biliyoruz. Bunu anlıyorum. Bir bakıma, acıyı anlıyorum.

Alnı kırışıyor ve beni inceliyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Aklımı mı okuyor acaba? "Yap şunu," diye zorluyorum.

"Hayır."

"Evet!" Yamasını tuttum ve bileklerimi yakaladığında öfkeyle koparmak üzereydim. Sonra bir de baktım, bacaklarımı altımdan çekip beni omzuna atmış. Bileklerim bir elinde, diğer kolu kalçalarımın sarılmıştı. Beni omuzlarına alarak koridorda ilerliyor. Bir matkap sesi duyuyorum ama nereden geldiğini göremeden başka bir kapıyı açıyor ve beni bir yatağın üzerine atıyor. Sonra üstüme çıktı, ağırlığı ciğerlerimi ezerek nefes almamı imkânsız hale getirdi.

"Yapma bunu. Bunu asla yapma. Anlaşıldı mı?" "Neden? Seni olduğun gibi görmemden mi korkuyorsun?"

Aramızda garip, tehlike ve başka bir şeyle dolu bir an geçiyor.

Karanlık bir şey. Duraklamadan sonra kollarımı iki yana açmak için bileklerimi serbest bırakıyor.

"Anlaşıldı mı?" diye soruyor, sesi kısık. Hemen cevap vermeyince devam ediyor. "Sana karşı"

sabırlı davranıyorum, Mara."

"Bana iyilik yapma."

Çok yaklaştık, ne olacağından emin değilim. Nefes nefese kaldım. Yorgunum. Ve o ağır nefes alıyor, bakışları yüzümü arıyor, ağzıma düşüyor.

Dudaklarımı yalıyorum çünkü bir an için çok garip bir şey düşünüyorum. Sanırım beni öpecek.

Oda ölüm sessizliğine bürünür, delme işlemi bile durmuştur. Ama bir sonsuzluktan sonra eğilir.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzüm ateşle kızarıırken kendimi hatırlıyorum. Ne düşündüğümü biliyor muydu? Yine aklımı mı okudu?

"Siktir," diye mırıldanıyor, kollarımı bırakıp ağırlığını üzerimden kaldırmaya başlarken başını sallayarak başka tarafa bakıyor.

Ama sonra her şey değişir.

Çünkü o zaman onu hissediyorum. Onu hissediyorum.

Anladığım anda anlamış olmalı çünkü bakışlarını başka yöne çeviriyor ve boğazını temizleyerek yataktan kalkıyor. Ayağa kalkıp yüzünü fırçalıyor ve ben de doğruluyorum. O arkasını dönmeden önce onu görüyorum. Saklamak istediği ereksiyonu.

"Seni incitmek istemiyorum," diyor neredeyse kısık sesle. "Tanrım. Bu istediğim son şey."

Ayağa kalktım. Bana dönmeden önce kendini ayarlamasını izliyorum. Bildiğimi biliyor. Bilmek zorunda.

"Onun gibisin. Tıpkı onun gibisin."

Çok uzun bir süre sessiz kalıyor, cevap vermeden önce beni dikkatle inceliyor. "Ben onun gibi değilim." "Seni hissettim."

Çenesi sıkıştı.

"Benimle dövüşmek istemediğini söyleyebilirsin ama bunu yaparken çok zorlandın. Peki senin farkın ne?" Başka tarafa bakmadan soruyorum.

"Mara-"

Ona doğru bir adım atıyorum, neredeyse birbirimize değecek kadar yaklaşıyoruz. "Bana nasıl farklı olduğunu söyle," diye tıslıyorum. Çenesi geriliyor, bakışları sertleşiyor. "Önce bana bir şey söyle. O şimdi ne yapardı? Petrov."

Dudaklarımı birbirine

bastırıyorum. "Seni

rahatlatmak mı?"

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. O zaten biliyor.

"Söyle bana. Yapacağı şey bu mu? Çünkü ben öyle düşünmüyorum. Bence sana zarar verirdi." "Dur."

"Ve sadece ellerini kullanacağını sanmıyorum. İzleri gördüm, Mara."

Utanç içime işledi. "Dur dedim."

"Ve orada durmazdı, değil mi? Sana vurmakla yetinmezdi."

"Kapa çeneni!" Çılgık atıyorum, bir adım uzaklaşıyorum ki o da bana doğru bir adım atıyor. "Sana dokunur."

Yüzümün buruştuğunu hissediyorum ve ellerimle yüzümü kapatarak uzun zamandır hissetmeme izin vermediğim duygularımı silmeye çalışıyorum.

"Seni her şekilde incitmek."

Kaçmak için dönüyorum ama kolumdan yakalıyor ve beni duvara yaslayarak yüzüme doğru döndürüyor. Beni orada tutmak için büyük bir elini karnıma dayadı.

"Bir şeyi anla," diye başlıyor, yüzünü benimkine doğru eğerek. Başka tarafa bakmaya

alıştığımda daha da yaklaşıyor. "Ben o değilim. Ona hiç benzemiyorum. Beni asla onun gibi olmakla suçlama."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kollarımı kendime sarıyorum.

İçimde o kadar derin bir soğuk var ki bir daha asla ısınamayacağımdan korkuyorum. "Bırak gideyim," diye deniyorum, sesim zayıf çıkıyor.

"Hayır," diyor ve yine o bakış. Dünkü bakışın aynısı. Ama yanılmışım. Bu acıma değil. Daha fazlası. Ve bakması daha zor. "Gitmene izin vermeyeceğim, Mara. Mesele de bu zaten."

Yüzüne bakıyorum, başımı sallıyorum.

Bana doğrudan bakıyor ve yüzünün kırık tarafını, iki derin çapraz yarığı görebiliyorum. Sanırım bakmama izin veriyor.

"Dante sana benzemiyordu," diyorum. Sözlerim onu yaraladı. Anlıyorum. Başını biraz çeviriyor, ben de yine sadece iyi tarafını görüyorum. "Neden bana yalan söylüyorsun? Bana o olduğunu mu söylüyorsun?" Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Aklını kaybetmiş gibi düşmesini izliyor, sonra başparmağının ucuyla siliyor.

"Neden?" Tekrar soruyorum.

"Sana yalan söylemiyorum ve bunu sen de biliyorsun." Sesi daha sessiz. Daha karanlık. "Sana Elizabeth olduğunu söylediler çünkü Elizabeth'i kaçırdıklarını düşünüyorlardı. Onu almış olmaları gerekiyordu."

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor.

"Sonra hatalarını anladıklarında sana Elizabeth *olman* gerektiğini söylediler."

Durmak bilmeyen gözyaşlarımı silmek için ellerimi yüzüme götürüyorum. Başımı sallıyorum. "Bu doğru değil." Ama doğru. En başlarda tartıştıklarını hatırlıyorum. Ağlamayı kesmediğim zamanları. Söylediğim şeyin Lizzie olmadığını fark ettiklerinde.

Bunu hatırlamak istemiyorum. Hatırlayamam.

Elini uzatıp saçlarımı geriye doğru tarıyor ve bakışlarıyla buluştuğumda aramızdan garip bir şey geçiyor. Daha fazla gözyaşı silerken parmakları yüzüme temas ediyor ve daha önce olduğu gibi o hisler var. Garip bir şekilde, kendimi onun dokunuşunu isterken buluyorum. Elleri üzerimde. Daha önce hiç istemediğim bir şey. İsteyebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Ve beni göğsüne çektiğinde, ona karşı koymadım. Beni uzun, çok uzun bir süre tutmasına izin veriyorum, başımın üstünü öptüğünü hissediyorum, güçlü kolları beni ona bağlıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim, Mara. Ve bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Kollarımı ona dolamak istiyorum. Beni taşımasına izin vermek, ona teslim olmak. Kendimi ona teslim etmek istiyorum çünkü o benden çok daha güçlü. Belki de son on beş yılın ağırlığını, karmaşasını kaldırabilir.

Ama çok çabuk uzaklaşıyor ve ben yine üşüyorum. Kollarımı bir kez daha kendime doluyorum.

Yalnız. Her

zaman yalnız.

Ayrıca on beş yılını öylece veremezsin. Çıkardığın bir palto gibi ver.

"O gece ada dışındaydım," diyerek beni kendimden geçiriyor. Bir itiraf gibi geliyor. Sanki içinde ağır bir şey varmış gibi. "Bir kız için gizlice kaçmıştım. Ama hepsi planlanmıştı. O piç ailemi öldürebilsin diye. Öldüğünü sanmıştık. Cesedinden kurtulduklarını düşündük. Cristiano'nun iyileşmesi yıllar aldı. Sonra da farklı biri oldu. En azından Scarlett'e kadar." Hikâyesini anlatırken onu izliyorum. "Seni Lizzie'nin odasındaki bir resimden tanıyan Noah'ydı. Seni hatırladı."

"Noah?"

Başını

sallıyor.

Hafızamın derinliklerinde Noah adında küçük bir çocuk var. Ama bu çok, çok uzun zaman

önceydi. Bana karşı nazik olduğunu hatırlıyorum.

"Bu mümkün değil," diyorum.

İki eliyle yüzümü kavırıyor, gözyaşlarımı silmek için başparmaklarını kullanıyor. Nazik, çok nazik, bu dev gibi adam, bu katil. Ama ona inanamıyorum. O bunu bilmiyor mu?

"Seni hiç aramadım bile. Tanrım. Hiç bakmadım bile."

Acısı hissediliyor.

Elinden kurtulup bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Onu görmek ve hissettiklerimi hissetmek istemiyorum. Bunu yapamam.

"Dur," dedim ona.

"Ve sonra çok yakındınız, aynı lanet evdeydiniz." Son kısımda öfkeli, duyguları çok düzensiz, çok şiddetli bir şekilde değişiyor.

"Dur dedim. Daha fazla duymak istemiyorum."

"Ama o piç seni çoktan almıştı ve patlamadan sonra," durdu, benden uzağa baktı, başını salladı. "Seni bulmam beş yılımı daha aldı ama öğrendikten sonra aramayı hiç bırakmadım. Yemin ederim." Bu son kısım bir itiraf ve bir yalvarış gibiydi. Ona, yüzündeki ıstıraba bakıyorum.

"Duymak istemediğimi söyledim," diyorum çünkü duymak zorundayım.

"Ona geri dönmeyeceksin, Mara. Artık ondan korkmana gerek yok."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ne söylediğinin farkında değilsin. Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun."

Ve ben bunu yapamam. Bunu dinleyemem. Tekrar hissetmeye başlayamam. Hissetmezsem daha kolay olur. O zaman idare edebilirim. Ve acı, bazen cezalar yardımcı oluyor. Bu aptalca, biliyorum.

Hâlâ konuşuyor ama ben onu duymamaya çalışıyorum. Kafamın içinde Flora'nın şarkısını söylüyorum. Gözlerimi kapatıp şarkı söylüyorum.

Başparmağı dudaklarıma geliyor. Kelimeleri ağzımda geveliyor olmalıyım. "Büyükkannen-"

Göz kapaklarım açılıyor ve iki elimi de göğsüne bastırıyorum. "Kesin şunu! Büyükkannem öldü! Hepsi öldü. *Onların* nasıl öldüğünü ve *benim* nasıl yaşadığımı duymak istemiyorum çünkü birileri aptalca bir hata yaptı! Bunların hiçbirini duymak istemiyorum!"

Bir kolumu yüzüne doğru sallıyorum, neredeyse elimi göz bandına dolayacaktım ama beni yakalıyor. İki kolunu da başımın üzerinden geçirip duvara dayıyor ve o kadar yakınımaya eğiliyor ki yastığındaki kokuyu alıyorum.

"Bunu yapmamamı söylemiştim," diyor, sesi alçak, çakıl gibi.

"Neden olmasın? Zaten bildiğim şeyi göreceğimden mi korkuyorsun? Çatı katında o adamı öldürmeni izlediğimi unutuyorsun. Hoşuna gitmişti. Onu da gördüm."

"Ölmeyi hak etti. Hepsi hak etti."

"Sadece canavarlar ellerindeki kan hissinden hoşlanır."

Homurdanıyor, ağzının bir tarafı bir anlığına yukarı doğru kıvrılıyor. "Öyle olmadığımı hiç söylemedim. Ama ben *senin* canavarın değilim."

Bu beni duraksatıyor. Düşünmem gerekiyor. "Bunu neden yapıyorsun? Benden ne istiyorsun?" "Güvende olmanı istiyorum. Eve dönmeni istiyorum."

"Sana zaten bir evim olmadığını ve asla güvende olmayacağımı söyledim." "Benimle güvendesin."

Kıvrılıyorum, kollarımı çekiştiriyorum ama nafile. Beni yerinde tutmak için hiç çaba harcamıyormuş gibi orada öylece duruyor.

"Bırak gideyim."

"Hazır olduğumda gitmene izin vereceğim. Beni dinlediğin zaman." "Ya seni duymak istemiyorsam?"

"Bu çok kötü, tatlım."

İşte yine oldu. *Tatlım*. Gözlerimi kırıştıyorum, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ne olduğunu hatırlayamıyorum.

"Bana pembe kağıttan küçük kalpler yapar ve yastığının üzerine bırakırdın. Seninle hep pembeydi. Kardeşlerim çok gülerdi."

"Pembeden nefret ediyorum," diye yalan söylüyorum. Pembe hakkında hiçbir şey hissetmiyorum. Başımı sallıyorum. Buna bir son vermeliyim. On beş yıldır sahip olduğum az sayıdaki anıyı saklamayı öğreniyorum. Ve hatırlıyorum. Çocuğu hatırlıyorum, Dante'yi. Diğer tüm yüzler solduğunda bile onu hep hatırladım, onunki bir şekilde kaldı. Kendi büyükanneminkinden bile daha fazla. Ama bu anıları unutulana kadar bir kutuda kilitli tutmayı öğrendim. Ağlanacak kayıp bir hayat kalmayana kadar. Nefes almayı imkansız kılacak kadar özlenecek biri kalmayana kadar.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Tekrar soruyorum, gözlerim sessiz, hiç bitmeyen yaşlarla ısınyor. "Neden hatırlamanı sağlıyorum?"

Cevap vermeyeceğim.

"Acıtıyor. Biliyorum. Bu yüzden durmamı istiyorsun ama şimdi bununla yüzleşmelisin." "Hayır, nedeni bu değil. Bırak beni." Kıvrıp dönüyorum ama bir santim bile vermiyor. "Herkesin içinde en çok sen acı çektin."

"Beni tanıyorsun." O zaman onu durdurmanın tek bir yolu olduğunu anladım. Onu biraz önce yaptığım gibi ama daha sert bir şekilde yaralamalıyım.

"Sen güçlüsün, Mara. Hayatta kalan birisin."

"Ben o değilim." Ne olduğumu biliyorum. Zayıf. Bir korkak. Yüz ifademden ya da beden dilimden ne anladığını bilmiyorum ama ellerini duvara dayayarak bileklerimi kavrayışından kurtarmama izin veriyor. Bana bakarken beni kafeste tutmak için onlara yaslanıyor.

"Ama durmalı ve geçmişle yüzleşmelisin. Bir geleceğe sahip olmanın tek yolu bu."

"Bir gelecek mi?" Benim gibi biri için geleceğin olmadığını anlamıyor mu? Umut yok mu?

"Ve ben de seninle olacağım. Acıtıyor. Biliyorum. Kahretsin, biliyorum. Bu yüzden durmamı istiyorsun, ama-" "Hayır, yanılıyorsun. Durmanı istememin nedeni bu değil," diyerek sözünü kestim, sesim netti, ama

Boğuldum. Çünkü bunu şimdi bitirmem gerekiyor. Çok ileri gitmeden ve artık durduramadan önce onu durdurmalıyım. Pandora'nın kutusunun kapağını kapatamadan önce. Bu yüzden taktiğimi değiştiriyorum. "Senin Dante olduğuna inandığımı söylememi mi istiyorsun? Ya inansaydım? Ne fark eder ki?"

Bu değişikliği kavrarken gözleri kısılır.

"Sorun olmadığını söylememi mi istiyorsun? Bu kadar mı?" Devam etmek için kendimi zorluyorum. Kollarımı kendime sarmamı sağlayan zayıflığa teslim olmamak için. "Beni kurtardığın için artık iyi olduğumu söylememi mi istiyorsun? Kahramanım olduğunu mu?"

"Ben bir kahraman değilim. Bunu biliyorum," diyor dişlerini sıkarak. Damarına bastım. Gördüm. Suçluluk duygusu. Bu onun Aşıl topuğu.

"Söyle bana, istediğin bu mu? Neden şimdi benim için geldin? *On beş yıl. Yıllar sonra. Sonra. On beş yıl çok mu geç?*" Hissettiğim öfke için numara yapmama gerek yok. Öfkeyi. Sadece ona yöneltmek zorundayım. Ne kadar yanlış olduğunu bilsem de.

"Mara," sesi sakın geliyor ama bu sakinlik azalıyor. Onun da içinde öfke var. Benimki kadar şiddetli bir öfke.

"Benim hayatım neydi biliyor musun?" Boğazımdaki yumrunun etrafında konuşmak zor ama devam ediyorum. Onu zorluyorum, öfkesini dürtüyorum, yüzeye çıkarıyorum. "Tek bir ipucun var mı?"

Nefes veriyor, bana tam olarak bakamıyormuş gibi bir an gözlerini kaçırıyor. İçine çektiği nefes sıkıydı.

"Tüm bu olanlardan sonra geri dönebileceğimi düşünüyor musun? Eve dönmek mi? Neye geri dönebilirim ki? Hatırlamadığım bir hayata mı? Hiç yaşama şansım olmayan bir hayata mı? En iyi arkadaşımın ben sandıkları için öldürölmesini izlediğim bir hayata mı?" Sesim kesiliyor.

Uzaklaşır, bir elini saçlarında gezdirir. "Siktir, Mara. Bu senin hatan değildi. Bunu biliyorsun, değil mi? Lütfen bana bunu bildiğini söyle."

Ona doğru bir adım atıyorum, omurgamı çelikleştiriyorum ve daha dik duruyorum. "O olamayacağını nereden bildiğimi mi öğrenmek istiyorsun? Öldürülecek canavarlar yokken benim için bir kahraman olan parlak yeşil gözlü çocuk olamaz mısın?"

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve söylemek üzere olduğum şeyi söylersem onu derinden yaralayacağımı biliyorum. Ama söylemeden edemiyorum.

Duramıyorum.

"Çünkü Dante bana olanların olmasına asla izin vermezdi."

Bir iğne düşse
duyarsınız. O haklı.
Kesinlikle haklı.

Bu son sözler, o evde beni parçalara ayıran kırıklar gibi içimi kesti. Yüzüme bir tokat atabilirdi ve bu daha az şiddetli olurdu. Daha az acı verici.

Tam olarak inanamadan ona bakıyorum, kelimeler sanki duvarlardan sekiyormuş gibi yankılanıyor. Tekrar ediyor. Tekrar ediyor.

"Çünkü Dante bana olanların olmasına asla izin vermezdi."

Geniş mavi gözleriyle bakıyor, suçlayıcı, masum ve aynı zamanda dehşete düşmüş. Yüzü solgun, burnunun etrafındaki deri ve gözleri ağlamaktan pembeleşmiş. Tepkimi bekliyor. Ona vuracağımı düşünerek kendi içine kıvrıldığı zamanki gibi bir saldırıya hazır. Vuracağımı varsayarak.

Lanet olsun. Bu iş çığırından çıktı. Her şey tahmin ettiğimden çok farklı.

Kafasının karışacağını biliyordum. Yine de beni hatırlayacağını düşünmüştüm. Bunu düşünmek küstahlıktı. Bir anda gelip onu kurtaracağımı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı düşünmek.

Flaş haber, göt herif. Kaçırılan ve hayatlarını esaret altında geçiren kızların sonsuza dek mutlu sonları olmaz. Canavarlar da öyle. Ben de öyleyim, içim dışım bir. Bunu kendi gözleriyle görmesine izin verdim. Onu gerçek doğamdan koruyamadım.

"Matthaeus." Adını söylerken gözlerimi ondan ayırmıyorum, sesim hissettiğimden çok daha sakın çıkıyor. Bu sahte sakinliğin altındaki akıntıyı duyup duymadığını merak ediyorum.

Matthaeus odaya girdiğinde ne o ne de ben kafamızı çeviriyoruz. Muhtemelen her kelimeyi duymuştur.

"Onu izle. Bir şey denerse uyumasına yardımcı olacak bir şey verin."

Gözleri kısılıyor ve ağzı geriliyor ama sessizliğini koruyor. Gözlerini benden ayırmıyor, o canlı mavi gözler tanıdık geliyor ve içimde bir şeyleri çarpıtıyor.

Sıkıca başını sallıyor.

Uzaklaşıyorum, kapının kilidini açıyorum ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin vererek daireden çıkıyorum. Paltomu çıkarmamıştım, bu yüzden alt kattaki kapıdan geçerken buz gibi rüzgara karşı ilikliyorum. Boş arsaya doğru körlemesine yürüyüp kırık kapıdan çıktım. Depoya dönüp bakmıyorum. David'inkilerden biri. Diğerlerine göre kazması daha zor. En azından hayattayken bunu kimsenin bilmemesini sağlamak istemişti. İçinde fazla zaman geçirdiğini düşünemiyorum. Onun tarzı değil. Yine de silahlarla doldurmuştu ve orada adamlarının kaldığını biliyorum. Arkalarında bıraktıkları çöpleri gördüm. Oradan ne tür operasyonlar yürüttüğünü merak ediyorum.

Ama şu anda düşündüğüm şey bu değil.

Kafamın içinde onun sözlerinin tekrarlandığını duyuyorum. *"Dante bana olanların olmasına asla izin vermezdi."* Dışarıda daha fazla duramayacak kadar üşümeden önce yarım saat boyunca yürürken beni ele geçirmelerine izin veriyorum. Köşeyi dönüyorum ve gördüğüm ilk bara

giriyorum, duvarda köhne, kokuşmuş bir delik.

Ama karanlık ve içki var, o yüzden idare eder.

Bara doğru yürüyorum ve boş taburenin en yakınında oturan iki adam hemen yerlerini boşaltıyor. Paltomu açıp karı silkeliyorum. Tabureye çökmeden önce çıkarmaya zahmet etmiyorum. Islak saçlarımı geriye doğru itiyorum ve öylece kalıyor, yüzümü barmene gösteriyorum, o da hiç ürkmüyor. Bir yandan bardağını kurularken bir yandan da bana bakıyor. İri bir adam. Kel. Sakallı ve dövme. Selamlamak için başını salladı.

"Viski," dedim.

Önüme bir bardak koyuyor, yeni bir şişe açıyor ve dolduruyor.

"Şişeyi bırak." Cüzdanımdan yüz dolarlık bir banknot çıkarıp barın üzerine koyuyorum. Bu viski buna değmez.

Faturaya bakıyor ama henüz almıyor. "Elbette." Barın diğer ucuna doğru yürüyor ve ben bardağı alıp içindekileri yutuyorum. Barın arkasındaki kararmış aynada içki şişelerinin arasındaki yansımamı yakalıyorum. Kaçan adamların neden kaçtıklarını anlıyorum. Harap görünüyorum. Ve çok korkutucu.

Şişeyi ve bardağı alıp dolduruyorum. Gözümü kaybettiğimden beri bunu yapmak zorundayım. Elimde tutmadığım bir şeyi öylece bardağa dökmem. Derinlik algısı hala bir zorluk, ama bunun etrafında çalışıyorum. Patlamanın olduğu gece gözüme şarapnel isabet etti ama doktorlar kurtarabileceklerini düşündüler. Gözlerimi açtığımda bir sorun olduğunu anladım ama bunun bandajların görüşümü engellemesinden kaynaklandığını düşündüm. Zamanla sağ gözümde görme yetimi kaybettiğim ortaya çıktı. Sonra enfeksiyon kaptı ve işte buradayım. Korsan gibi bir yama.

Alessandro beğendi. Havalı olduğunu düşünüyor.

Yeğenimi düşününce gülümsüyorum. Minyatür Cristiano. Neden göz bandı taktığımı anlar anlamaz Scarlett'e ona bir göz bandı aldırmişti, böylece kendimi göze batıyormuş gibi hissetmeyecektim. Gerçi onunki benimki gibi deri olmadığı için sinirlenmişti.

Bardağın geri kalanını yutuyorum ve tekrar dolduruyorum. Tanrım. Beklediğim gibi gitmedi ama o haklı. Ne sanmıştım ki? Parlak zırhlı bir şövalye gibi içeri dalıp canavarı öldüreceğimi ve sonra ne olacağını? O piçlerin ona yaptığı her şeyi unutacak ve yaşaması gereken hayatı yaşamaya geri mi dönecekti? Hiç bilmediği bir hayatı mı?

Hay sikeyim. Tüm bunları düşünmek istemiyorum ama buna ihtiyacım var. Bunu onunla yapmalıyım. Dediğim gibi. Bunu ona borçluyum.

Bunların hepsi benim yüzümden oldu. Çünkü David anneme tecavüz etti. Sadece ondan kurtulmak isterken onu hamile bıraktı. Onu cezalandırmak için Rinaldi piçine tecavüz ettirdi, sonra da kocası ve çocukları katledilirken ona izletti.

Ama ben ölmedim. Ben ölmedim.

Ve içimden bir ses, eğer seçme şansı olsaydı, onları kurtarmak için beni feda edebilseydi, bunu yapabileceğini söylüyor. Onu suçlayamazdım. Ben ona yapılan şiddetin yaşayan, nefes alan bir hatırlatıcısıydım. Kocasından, babam olarak bildiğim ama aslında babam olmayan adamdan saklamak zorunda olduğu bir sır. Hâlâ bilseydi ne yapardı diye merak ediyorum. Beni sevebilir miydi? Beni görmeye dayanabilir miydi?

Bir bardak daha doldurup bir yudum alıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. Likör etkisini göstermeye başlıyor.

Bana karşı asla zalim ya da kaba olmadı. Beni severdi. Sevdiğini biliyordum. Ama bazen beni izlediğini fark ederdim ve bu bana hep garip gelirdi. Bunun nedenini şimdi anlıyorum.

Ama hepsi geçmişte kaldı. O öldü. Gideli 15 yıl oldu. Bu işe karışan adamların hepsi öldü. Ve ben de tüm bunları planlayıcı öldürdüm.

Beni tatmin ettiğinden değil. Veremezdi. Onun hakkındaki gerçeğı öğrendiğimde değil. Nasıl hamile kaldığım hakkında. Mara'nın hayatta olduğunu öğrendiğimde değil. Kaçırılmış ve satılmış. Bir köle

En yüksek teklifi veren.

Doğuştan şanssızdı. Annesi o doğduktan kısa bir süre sonra bir trafik kazasında ölmüştü. Hiç kimse, Lenore bile, babasının kim olduğunu öğrenemedi. Mara'yı evlat edinecek bir aile bulamadık.

Yüce İsa. Ne kadar karışık bir aileyiz.

Onu hiç aramadığım için üzgünüm. Bunun için kendimden sonsuza dek nefret edeceğim. Öldürüldüğünü varsaydım. David bana cesedini muhtemelen okyanusa attıklarını söylediğinde ona inandım. Diğer herkesi öldürdüklerinde onu neden öldürmesinler? Onu Elizabeth'le karıştırmış olabilecekleri ve onun için bazı açılardan ölümden daha kötü planları olabileceği aklıma bile gelmedi.

Hayır. Hiçbir şey ölümden daha kötü değildir. Cristiano öyle diyor. Yaşamak daha iyidir. Her zaman. Yaşamak olasılıktır. Umuttur.

Ama hepsi bu. Hiç yok.

Bardaktan vazgeçip şişeyi dudaklarıma götürüyorum, yaklaşık üçte birini içerken barmenin ve diğer birkaç müşterinin gözlerini görüyorum. Durmamın tek nedeni cebimdeki telefonumun çalması.

Şişeyi tezgâhın üzerine koydum, kolumun tersiyle ağzımı sildim ve telefonu çıkardım.

Charlie arıyor. Yeşil çubuğu kaydırdım ve telefonu kulağıma

götürdüm. "Charlie."

Bir duraklama oldu. "Sarhoş musun sen?" "Ne kadar büyük kulakların var." "Matthaeus nerede?"

Şişeyi elime alıyorum, döküyorum, birazını tezgâha sıçratıyorum. Bu zaten içtiğim miktar olabilir ve tek gözlü durumumdan kaynaklanmıyor olabilir.

"Burada olmaz," dedim ona.

"Depoda değilsin." "Yerimi kontrol etmek mi?"

"Dışarıda yalnız mısın?" "Ne buldun?"

"Tanrı aşkına, Dante. Ivan Petrov'un adamları seni bulmak için şehri ararken sarhoş olarak ya da sarhoş olma yolunda ilerleyerek dışarı çıkmanın akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

"Öyle mi?" Gülümsüyorum, biraz daha viski içiyorum. "O zaman mesajımı aldı."

"Evet. Lanet bir kartvizit bırakmak pek akıllıca değil." Çatı katına çıkmadan önce kameraya kocaman gülümsememi ve "siktir git "i kastediyor.

"Onu deliğinden çıkaracak olan şey bu," barmenin gözlerinin üzerimde olduğunu görünce duraksıyorum, ama bakışım başka tarafa bakması için yeterli oluyor. Kendi işine baksın. "Nerede o? Sanırım bu yüzden arıyorsun? Ve sanırım kardeşime de söylemedin, çünkü seninle aynı hatta değil."

İç çekiyor. "Hayır, Cristiano'ya söylemedim. Söylediğim anda uçağa binecek ve söylediklerine katılıyorum. Ailesinin şu anda ona burada ihtiyacı var."

"Akıllıca. Peki, nerede bu piç?"

"Bak sana ne diyeceğim. Eve git. Uyu. Sonra ayıldığında ve Matthaeus yanında olduğunda beni ara. İkimiz de kafanın uçmasını engellemek için biraz mantıklı birine ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

"Henüz kafamı uçurmayı planlamıyorum."

"Evet, beni korkutan da bu son kısım. Kardeşinle bunun üstesinden geldim. Seninle tekrar yapmaya niyetim yok."

Dişlerimi sıkıyorum. Ne demek istediğini biliyorum. Cristiano'nun Rinaldi'yi öldürmeyi planladığını biliyorum ve hepsi bu. O kadar.

planları bu kadardı. Bilmediğimi sanıyor.

"Nerede o? Petrov nerede?" Sesimde alaycı bir ton olmadan, kendimi olabildiğince ayık göstermeye çalışarak soruyorum.

"Dediğim gibi, eve git. Uyu. Sonra beni ara. Ve tehlikede olanın senin hayatından daha fazlası olduğunu hatırlamaya çalış, Dante. Onu daha yeni geri aldın. Matthaeus ve diğer adamlarından bahsetmiyorum bile." Ben daha cevap vermek için ağzımı açmadan telefonu kapatıyor.

Telefonu cebime sokuyorum, şişeyi elime alıyorum ve işlem yaparken önüme bakıyorum, aklım Mara'ya geri dönüyor. Onun üstünde olduğum o ana. Hay sikeyim. Ne düşünüyordum ki? Böyle olmasını istememiştim. Tahrik olmak istememiştim ama o haklıydı. Tahrik olmuşum.

İsa.

Aramızda garip bir şey var. Hiç düşünmediğim bir şey. Bir elektrik yükü. Elektriğin öldürdüğünü unutmamalıyım.

Ve evet, suçlamasında da haklıydı. Bir dereceye kadar, ben de o piç Petrov gibiyim. Öldürmeyi seviyorum. Ama ona zarar vermeyeceğim. Asla. Hoşuna gitse de gitmese de, artık onunum.

Onun

koruyucusu.

Onun canavarı.

Dünyasındaki diğer tüm canavarları öldürecek olan kişi.

Mara

O gittikten sonra uzun bir süre kapıya bakıyorum. Alt katın kapısının tezgâhın üzerindeki bardakları sallayacak kadar sert bir şekilde kapandığını duyduktan sonra.

Gitti. Çekip gitti.

Benim istediğim de buydu. En azından durmasını. Ama şimdi o gittiğine göre, kendimi yalnız hissediyorum. Soğuk. Onun olduğu yerdeki boşluğu hissediyorum.

Matthaeus bana doğru geliyor ve benden birkaç adım ötede duruyor.

"O ıslak şeylerden kurtulmalısın. Sıcak bir duş al. Yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Hadi gel."

Koridora doğru yürüyoruz ve Dante'nin açık yatak odasının kapısını işaret ediyor. Tekrar kaçmaya çalışacağımdan korkup korkmadığını merak ediyorum.

"Pencerenin kilidini değiştirdim. Artık çıkış yok. Ayrıca yatak odası ve banyo kapılarının kilitlerini de söktüm."

Bakışlarımı tekrar Matthaeus'a çeviriyorum ve bu yüzden ondan hoşlanmıyorum. Dante'ye sadık. Bu çok açık. Onu inceliyorum, gözleri sıcak kahverengi, saçları neredeyse gözleriyle aynı tonda. Hepsi gibi kare çeneli. Hepsi gibi iri yarı. Askerler. Katiller.

"Kalçandaki yara enfeksiyon

kapmış." Yüzümün kızardığını

hissettim. O da mı gördü?

"Banyoda yeni bir bandaj ve üzerine sürmen gereken bir merhem bıraktım. Duştan sonra bunu yap ve eğer acırsa bana haber ver. Günde iki kez temizlemeniz ve merhem sürmeniz gerekecek."

Cevap vermeyeceğim.

Yatak odasını işaret ediyor. "Git. On dakikan var yoksa gelip seni alırım."

Bunu kastediyor. Yüz ifadesinden anlıyorum. Arkasını dönen ilk kişi o. Mutfığa doğru yürüyor. Bana sırtını vermekten korkmuyor. Benden korkmuyor. Anlıyorum. Beni alt edebileceğinden hiç şüphem yok ve daha da önemlisi, bunu yapmakta tereddüt etmeyecek. Dante ona yeşil ışık yaktı. Ayrıca, çektikleri sıkıntıya değmeyeceğimi düşündüğünden eminim.

Koridorda yürürken söylediklerimden dolayı suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Dante'nin yüzündeki o bakış için.

Yatak odasına girdiğimde Matthaeus'un kapının kilidini sökmekle kalmadığını, kapı kolunu da tamamen çıkardığını fark ediyorum. Banyo da aynı şekilde. İki kapıyı da kapatamıyorum. Pencerede de yepyeni bir kilit var. Meşgulumuş.

Banyoya gidip botlarımı ve ıslak eşyalarımı çıkarıp kurutma askısına asıyorum çünkü başka kıyafetim olduğundan emin değilim. Kalçamdaki bandaj çoktan soyulmaya başlamıştı, bu yüzden bandajı sonuna kadar çekip çıkarıyorum ve oradaki kızgın kırmızı P'yi görmemeye çalışıyorum. Elimi etrafındaki deriye dokunduruyorum. Sıcak hissediyorum.

Duşu açıyorum ve akıntının altına giriyorum. İyi hissettiriyor. Çok iyi. Su buhar gibi sıcak ve uzun bir dakika boyunca gözlerimi kapatıp suyun beni yıkamasına izin veriyorum. Markanın acıtması umurumda bile değil. Az önce olanları unutmaya çalışıyorum. Söylediğim şeyleri. Yüzündeki ifadeyi.

O Dante. Bunu biliyorum. Bir parçam onu ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordu. O gözleri

asla unutmayacağım.

O zaman ben de kendiminkini açayım.

Gözlerinden birini kaybetti. Bu gerçeğe üzülüyorum. Şampuanı, onun şampuanını elime alırken, ona karşı ne kadar kötü davrandığımı düşünüyorum. Bana yardım etmek isteyen tek kişi oyken onu nasıl incittiğimi. Beni kurtarmak isterken.

Ama beni kurtaramaz. Bunu ne kadar çabuk anlarsa hem onun için hem de benim için o kadar iyi olacak.

Saçlarımı ovalıyorum, her tarafımda onun kokusu var. Yataktan tanıdık gelen o koku. İki kez şampuanlıyorum, sonra üçüncü kez. Saç kremi yok ama umurumda değil. Yine de kesmek istiyorum. Ondan kurtulmak istiyorum.

Ben de onun vücut losyonunu kullanıyorum ve zamanın farkındayım, bu yüzden her ne kadar o sıcak akıntının altında kalmak istesem de duşu kapatıyorum ve bir havluya uzanıyorum. Ondan saçlarım için bir türban yapıyorum, sonra ikinci bir tane alıp onu da kendi etrafıma sarıyorum. Tezgâhta yansımama bakıyorum, görüldüğüm kadar yorgun hissediyorum. Hala paketinde duran diş fırçasını alıp dişlerimi fırçalıyorum, kalçamı nazikçe kuruladıktan sonra merhem sürüp tekrar bandajlıyorum.

İç çamaşırlarım dışında giysilerim giyilemeyecek kadar ıslak, bu yüzden onun eşyalarının olduğu yığına gidiyorum. Düzgünce katlanmışlardı. Onun gibi kokan sıcak, büyük boy bir kazak seçiyorum, havluyu başımdan çekiyorum ve giyiyorum. Kalçalarımın ortasına kadar geliyor.

Sonra banyoya geri dönüyorum ve bir fırça ve makas aramak için çekmeceleri açıyorum. İkisini de bulamıyorum, sadece dişleri birbirine çok yakın küçük bir tarak, biraz tıraş kremi, birkaç jilet. Bir kutu prezervatif.

Onları alıyorum, onu düşünüyorum, sertleştiğinde nasıl hissettiğini. Benimle güreşirken sertleştiği gerçeğini.

İğrenmeliyim. Kızgın. Ama hissetmiyorum çünkü yalan söyledim. O onlar gibi değil. Onlara hiç benzemiyor. Ve zihnim doğal olarak onun ellerini üzerimde, vücudunu benimkinin üstünde hayal ediyor. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bir elimi karnıma koyarak çırpınışları susturuyorum. Prezervatifleri çekmeceye geri koyuyorum ve neyim olduğunu merak ediyorum. Bunu nasıl düşünebilirim ki? Bir daha herhangi bir erkek hakkında bu şekilde? Ama onunla her şey farklı hissediyor.

Başka bir çekmecenin içinde tıraş losyonunu buluyorum. Hızlıca kapıya bakarak kapağı çeviriyorum ve derin derin içime çekiyorum. Sonra, daha iyi düşünmeden şişeyi eğiyorum, parmak uçlarıma biraz sürüyorum ve boynumdaki nabza bastırıyorum.

Garip bir durum. Neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Yapar yapmaz şişeyi kapatıyorum ve ayak sesleri duyduğumda hemen yıkamaya çalışıyorum.

Bir havlu alıp ellerimi kuruluyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Mara?" Ben Matthaeus.

Havluyu askıya geri koydum ve yatak odasından çıktım.

Bana endişeyle bakıyor. "Islak eşyalarını bana ver. Onları kurutucuya koyacağım."

Banyoya geri dönüyorum, kurutma askısının üzerindeki giysi yığınınını alıp ona veriyorum. Sonra onu yatak odasından çıkıp oturma alanına kadar takip ediyorum. Mutfaktan bir kapı açıyor ve gözden kayboluyor. Bir süre sonra kurutma makinesinin sesini duyuyorum.

Döndüğünde "Merhem sürdün mü?" diye sorar. "Evet."

"Bir göz atmak isterim-"

"Sorun değil." Bir tencerede çorbanın fokurdadığı ocağa dönüyorum. Harika kokuyor ve midem yüksek sesle gurulduyor.

"Otur," diyor, o da duyuyor.

Masaya oturdum. Biraz sonra önüme derin bir kâse köfteli domates çorbası, bir sepet ekmek, bir tabak tereyağı ve bir bardak su koyuyor.

Elinde kendi kâsesi ve açık bir birayla benimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor. Kaseyi yere bırakıp arkasına yaslanıyor ve şişeden içerken bana bakıyor. Bakışlarını tutmak zor, bu yüzden çorbama odaklanıyorum, her kaşığa üflüyorum ve kaseyi boğazımdan aşağı düşürmemeye çalışıyorum. Çok acıktım.

Yemek yerken tuhaf bir sessizlik var ve pencereden dışarı her baktığımda karın ne kadar ağırlaştığını görüyorum. Dışarıdaki Dante'yi düşünmeden edemiyorum. İyi olup olmadığını merak ediyorum.

Matthaeus, "Seni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı," diyor.

"Yapmamalıydı." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü ama söylemek istediğim şey üzgün olduğumdu. Yaptığını biliyorum. Ama söylediklerimde ciddi olmadığımdan değil. Dante benim için hayatını riske atmamalıydı çünkü Petrov beni kaçırdığı için onun peşine düşecek ve öldürecek. "Ciddi değildim-"

"Daha fazla mı?" Matthaeus ayağa kalkarak sözümü kesti. Başımı salladım.

Benim kâsemi alıyor ve içine biraz daha çorba dolduruyor. Ben de hemen bir köfte kaşıklıyorum. "Demek istediğim Petrov onun peşinden gelecek," diyorum Matthaeus'a ikinci kâsesiyle tekrar oturduğunda.

"Mesele de bu zaten."

Kaşığımı yere bıraktım ve onu inceledim. "Ne?"

"Mesele de bu zaten," diye tekrarlıyor sanki duymamışım gibi.

"O zaman kendini öldürtecek. Bunu sen de biliyorsun. Petrov onu, seni ve diğerlerini de öldürecek.

Onu benim kadar tanıımıyorsun. Beni ondan almamalıydın."

Matthaeus dirseklerini masaya koyuyor ve bana doğru eğiliyor. Gözleri gözlerime dikildiğinde tüm nezaketi kayboldu. "O orospu çocuğunun denediğini görmek isterdim."

Uzaklaşıyorum, kollarımda tüylerimin diken diken olduğunu, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Sırıttırıyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. Uzun bir dakikadan sonra saatini kontrol eder. "Yatağa gitmelisin."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Sence o iyi mi?" "Şimdi de onun için mi endişeleniyorsun?"

Kirpiklerimi indiriyorum.

İç çekiyor. "O iyi olacak. Sadece stres atmaya ihtiyacı var." "Dışarda yapayalnız," diyorum, bakışlarımı

pencereden ayırarak. "Ona göz kulak olmaları için adam gönderdim. Onu takip edebilirim." "İzini sürmek mi?"

"Dante'yi bir süredir tanıyorum. Oraya yalnız gitmesine izin vermemem gerektiğini bilirim."

Biraz gülümsedim. Dudaklarımı gülümsemek için hareket ettirmeye çalışıyorum. En son ne zaman gerçekten gülümsediğimi bilmiyorum.

Kendi kahkahamın sesini hatırlayamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum hızlıca, sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. Tam yatak odasına gidecektim ki, duvardaki manyetik şeride asılı bir makas ve birkaç keskin bıçak gördüm.

"Yapma," diyor sanki o bıçaklardan birini alacağımı tahmin ediyormuş gibi. Ona dönüyorum. "Makas."

"Hayır."

"Saçımı kestirmek istiyorum." Kafası karışmış görünüyor.

"Lütfen. Sadece kesmek istiyorum."

Uzun bir süre beni inceliyor, sonra ayağa kalkıp makası alıyor ve bana uzatıyor. Beni takip ediyor.

koridorda Dante'nin yatak odasına girdim. Sanırım kendime zarar vereceğimden korkuyor.

Banyoda aynanın önünde durup çok uzun saçlarımın yarattığı karmaşaya bakıyorum. O kadar düğümlenmiş ki bir avuç alıyorum ve bir an bile tereddüt etmeden kesiyorum.

Matthaeus kapı aralığında durmuş beni izliyor, ifadesi sabit, hiçbir şey belli etmiyor. Daha fazla saç kesiyorum, böylece sonuçta omuzlarıma kadar eşit olmayan bir kesim oluyor.

Makası bırakıyorum ve yüzüme daha yakından bakıyorum, saçlarıma dokunuyorum. Artık neredeyse parmaklarımı geçirebiliyorum. Daha önce hiç kendi saçımı kesmemiştim. Ona ne yapmak istediğimi söylememe hiç izin verilmedi.

Ona döndüm, makası ona uzattım. "Teşekkür ederim."

Başını sallayıp makası benden aldı. "Sen iyi misin?"

Bu garip bir soru ve saçlarımı nasıl kestiğimi mi, sokakta olduğum zamanları mı yoksa son on beş yılı mı kastettiğinden emin değilim. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için başımı sallıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben içerideyim."

"Tamam," diyorum ve sonra gidiyor. Kestiğim saçı almak için eğiliyor ve çöp kutusuna atıyorum. Sonra yatak odasına geri dönüp pencereye doğru yürüyorum. Sandalyeyi dışarı bakacak şekilde çeviriyorum, yataktan battaniyeyi alıp üzerime örtüyorum ve oturuyorum.

Bu gece nöbet tutacağım. Onun beni izlediği gibi ben de Dante'yi izleyeceğim.

Dante

Matthaeus televizyonu açmış ama sesini kapatmış ve bir tabancayı temizliyor. Her şeyini sökmüş, parçaları askeri bir hassasiyetle sehpanın üzerine dizmiş. İçeri girdiğimde bana bakıyor, ifadesi değişmiyor.

Matthaeus'u beş yıldır tanıyorum. Başlarda beni çok kızdırdı. İyileşme sürecim boyunca birçok doktorum tarafından onaylanmayan, yapmak istediğim her şeyin önünde duruyordu. Her seferinde kısa çöpü çeken ve Cristiano intihar gözetiminde olmam gerektiğini düşündüğünde benimle oturan oydu. İntihar etmeye hiç niyetim yoktu. Bu yapabileceğim en bencilce şey olurdu. Onu geri almam gerekiyordu. O gece bu yüzden hayatta kalmıştım. Tek sebep buydu. Kardeşimin, o dışarıdayken benim normal bir hayatım olabileceğini düşünmesi çok tipikti aslında. Sanki ailemizde acı çekmesi gereken tek kişi oymuş gibi. Sanki kendi acısıyla birlikte benim acımı da taşıması gerekiyormuş gibi.

Bu sorumluluk, bu suçluluk duygusu bana ait. Kabul etse de etmese de.

Babasının ve ağabeyimiz Michael'ın öldürüldüğü gün ailemizin reisi oldu. Gençtim ve o komada yatarken ben onu bekledim. Amcamın onun olduğu gibi kalmasını sağladığından bir an bile şüphelenmedim. Ona körü körüne güvenmiştim. O zamanlar sahip olduğum tek şey oydu.

Sikeyim. Piç kurusu.

Ama üzülmeyeceğim. David artık öldü. Bedelini ödedi. Yeterince değil ama ödedi.

David'in onu hayatta tutmasının tek sebebinin ben olduğuma ikna oldum. En azından başlarda. O zaman planlarını uyarladı. Her zaman her durumdan en iyi şekilde nasıl yararlanacağını biliyordu. Cristiano komadan çıktıktan sonra onu kendi ölüm makinesine dönüştürdü.

Başımı sallıyorum, paltomu çıkarıp kancaya asıyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanırken bunu başarmam üç kez sürüyor.

Matthaeus'a "Sakin peşimden adam gönderme," diyorum. Adamlarımızı barın dışındaki arabada göreceğimi bilecek kadar beni iyi tanıdığından eminim. "Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok."

"Petrov'un askerleri şehirde seni ararken dışarıda sarhoş olmak akıllıca değil," diyor Matthaeus ve dikkatini tekrar silaha veriyor.

"Charlie'den dersimi aldım bile. O nerede?" "Uyuyor."

"Onu sakinleştirdiniz

mi?" "Hayır."

"Güzel." İkimiz de bunu istemediğimi biliyorduk.

Mutfığa girip buzdolabından bir bira alıyorum. Çatlatarak açıp uzun bir yudum içiyorum. Bakışlarım koridorun sonunda. Orada olmak istiyorum. Yatak odasında. Onunla birlikte.

"Testler temiz çıktı. Cinsel yolla bulaşan hastalık yok. Hamile değil ve hormon seviyeleri doğum kontrolünü gösteriyor." "Güzel." En azından bu da bir şeydir. Matthaeus ilk gece onu muayene edip kan aldı.

bayılmıştı.

Birayı bitirmeden bırakıyorum ve Matthaeus'a tek kelime etmeden yatak odama doğru ilerliyorum. İçeri adım atmadan önce onu gördüm. Pencerenin önündeki sandalyede sızmıştı.

Kalın yorganın içinde, başı rahatsız edici bir açıda olmalı. Pencereden gelen ışıkta, kardan yansıyan sokak lambalarında uzun bir dakika ona bakıyorum.

Farklı bir şey var. Ona doğru ilerledim, daha yakından baktım. Saçını kesmiş. Artık sadece omuzlarında. Dokunmak için uzandım, yumuşak dalgaların parmaklarımla arasından döküldüğünü hissettim.

Hareket ediyor, bir şeyler mırıldanıyor ama uyumaya devam ediyor. Battaniye biraz kayıyor. Benim kazaklarımdan birini giyiyor. Ona büyük geliyor ve omzu açıkta kalıyor. Yıldız şeklindeki doğum lekesine dokunuyorum. Eskisinden daha küçük. Büyümüş.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum.

O artık bir kadın. Bu göreve başladığımda ne düşündüğümü bilmiyorum. Hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimizde 15 yaşındaydı. Hala bir kızdı. Şimdi, bazen o kızın anlık görüntülerini görsem de, ona böyle baktığımda, gözleri kapalı, yüzü yumuşak, dudakları dolgun ve hafifçe ayrılmış, gördüğüm şey onun dönüştüğü kadın. Bu güzel, kırık yaratık. Bir yabancı ama değil.

Ve kendimi onun altında nasıl hissettiğini hatırlarken buluyorum. Hayır, artık bir kız değil.

Vücudu, yumuşaklığı, kıvrımları, bir kadınıninki. Ama gördükleri için hâlâ çok gençti. Yaşadığı şeyler için.

Yaklaşıyorum ve bir kolumu omuzlarına, diğerini dizlerinin arkasına doluyorum. Benim gibi kokuyor. Benim şampuanım. Benim sabunum. Tıraş losyonum.

İrkiliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, sırtı kaskatı kesiliyor. Bir eli göğsüme geliyor ve savaşmaya hazır bir şekilde itiyor, gözleri aniden panikle açılıyor.

"Beni mi bekliyorsun?" diye sorduğumda nerede olduğunu fark etti.

Vücudu gevşiyor. Göz kırıyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. İnatçı biri. Güzel. Muhtemelen onu bu kadar uzun süre hayatta tutan şeylerden biri de bu. Mücadeleyi bırakmasını engellemiştir.

Onu daha sıkı tutuyorum, yatağıma taşıyorum. Battaniye yere düşüyor. Kazağı yukarı kalkmıştı, bu yüzden külotuna bir göz attım. Sadece beyaz pamuklu. Sade. Ama değil. Hiç değil. Onun üzerinde değil.

Ve neden böyle düşünüyorum ki? Ona böyle mi bakıyorum?

Onun gözleriyle karşılaştığımda, onları kendimde buldum. Baktığımı gördü. Boğazımı temizliyorum ve battaniyeyi çekerek onu örtüyorum.

Onu alır, ayarlar.

"Bar gibi kokuyorsun," diyor.

Banyoya doğru yürürken ona "Anlayışlı," diyorum. İşemem lazım. Kapı kolunun eskiden olduğu yerde bir delik görüyorum. Lanet olası Matthaeus. Titiz değilse hiçbir şey değil. "Ee, sen miydin?" Odaya sesleniyorum.

"Ne yapıyordum?"

"Beni bekliyordun."

"Hayır," diye karşılık veriyor, sesi

savunmacı. "Küçük yalancı." Kıkırdıyorum.

Klozet kapağını kaldırıp işiyorum, sifonu çekiyorum, sonra ellerimi yıkıyorum ve bunu yaparken aynada yüzüme bakmaktan kendimi alamıyorum.

Dante sana benzemiyordu.

Gülümsememin gölgesi kayboldu. Hayır, kaybolmadı. Ama Dante, çocuk gitti. Çoktan gitti. Cristiano uyanmadan önce gitmişti. Evime girdiğim ve ailemi katledilmiş bulduğum gün öldü. Beni

kurtaran tek şey Cristiano'nun hâlâ nefes aldığını, hâlâ yaşam mücadelesi verdiğini görmek oldu.

Bu adamın yüzünü görmek istemediğimden yüzüme su sıçratmak için eğildim. Bir canavarın yüzünü. Ben canavar değilim.

Bana bakmaya nasıl dayanabildiğinden emin değilim. Banyonun ışığını kapatıp odaya geri döndüğümde onu oturmuş beni izlerken buluyorum.

"Ne?" Yatağa doğru ilerleyerek

sordum. "Sarhoş musun sen?"

Kılfı omzumdan çıkarıyorum, silahı içinde tutuyorum ve derme çatma komodinin üzerine koyuyorum.

"Yeterince sarhoş değil." Bandı çıkarmak üzereyim. Uyurken yaparım. Ama aklıma daha iyisi geldi. Gömleğimi başımın üzerine çekmek için uzanıyorum ve yere bırakıyorum. Bu çok uzun günün kokusu. Sonra kotumu çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yorganı daha yakına çekerek.

Durup ona bakıyorum. "Yirmi soru oynamıyorum." Kot pantolonumu iterek çıkarıyorum. Nefes nefese kalıyor ama arkasını dönmeden önce onu bakarken yakalıyorum.

"Merak etme, külotunu çıkarmayacağım ve sana dokunmayacağım."

Battaniyeyi çekip yatağa girdiğimde bana dönüyor. "Burada mı uyuyorsun?" "Burası benim yatağım."

Battaniyeyi itiyor ve bir bacağını dışarı sallıyor ama bileğini yakalıyorum.

"Kalacaksın."

"Başka bir yerde uyuyacağım, teşekkürler."

"Bu bir soru değildi ve çok yorgunum, o yüzden uzan ve uyu ve beni apartmanın içinde peşinden koşturma."

"Neden?"

Sırt üstü uzanıyorum ama bileğini elimde tutuyorum. Küçücük. Tavana bakıyorum. "Çünkü çocuk korumalı değildi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Saçını kestirmişsin."

Boştaki eliyle uzanıp ona dokunuyor. Tereddüt ettiğini görüyorum.

"Hoşuma gitti," diyorum. "Şimdi uzan ve uyu. Benden uzakta

güvendesin." "Çocuk korumalı değil de ne demek? Ben çocuk değilim."

Bakışlarımın, çok büyük kazağının tenini, bir göğsünün yumuşak kabarıklığını ortaya çıkardığı göğsüne düşmesine izin veriyorum. "Hayır, değilsin. Ama bugünkü kaçamaklardan sonra ve sana güvenene kadar, benim ya da Matthaeus'un gözetiminde olacaksın."

Bunu kabullenmiş görünüyor ve uzanıyor. Hala bileğini bırakmıyorum.

"Neden benim için geldin?" diye soruyor o kadar uzun bir aradan sonra ki uyuyup uyumadığını merak ediyorum. "Sana söylemiştim. Sadece inanmak istemiyorsun."

"Seni bulduğunda öldürecek."

Başımı çevirdiğimde onu tavana bakarken buluyorum, profili yağın kardan yansıyan serin ışıkla belirginleşiyor.

"Korktuğun şey bu mu?" Ona soruyorum. "Yoksa sadece korkuyor musun?"

Bakışlarını değiştirmiyor ve hemen cevap vermiyor. Bir damla gözyaşının şakağından aşağı süzülüşünü izliyorum. "İkisi de."

Cevabı zaten biliyordum, sadece bir cevap olabileceğini biliyordum, bu bana bir şey yapıyor. İçimde bir şeyleri büküyor.

Son beş yılda, çoğunlukla nefret hissettim. Bana en yakın olanlar dışında kimseye güvenmiyorum. İnsanlardan en kötüsünü bekler hale geldim. Ama bu, o baş sallama, onun yanımda öyle küçük ve korkmuş yatması, bana öyle bir şey yapıyor ki, bir şekilde diğer her şeyden daha fazla

acı veriyor.

Bir dirseğimin üzerinde ayağa kalkıp ona dönüyorum. "Hey."

Hiçbir şey. Hâlâ bana bakmıyor ama sessiz gözyaşları döktüğünü görebiliyorum.

"Size artık korkmanıza gerek olmadığını söyleyebilirim ama bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Elinin tersiyle burnunun ucunu siler.

"Artık buradayım, Mara. Hatırladığın çocuk olmayabilirim ama tanıyacağın adam benim. Şeytanlarını yok edecek adam."

Yüzünü hafifçe çeviriyor, gözleri kocaman ve inanmak istediğini görüyorum. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.

Asla. Hayatım üzerine yemin ederim."

Dante

Gece kısadır. Huzur içinde uyuyamıyor. Bir seferde bir saatten fazla uyumuyor. Acaba bu onun için normal mi? Kabuslar onu hep rahatsız ediyorsa. Gecelerini huzursuz mu geçiriyor?

Kötüleştğinde onu iki kez uyandırdım. Son seferinde kendini uyandırmış gibiydi. Daha fazla şeytan tarafından rahatsız edilmek için kolayca uykuya geri döndü. Ancak güneşin ilk ışıkları pencereden içeri girdiğinde nihayet sessizleşiyor ve o zamana kadar uyuyamıyorum. Bu yüzden kahve yapıyorum ve benden daha uykusuz olan Matthaeus ile kanepeye oturup Charlie'yi görüntülü arıyorum. İtalya'da öğleden sonra olacak.

İkinci çalışta telefonu açıyor ve evindeki ofisinde olduğunu görüyorum. "Seni tek parça halinde gördüğüme sevindim," diye selamlıyor.

"Sen de benim kadar uyumuşa benziyorsun," diye cevap veriyorum.

Matthaeus'a döner. "Matthaeus. Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

Matthaeus sadece bir kez başını sallar.

"Petrov," diyorum kahvemden bir yudum alarak.

"Petrov," der Charlie ve ekran farklı bir görüntüye geçer. David'in evlerinden birinin içi

Şehirdeki -şimdi benim olan- çatı katı mülkleri, odalar paramparça edilmiş, mobilyalar parçalanmış, sanat eserleri parçalara ayrılmış, antika mobilyalar tahrip edilmiş.

"Wallingford'daki mülk," diyor Charlie.

Sırıtiyorum. "Sanırım ona bir teşekkür kartı göndermeliyim. Beni zahmetten kurtardı."

Charlie'nin yüzü tekrar ekranda. Hiç eğlenmiyor. "Sana miras kalan mülkleri umursamadığını biliyorum ve nedenini anlıyorum ama mobilyaları bağışlayabilirsin, bir hayır kurumuna verebilirsin. Kötü bir şeyden iyi bir şey çıkarabilirsin."

"David'in dokunduğu bir şeyle başka kimsenin hayatını lekelemek istemiyorum. Bu kadar üzüldüğün şey bu mu? Kırık dökük şeyler mi? Bunlar sadece eşya."

"Hayır, Dante. Benim üzüldüğüm şey, eğer çatı katını bulabiliyorsa, deponun yerini de bulmasının an meselesi olması."

"Daha derine gömülü. Bunu biliyorsun. Ayrıca, sana zaten söyledim. Saklamıyorum. Bana söylemediğin şey ne?"

Bir an için Matthaeus'a bakıyor, sonra ekran tekrar dönüyor ve neden uyumamış gibi görüldüğünü anlıyorum. Uyumamış. Bir zamanlar David'e ait olan yırtık bir antetli kağıda el yazısıyla yazılmış mesajı okudum.

Bir mesaj gönderdin. Ben de bir tane gönderiyorum.

Geri dön.

Benim.

Mülkiyet.

Red's. Gece yarısı. Kileri senin için ayıracağım.

Eğer geç kalırsan, o incinir. Zamanında gidersen sadece sen incinirsin.

Sen hiç gelmiyorsun, ben de arkadaşşıma yeğenini almasını ve dondurma yemeye götürmesini

söylüyorum.

Notun yanında Alessandro ve Scarlett'in bir kafede çekilmiş bir fotoğrafı var. Korunuyor olmalılar. Cristiano'nun korumasız bir yere gitmelerine izin vermesi mümkün değil, o yüzden bu fotoğrafın onda olması bile endişe verici.

"Cristiano'nun bundan haberi var mı?" "Evet. Muhafızları ikiye katladı." "Güzel." Notu tekrar okudum.

Red's. Manhattan şehir merkezinde Petrov'un oğullarından birine ait özel bir kulüp. Matthaeus dizüstü bilgisayarını açar ve yazmaya başlar.

"İçeride bir bağlantın var mı?" Charlie'ye sordum. Tereddütlü görünüyor.

"Ne Mara, ne Scarlett, ne Alessandro ne de bir başkası, o ölene ve sen de bunu bilene kadar güvende değil," diye ekliyorum.

"Onu oraya yaklaştıramazsın. Eminim sen kulübe yaklaşımadan seni alacaktır." "Onu götürmeyi planlamıyorum. Ama içeri silah sokmam mümkün değil."

"Hayır, yapmayacaksın." Ekran tekrar değişerek, bir duvarını tezgahın kapladığı, çoğunlukla boş olan büyük bir odanın birkaç görüntüsünü gösteriyor. Büyük, derin, kirli bir lavabo, fayans zemin ve zeminin ortasında bir gider var. Temizliği kolaylaştırıyor. Tezgahın arkasındaki duvar da fayans kaplı ve tezgahın üzerinde, ilk bakışta mutfakta kullanılacak gibi görünen çeşitli eşyalar var.

Ama burası Red's'in mutfağı değil. "Kiler" diyor Charlie.

Tek yuvarlak masaya bakıyorum. Küçük bir masa. İki sandalye karşılıklı dizilmiş. Duvar boyunca birkaç sandalye daha. Duvardaki sandalyelerden birinin basamağından bir dizi kelepçe sarkıyor. Koyu kırmızı, ahşap sırtın ve oturağın damarlarını lekeliyor.

"Oraya girersen, çıkamayabilirsin."

"İçeride bir bağlantınız var mı?" Hâlâ mahzenin görüntüsüne bakarak tekrar soruyorum. Sınırlı seçeneklerimi ezberliyorum.

"Evet ama bu riskli olmaktan da öte. Lanet olası binanın sahibi onlar."

"Scarlett'i o evden çıkardık ve bu daha riskliydi. Adamlarım yakında olacak."

Matthaeus dizüstü bilgisayarını çevirip binanın dış cephesinin fotoğrafını göstererek, "Mahzen çıkışı kapalı," diyor. "En yakın çıkış ön kapı."

Charlie, "Bunu yapmayı düşünüyor olamazsın," diyor.

"Alternatif ne?" Ona soruyorum ve o sessiz kalıyor. Bir alternatif olmadığını biliyor. Petrov'un ölmesi gerekiyor.

Dönem.

"İçeride neye ihtiyacın var?" diye soruyor.

"Kilere gidemezsin," diyor Mara ben daha cevap vermeden. Oturma odasının kenarında yalınayak duruyor, saçları beyaz bir bulut gibi etrafını sarmış, elleri iki yanında, gözleri bana kilitlenmiş. "Çıkarsan dışarı çıkamazsın."

Mara

Dante ve Matthaeus aynı anda bana bakıyorlar. Dante'nin kazağının kollarını aşağı çekip ellerimi içine sokuyorum.

Dante ayağa kalkarak, "Yatağına dönmelisin," dedi.

"Ciddiyim. Mahzende ne olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben de oradaydım. Bir kere. Sadece birkaç dakikalığına." Bu kadarı yeterliydi. "Neden oradaydın?"

Bakışlarımı çıplak ayaklarıma kaydırıyorum. Bu yüzden üşüyorum. Burada yerler çok soğuk. "Mara?"

Tekrar ona baktım. "Bir zamanlar bir asker vardı. Samuel. Bana karşı olması gerekenden daha nazikti sanırım."

Dante ve Matthaeus izliyorlar ve ben de göremediğim telefon ya da bilgisayardaki adamın farkındayım.

"O benim arkadaşımdı. Bir keresinde biri bizi el ele tutuşurken görmüştü. Önemli bir şey değildi, o sadece..." Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı geri itiyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O yumru, içinde çok fazla duygu barındıran bir anı. Nefes almayı zorlaştıranlardan biri. "O gidecekti. Evine geri dönecekti. Ama gitmesine izin vermediler. Petrov bana hangi elimle tuttuğunu söyledi, sonra da testereyle kesilirken bana izletti." O geceyi asla unutmayacağım. Başka tarafa bakıyorum. "Bazen yemin ederim, çığlıkları arasında testerenin kemiği kesişini hâlâ duyabiliyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Matthaeus ve ben de kafamı hafifçe sallayarak temizliyorum.

"Ondan sonra beni oradan çıkardılar. Sanırım onu o zaman öldürdüler. Onu bir daha hiç görmedim. Bu onundu," diyorum, kolunu yukarı çekip onlara narin bir altın bilezik göstererek. "Bunu bana o verdi ve Petrov bunu öğrenince bende kalmasına izin verdi. Başta vermeyecekti ama sonra fikrini değiştirdi. Arkadaşlığımızı hatırlayabilmem için olduğunu söyledi. Ama aslında, arkadaşlarıma ne olduğunu hatırlamam içindi."

Dante'nin çenesi o kadar sıkı kilitlenmiş ki dişlerinin kırılıp kırılmayacağını merak ediyorum. Bana doğru yürüyor, elimi tutuyor ve kolunu daha uzağa itiyor. İnce altın zincire dokunuyor.

"Çıkar şunu," diyor.

Başımı sallıyorum.

Bana baktı ve dün gece ne dediğini hatırladım. Çocuk Dante'nin gitmesi hakkında. Şimdi onun yerinde bu adam var. İblislerimi yok edecek olan bu adam.

"Bilezik onu hatırlamamı sağlıyor. Ona ne yaptıklarını değil. Ve ben onu hatırlamak istiyorum."

Uzun bir süre beni inceliyor ve sonunda başını sallıyor. Hala elimi tuttuğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Charlie'yi hatırlıyor musun?"

Matthaeus telefonu çeviriyor ve ben de ekrandaki yüze bakıyorum. Adam onlardan daha yaşlı, sanırım orta yaşlı. Saçında bir tutam ak var. Gülümsüyor.

"Merhaba, Mara. Seni gördüğüme sevindim."

Bir, iki kez göz kırpıyorum. Adamı inceledim, sonra bakışlarımı Dante'ye çevirdim. Başımı sallıyorum.

"Sorun değil," diyor ve Matthaeus kalkıp dizüstü bilgisayarı ve telefonu başka bir odaya götürüyor. "Acıktım," diyorum Dante'ye.

Başını sallayıp beni masaya götürüyor ve dün geceki sandalyeye oturuyorum. Bunu yaparken irkiliyorum ve kalçama dokunuyorum.

Dante bunu kaçırmaz. "Bir bakayım."

"Sorun yok. Sadece daha dikkatli olmalıyım."

"İyi değil. Enfeksiyon kapmış. Eğer merhem yeterli olmazsa, daha güçlü bir şey bulmamız gerekecek." "Mahzene gerçekten gidemezsin," diyerek konuyu değiştiriyorum.

"Markaya bir göz attıktan sonra mahzeni tartışırız."

"Görülecek bir şey yok."

"Kendim karar vereceğim."

"Bakmana izin verirsem beni dinler misin?" "Söyleyeceklerini dinleyeceğim."

Onu inceliyorum, emin değilim ama bu da bir şeydir. Ayağa kalkıyorum ve kazağımı kalçamın yan tarafını gösterecek kadar kaldırıyorum. Yaklaştığında başka tarafa bakıyorum, bandajı sıyrabileceğim kadar külotumu biraz aşağı çektiğinde nefesimi tutuyorum. Bunun hasara bakmaktan başka bir amacı olmadığını biliyorum ama midemdeki çarpıntıya engel olamıyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor, etrafındaki deriye bastırarak. "Biraz."

"Bugün sana daha güçlü bir şey getireceğiz." Bandajı tekrar takıyor ve külotumu üzerine geçiriyor.

Daha dikkatli oturuyorum ve buzdolabından yumurtaları çıkarıp birkaç dilim pastırmayla birlikte çırpmasını izliyorum. Kokuyu duyunca ağzım sulanıyor ve onu ocağın başında kot pantolon ve tişörtle yalınayak durmuş, ev işleriyle uğraşırken izliyorum. Onu dün gece kıyafetlerini çıkardığı zaman hatırlıyorum. Yanıma uzandığında ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Bana sarılmasına izin vermemek için. Ona karşı dikkatli olmalıyım. İnsanları kaybetmek acı verir ve onu kaybettiğimde acı verecek bir yere gelmeme izin veremem. Çünkü onu kaybedeceğim. Bunu biliyorum.

Yemeği tabaklayıp önüme koyuyor, sonra bir çekmeceyi açıp bana bir çatal ve bıçak uzatıyor.

O bir fincana kahve doldurup kendi fincanını doldurmadan önce önüme koyarken ben yemeye başlıyorum. İçine krema ve üç çay kaşığı şeker koyuyorum. Dante izliyor. Karıştırıyorum, sonra elime alıp dumanı tüten bir yudum içiyorum, tatlılığın, kahvaltı etmenin bu basit şeyinin tadını çıkarıyorum. Aç hissetmenin ve yemek istemenin.

Beni izlerken ona "Mahzen ses geçirmez," diyorum. "Üst kattaki şık insanlar havalı içkiler içerken, alt kattaki adamların öldürülmeden önce elleri kesiliyor." Bir şerit pastırma yiyorum, acaba yemek yerken bunları konuşmamı garip buluyor mu diye merak ediyorum. Çünkü garip. Bu benim hakkımda bir şeyler söylüyor. Biraz korkutucu bir şey.

"Rüyalar bununla mı ilgili?"

Çiğnemeyi bırakıp ona bakıyorum. Beni bir ya da iki kez uyandırdığını hatırlıyorum. Her zaman ne kadar gürültülü olduğumu merak etmişimdir. Kabuslarımda çığlık attığımda gerçek hayatta da çığlık atıyor muyum?

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Beni birkaç kez Red's'e götürdü. Oğullarından biriyle tanıştım. Babasının beni oraya getirmesini garip bulduğunu bile sanmıyorum. Onun malı olduğumu. Kimsenin bulduğunu sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece izliyor ve dinliyor. Her lokmayı yiyorum, kahvemin hepsini içiyorum, sonra sandalyeme geri oturuyorum ve bir elimi karnımın üzerine koyuyorum.

"Biraz daha ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, tabağımı itiyorum ve ona bakıyorum. "Eğer gidersen, ölürsün." "Beni çok iyi tanımıyorsun."

"Yapacak
n." "Mara-"

"Ve eğer sen ölürsen, ben de ölürüm."

"İşler o noktaya gelmez ama gelirse Matthaeus seni oradan çıkarır. Seni eve götürür." "Bakmana izin verirsem dinleyeceğini söylemiştin."

"Dinliyorum."

"Ama beni duymuyorsun. Kendi hayatınla ve benim hayatımla kumar oynuyorsun. Bu işe dahil olan herkes tehlikede."

"Mara-"

"Silah istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, kıkırdıyor. "Silah almayacaksın, tatlım." "Bana tatlım demeyi kes!"

Ağzı eğlenceli bir sırıtışa dönüşüyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama söyleyeceklerini daha iyi düşünmüş olmalı ki başını sallayıp duraklıyor. "Hiç silah kullandın mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Hayır."

"Şimdi başlamayacaksın." Benimle dalga geçiyor. Anlıyorum.

"Kendimi korumak için bir taneye ihtiyacım var."

"Seni koruyacağım."

"Öldüğün zaman değil, ölmeyeceksin. Ve o toplantıya gidersen ölmüş olacaksın. Onun istediği de bu. Onun tuzağına düşmeni. O tuzak kurmakta ustadır." Masanın kenarına tutunup ona doğru eğildim. "Onu tanımıyorsun. Ben tanıyorum." Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. "Ve nefesimi boşa harcıyorum çünkü sen bir yalancısın. Beni asla dinlemeyecektin." Yatak odasına doğru yürüyorum.

"Hey." Peşimden geliyor ama ben durmuyorum. Neredeyse yatak odasına varmışım ki kolumdan yakaladı ve beni yüzüne doğru döndürdü. Göğsüne çarpıyorum, sonra geriye doğru sıçırıyorum. Beni sabitliyor, duvara yaslanana kadar yürüyor.

Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve bakışları ağzıma kayıyor. Bir an için sadece bana bakıyor ve bu acıma duygusuyla değil. Bu farklı bir şey. Ve karnımda yine o çarpıntı oluyor.

Bir erkeğin bir kadına bakışı.

Boğazını temizliyor ve bakışlarını gözlerime çeviriyor. "Ben yalancı değilim, Mara. Dinledim."

"Ama söylediklerimi ciddiye almayı hiç planlamamıştın." Çekip kurtulmaya, uzaklaşmaya çalışıyorum ama o elini sıkıyor, çenesi geriliyor. "Bırak beni."

"Benimle kavga etmeyi bırak."

"Bırakın gideyim ve dövüşmeyi bırakayım."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve bir an için ifadesi hafifliyor. Ama tekrar kıkırdandığımda yüzünü düzeltiyor ve daha da yaklaşıyor. "Gitmene izin vermeyeceğim. Bunu duy ve iyi duy." Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde başını eğiyor. "Dün gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye daha sessiz soruyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

Ona bakıyorum, bileğimden elime doğru tutuşunu değiştirdiğini hissediyorum. Parmakları benimkilerle birlikte örülürken başparmağı avucumun içini ovuyor. Daha önce kimse elimi böyle tutmamıştı. Asla.

"Öyle mi?" diye sorar.

Dudağımı ısırdım, başımı salladım.

Bakışları tekrar ağızma düşüyor ve devam etmeden önce boğazını temizlemek zorunda kalıyor.

"Ciddiyim. Sana yaptıkları için Ivan Petrov'u öldüreceğim."

"Ya yanılıyorsan?"

"Olmayacağım-"

"Ya geri dönmezsen?" Gözlerimin buğulandığını hissediyorum.

Bir elini yüzüme doğru kaydırıyor, yüzümü kavıyor, dokunuşu nazik. "Dokunacağım. Söz veriyorum."

Kendimi o dokunuşa doğru eğilirken buluyorum. Ona inanmak istiyorum. Ona inanmayı çok istiyorum. Ama karşısındaki adamı tanıyorum. "Onu öldüremezsin. O öldürülemez."

Yaklaşıyor ve göğsü göğsüme değerek sırtımı duvara bastırıyor. Tıraş losyonunu içime çekiyorum. Kalbinin göğsünde attığını hissediyorum. Onun bu kadar yakınımda olmasına tepki olarak meme uçlarımın gerildiğini hissediyorum. Bu çok garip. Vücudumun verdiği tepkiler şimdiye kadar hiçbir erkeğe vermediği kadar farklı.

Dudaklarımı yalıyorum ve ona bakıyorum. Gözlerinin yeşili kararmış ve nefes alış veriş sıkışmıştı. "Onu öldüreceğim," diyor, sesi alçak ve çakıllı. Ellerimi avuçlarının arasına alıyor. parmaklarını tekrar benimkilerle birleştiriyor. Yanağını yanağıma yaklaştırıyor, böylece çenesindeki tüyler yüzümü çiziyor. Ağız boynumda ve başımı biraz çevirdiğimde dudakları beni sıyrıyor. Geri çekilmiyor, hemen değil.

Ağızını kulağıma götürüp dudakları kulağımın kabuğuna değdiğinde nefesimi tutuyorum ve hareketsiz kalıyorum. "Sana geri döneceğim. Sana söz veriyorum," diye fısıldıyor ve nefesi içime bir ürperti gönderiyor.

Omurga. Kendimi ona doğru kıvrılmış hissediyorum. Bir mıknatıs gibi, sanki kontrolümüz dışındaki güçler tarafından birbirimize çekilen iki mıknatıs gibiyiz.

Dudaklarımı yalıyorum. Kalbimin ne kadar sert attığını duyabiliyor mu?

Derin bir nefes daha alıyor ve üzerimdeki tıraş losyonunun kokusunu alıp almadığını merak ediyorum. Onu sürdürdüğümü biliyor mu? Bunu neden yaptığımı anlıyor mu? Sonra geri çekiliyor ve ben ona bakıyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye sorar uzun bir dakikadan sonra.

Başımı sallıyorum. Çünkü bazı nedenlerden dolayı, biliyorum. Nedense, Ivan Petrov'u öldürebilecek biri varsa, onun Dante Grigori olacağını biliyorum.

Dante

Konsantre olursam hâlâ kokusunu alabileceğime yemin edebilirim. Tıraş losyonum boynunda zonklayan nabzında. Ve bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Çünkü böyle olmaması gerekiyordu. Ama Mara'yı, yani kızı kurtarmayı planladığım yıllar içinde bir yerlerde, o Mara'ya, yani kadına dönüştü. Ve bu kadını aklımdan çıkaramıyorum.

Red'in evinden üç blok ötedeyim. Aklım tam olarak oyunda değil çünkü bana yaklaşan iki adamın Petrov'un askerleri olduğunu fark etmem bir dakikamı alıyor.

"Beyler." Onlara bakıyorum. "Bu terimi gevşek kullanıyorum."

İkisi de bakışlarıma karşılık vermiyor. Bir SUV gıcırdayarak yanımızda durdu. Ön tekerlekler kaldırıma çarptı. Ben de ona doğru fırladım. Üzerimi aradıktan ve tabancamı çıkardıktan sonra - başka bir şey getirmeye zahmet etmemiştim- beni arka koltuğa itiyorlar ve biri yanıma tırmanıyor. Araçta zaten bir tane daha var, bu yüzden ikisinin arasında sıkıştım.

Red's'e doğru ilerlerken "Burası çok rahat," diyorum. En azından oraya gittiğimizi umuyorum çünkü yedek bir planım yok. Matthaeus beni takip ediyor olacak. Bu yamaya sahip olmanın faydası. Senden alacakları bir telefon. Ama takip cihazı yamanın içine yerleştirilmiş.

Cristiano bunu yaptığımı bilmiyor. Charlie bana zaman kazandırıyor ama risk alıyor. İşler ters giderse, kardeşime hesap verecek olan o olacak.

Birkaç dakika sonra, üst düzey özel kulübün girişinin önünden geçiyoruz. Araç bir ara sokağın ağzında durdu. Dışarı çıkarılıyorum, iki yeni adam tarafından karşılanıyorum, biri ellerimi bağlıyor. Aptalın bunu arkamdan değil de önümden yapmasına şükrediyorum. Her biri bir koluma girip beni sokağın girişine doğru götürüyor. Buradan uzak uçtaki mahzenin mühürlü çıkışını görebiliyorum.

Çelik kapı, sigarasının izmaritini yere fırlatan bir asker tarafından açık tutuluyor. Bu pis arka girişten içeri giriyorum. Burada kimse yok ve sanırım burası personel girişi bile değil.

Yemek kokularını alıyorum ve yoğun bir mutfakın telaşını duyuyorum. Odanın uzak ucunda, bu kokuların geldiği yere açılan bir kapının küçük, yuvarlak penceresini görüyorum. Acaba mutfak çalışanları ayaklarının altında ne olduğunu biliyorlar mı?

Başka bir adam ikinci bir kapıda duruyor. Onu açıyor ve beni içeri sokuyor. Bu kapı iki korumamın da sığamayacağı kadar dar bir merdivene açılıyor, bu yüzden biri önümde diğeri arkamda gidiyor. Önümdekinin bacaklarını tekmelemek geliyor içimden ama kendimi tutuyorum.

Geniş ama köhne mekâna bakıyorum, resimlerden tanıyorum. Adil davranmamışlar. Ya da belki o fotoğraflar çekildiğinden beri kullanılıyordu. Ve fotoğraflar bir yerin kokusunu yakalayamaz. Çamaşır suyu ve bodrum, alttan gelen kan ve korku.

Mara'nın buraya getirilişini düşünüyorum. Mara onların yaptıklarına şahit oldu. Bu iyi bir şey. Bu kanımı kaynatıyor.

İki adam tezgâha yaslanmış konuşuyor. Tezgâhın yanında birkaç kasap bıçağı ve bana işkence etmek için kullanacakları çeşitli aletler görüyorum. Ya da onlar öyle sanıyor. İçeri girdiğimizde doğruldular ve giydikleri hazmat benzeri kıyafetleri fark ettim. Bunun göz korkutmak için olduğunu tahmin ediyorum. Bana sorarsanız aşırıya kaçmışlar.

Sırtımı merdivene dayadığım masadaki iki sandalyeden birinin üzerine kararsızca oturtuldum. I

diğer koltuğu tercih ederdim.

Bana eşlik eden askerler merdivenlerden geri dönüyor. Kapı arkalarından gürültüyle kapandı.

Bana eşlik etmekle görevli iki salağa, "Misafirinize bir içki ikram etmenin kibarlık olduğunu biliyorsunuz," diyorum. Solumdalar, bunun için minnettarım. Sağ taraftaki çevresel görüşüm hiç yok.

Cevap vermiyorlar. Ama kapının açıldığını ve Rusça konuşan alçak seslerin homurtularını duymam için çok beklemem gerekmiyor.

O zaman Mara'yı düşünüyorum. Odasının kapısı her açıldığında ve adam içeri girdiğinde neler hissetmiş olabileceğini. Ve onun nasıl olduğunu düşünüyorum. Sessiz. Yoğun. Karanlık. Onu almasalardı nasıl biri olurdu? Katliamın olduğu gün adada olmasaydı? Normal bir hayat sürme şansı olsaydı.

"Pek zeki değilsiniz, değil mi Bay Grigori?" Petrov arkamdan söyledi.

Boynumu eğerek iri yarı adamın ceketini çıkarıp takım elbiseli ve şapkalı, daha kısa boylu başka bir adama verişini izliyorum. Bu adamın üzerinde tehlikeli madde yok. Sanırım işler karışmadan gideceğini düşünüyor.

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama bir el omzuma yapışıp beni geri itiyor. "Ve fotoğraflarında görüldüğünden daha da şişmansın." Mara'yı şu anki kayıp kıza dönüştüren adamlardan birine bakarken genişçe gülümsüyorum. "Fotoğraf makinesinin 10 kilo aldırıldığını söylediklerini sanıyordum."

Gülümsemesi kayboluyor ve dudakları her zamanki çatık kaşlarına dönüşüyor. Ceketinin düğmelerini açıyor ve tabancasının bulunduğu omuz kılıfını bana göstermek için ceketini geriye itiyor. Kendini benimkinin karşısındaki koltuğa bırakıyor.

"Nerede o?"

"Burada değil."

"Oyun oynadığımı mı

düşünüyorsun?" "Neden öyle

düşüneyim ki?"

"Biz konuşurken adamlarım ikinci çatı katını yok ediyor."

"Bunun için teşekkür ederim. Beni zahmetten kurtardınız."

Arkasına yaslandı, boncuk gözleri kısılmış, beni soğuk bir şekilde değerlendiriyor. "Babanın sana bıraktığı her mülkü yok ettin."

Çenem titriyor. David'in babam olduğunu biliyor. Nereden biliyor?

Sırıttıyor. Tepkimi görmüş olmalı. Aferin ona. Ona bir çıkartma vereceğim. "Sorun ne, babanın hediyelerini beğenmedin mi?"

"Siktir git, Petrov."

"Hayır, sanırım şu anda sikilmiş olan sensin. Benim malım nerede?" "O bir insan."

Başını eğiyor. "Hayır. Mülkiyet," diyor, beni inceleyerek. Yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Sahip olunacak ve kullanıldığında atılacak güzel bir şey."

Onu öldürmek istiyorum. "Onu neden geri istiyorsun? Düşündüğün gibi biri değil. Aslında, seni aptal yerine koymadı mı?"

Bu sefer çenesinde kene olan o. En azından kene olduğunu düşünüyorum. Yağ tabakasının altındaki kas hareketlerini tam olarak seçemiyorum.

"O ve Felix, yani. O küçük, önemsiz Felix Pérez, on beş yaşında bir kızla birlikte büyük Ivan Petrov'u aptal yerine koydu. Söylesene, arkadaşların hâlâ seninle dalga geçip eğleniyorlar mı? Oh

bekle, senin hiç arkadaşın yok."

Sessiz, hala değerlendiriyor. O aptal bir adam değil. Bunu biliyorum. Ve dikkatli olmalıyım. Onu yeterince zorlamalıyım. Ama çok ileri değil. Henüz değil. Tabancasını masanın üzerine koysaydı daha iyi olurdu.

Aramızda. Bana ikinci bir seçenek verdi. Ama şu anda sadece bir seçeneğim var.

"Evinize girdiğinizde ailenizin kanının yerlere bulaştığını görmek nasıl bir duyguydu?

Şimdi orada yaşamak garip mi?" Siktir.

"Ama sen orada yaşamıyorsun," diye devam ediyor ben tepki vermeyince. "Eminim kardeşin ve ailesi bu konuda rahatlamışlardır. Ailelerinin katilinin oğlunun çatılarını, sofralarını paylaşması herkes için katlanılamayacak kadar ağır olurdu."

"Söylesene, karın on beş yaşındaki kızları becermekten hoşlandığını biliyor mu? Oğlunun aldırmadığını duydum. Baba oğul gibi mi?"

Buna üzülmedi. Olmasını beklemiyordum. "Bana gerçekten teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun." "Peki neden?"

"Eğer ben olmasaydım, onca yıl onu kullanacak olan tüm erkekleri bir düşünün."

Kendimi nefes almaya zorluyorum. Tepki vermemek için.

"Bekareti için para ödedim. Ve aman Tanrım, buna değdi." Sırıttıyor. Kendinden memnun hıyar. "Siktir git. Bu nasıl bir teşekkür?"

Sırıttışı kaybolur. "Vaktimi boşa harcıyorsun. Nerede o?" Sesi keskin, gözleri ölü. "Onu bulamayacağın bir yerde."

"Her yerde gözlerim ve kulaklarım var."

"Onu geri alamayacaksın, Petrov. Asla."

"Eminim beni özlüyordur. Ellerimi özlüyordur. Ve ben de onu özlüyorum. Geldiğinde bana seslenişini özlüyorum."

Ellerim kucağımda yumruk oldu.

Sırıttıyor, bana doğru eğiliyor. "Tadı harika. Hiç tadına baktın mı? Genç, bakire bir amı yemekle ilgili bir şey."

Dişlerimi sıkıyorum, nefesimi düzenlemek için kendimi zorluyorum.

"Söyle bana, onun dar amcığının sikini sıkıldığını hissettin mi? Ya da kıcını kaldırdığında çığlıklarını duydun mu?"

Ben de ona meyilliyim çünkü istediğim şey bu. Bunun işe yaraması için ihtiyacım olan şey. Bağlı ellerimi masanın alt tarafında kaydırıyorum. Bandın kenarını hissediyorum. Bıçağın ucu Petrov'un karnını işaret ediyor. Charlie'nin bağlantısı hangi koltukta oturacağını biliyordu.

"Bu kızın ciğerleri çok sağlam," diye devam ediyor, şişman kafasına göre çok küçük olan ve birbirinden çok uzakta duran dişlerini göstererek gülümsüyor. "Acaba seni acılarına son vermeden önce yüz küçük parçaya böldüğümüzde de bu kadar yüksek sesle çığlık atacak mısın?"

Elimi kabzanın etrafına kapatıyorum, koli bandının ses çıkarmaması için yavaşça masadan sıyrıyorum. Tek bir şansım olacak. Ve yine de ölebilirim. Ne kadar hızlı öldüğüne bağlı. Askerlerinin ne kadar hızlı olduğuna. İçlerinden biri arkasını dönmüş. İşkence aletlerimi yeniden düzenliyor.

"Şimdi oğlum, onun ağzı için özel bir tercihi vardı. Ona bunun riskli olduğunu söyledim. Onun ruhunu tamamen kırmayı asla başaramadım."

"Söyle bana, sence aletini hissetmiş midir? Söylentilere göre, senin boyunda bir adam için beklenenden daha küçükmüş," diyorum, hiçbir fikrim yokmuş gibi. Biraz daha öne eğilip bıçağı sertçe kavırıyorum. İstedikimden daha kısa ama işimi görecek.

Ellerini masanın üzerine koyar, boynu ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olur. Cehenneme kadar yolu var. Sinirime dokundu. Belki de gerçek budur.

"Bu büyüklükte," diye ellerini işaret ediyorum. Onlara bakıyor. "Serçe parmak." Sırıtiyorum, kollarımı masanın altında gidebildikleri kadar uzatıyorum, karnının bu kadar büyük olmasına minnettarım.

"Duyduğuma göre uzunluk ve genişlik." Bu son kısmı alçak sesle söylüyorum, böylece duymak için bana doğru eğiliyor. Bu kadarı yeterli.

Bıçak tereyağını keser gibi karnına girdiğinde cevap verme şansı bile olmuyor. Bıçak kısa ama çok keskin.

Anlık bir duraklama oluyor, sadece benim duyduğum bir homurtu. Gözlerini kırptırıyor, bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var.

"Bu doğru mu?" Bıçağı biraz yukarı çekip gözlerinin açılmasını izleyerek soruyorum. "Serçe parmağının büyüklüğü ne kadar?"

Ağzının köşesinde bir kan çizgisi oluşuyor ve bıçağı çekip çıkarıyorum, ayağa fırlarken yere düşmesine izin veriyorum, masayı ters çeviriyorum, böylece benimle tezgahdaki ikisinin arasına yan yatıyor. Bir adımda Petrov'un arkasına geçip kollarımı boynuna doluyor ve tabancasını omuz kılıfından çekiyorum.

Masanın kırılmasıyla silah sesleri duyuldu ve Petrov'un arkasına saklandım, muhafızlardan birini vururken onun cüssesi beni koruyordu. Silahı ateşlendiğinde yere düşüyor, hem beni hem de Petrov'u iskalıyor. Sürpriz avantajına sahibim. Bunu beklemiyorlardı.

Sırada ikincisi var, elindeki kasap bıçağı artık işine yaramayacak, gözleri şaşkınlıkla açılırken tetiği çekiyorum ve Petrov'un ceketini tutana dönmeden önce kurşunu karnına gönderiyorum.

En az varsayılan.

Diğerlerinden daha hızlı. Onu hafife almışım.

Silahını kalbime doğrultuyor ama tetiği çekmeden önce sağa kayıyorum. Yeterince uzak değil ama kalbim de değil. Geriye doğru sendeliyorum, kollarım Petrov'un kafasına dolanmış, fermuarlı bileklerim geri düşmemi engelliyor.

İçime bir acı saplanıyor. Kanlı daireye bakıyorum, mermi omzuma saplanmış. Bu benim atış kolum değil ve ondan önce bir atış yapabiliyorum. Nişancılığım yüz kat daha iyi. Kurşun onu dizlerinin üzerine çökertiyor, gözleri hala açıkken ikinci bir kurşun onu kirli fayans zemine yüzüstü düşürüyor.

Karnımdan vurulduğum yerden bir silah sesi geliyor ve dönüyorum. Aynı anda tetiklerimizi çektik. Benim kurşunum onu öldürüyor ama onunki omzumdaki ilk kurşunun yanına saplanmadan önce değil.

Acı içime işliyor, oda dönüyor. Petrov hareket ediyor ve ben daha da yaklaşıp yaralı omzumun kolunu boynuna dolayarak çenesindeki yağ tabakasının altına giriyorum. Omzumdaki acıyı kontrol etmek için gözlerimi bir anlığına kapatıp hava almaya zorluyorum. Bunu bitirmem gerekiyor. Eğer şimdi bayılırsam, ölürüm.

Gözlerimi açıp aşağı bakıyorum. Hâlâ bir şekilde sandalyesinde oturuyor, elleri karnında, parmaklarının arasından kan sızıyor. Ölüme yakın ama yeterince yakın değil. Başını kaldırmaya zorluyorum, ön kolumla boğazını sıkıyorum. Başımdan yüzüne ter damlıyor ve mide bulantısı ağzımda acı bir tat bırakıyor.

Onu bıçaklamak için kullandığım bıçak ayaklarının dibinde duruyor. Bu bir biftek bıçağı. İroniyi kaçırmıyorum. David'i masaya yapıştırmak için biftek bıçağı kullandım.

Ama şimdi o geceyi tekrar hatırlamanın zamanı değil. Bakışlarımı

Petrov'a çeviriyorum. "Onu hangi adamınız becerdi?"

O inliyor ve ben kolumu sıkıyorum.

"Hangisi? Hangisi?"

Hiçbir şey.

"Söyle yoksa ikisini de öldürürüm."

Cevap yok. Ama dürüst olmak gerekirse, ağzının kenarından sızan kana bakılırsa konuşabildiğinden de emin değilim.

Yine de umurumda değil.

"İkisi de o zaman." Elimi başının yan tarafına koyup sert bir darbe indiriyorum, ölümü çok hızlı olsa bile kemiklerin kırılması tatmin edici. "Bu Mara içindi, seni hasta sikik, seni hasta orospu çocuğu."

Dante

Petrov'un vücudu yana doğru kamburlaşıyor, cüssesi beni kendine çekiyor ve sendelememe neden oluyor. Kollarımı kırık boynundan çektim. Bir an için, yere düşmeden hemen önce başı garip bir açıyla sarkıyor, sandalye de peşinden yuvarlanıyor.

Nefes alıyorum, etrafa bakıyorum. Bu delikte dört cesetle baş başa kaldım. Omzumdan koluma kan akıyor, gömleğimden ve ceketimden sızıyor. Bağlı ellerimi bölgeye dokunmak için kaldırıyorum ve irkiliyorum.

Başımın döndüğünü ve çok sıcakladığımı hissederek tezgâha doğru dengesiz bir adım atıyorum, acı yüzünden görüşüm bir anlığına kararıyor. Tezgâha vardığımda silahı yere bırakıp kenarından tutarak ihtiyacım olan şeyi arıyorum. Küçük, keskin bir bıçak bulup elime alıyorum ve fermuarları kesmek için çeviriyorum. Bunu yapmak tam bir dakika sürüyor ama bittiğinde musluğu açıp yüzüme soğuk su sıçratıyorum.

"Tadı harikaydı. Daha tadına bakmadın mı? Güzel, genç, bakire bir amı yemekle ilgili bir şey."

Dispenserden birkaç kağıt havlu alıp yüzümü silerken ölü adama bakıyorum ve tabancasında mermi olup olmadığını kontrol ediyorum. İki tane kalmış.

"Söyle bana, onun dar amcığının sikini sıkıldığını hissettin mi? Ya da kıcını kaldırdığında çığlık attığını duydun mu?"

Ona doğru yürüyorum, hala açık ama boş gözlerine bakıyorum. Küçük adama doğru yürümeden önce yüzünün yan tarafına tükürdüm. Silahını aldım, mermi yatağını kontrol ettim ve onu da kot pantolonumun kemerine soktum. Kanlı ceketimi çıkardım ve onun giydiğiyle değiştirdim. Çok dar ama işimi görür. Şapkasını da alıp kafama geçiriyorum. Yama ile yeterince tanınabilirim, bu yüzden bunun bana biraz gizlilik sağlayacağını umuyorum.

Çünkü burada işim henüz bitmedi.

Eğer oğulları yukarıdaysa, onları da öldürmek zorunda kalacağım.

Böylece merdivenlerden yukarı çıkıyorum, kapıyı açtığımda Petrov'un silahını yanımda tutuyorum. Burada kimse yoktu. Yine de sigara dumanı kokusu alıyorum ve ara sokağa açılan kapıya bakıyorum. Aralıktı ve koku o yönden geliyordu. Sanırım Petrov içeride sigara içmelerine izin vermemiş. Ne kadar vicdanlı biri.

Mutfağa doğru yürüyorum ve sallanan kapıyı iterek açarken Matthaeus'un bana bağırdığını duyar gibi oluyorum. Plan bu değildi.

"Şimdi oğlum, onun ağzı için özel bir tercihi vardı."

Kanım kaynıyor.

Burası çok gürültülü, bir sürü personel var. Silahımı gözden uzak tutmak için elimi ceketimin cebine sokuyorum. Bana en yakın bankodaki kadın ben içeri girince dönüyor. Çalışma alanının kenarını kavradığımı görünce nefesi kesiliyor, bakışları elimin orada bıraktığı kanlı ize takılıyor.

Dışarı çıkmalıyım. Adamlarımla geri dönmeliyim. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Ama Petrov beş yıl boyunca benden kaçmayı başardı. Onun yavrularına da aynı şeyin olması riskini göze alamam. Bir elimi omzuma koydum, derin bir nefes aldım ve oğlu hakkında söylediklerine odaklandım. Mara'ya ne yaptığına. Mutfağa bakıyorum, tepsi taşıyan bir garsonun çıktığı kapıyı buluyorum ve onu kulübün restoran kısmına kadar takip ediyorum. Orada duraklıyorum, burası

daha loş olduğu için minnettarım.

Fotoğraflarını görmüş olmama rağmen daha önce Red's'e hiç girmemiştim. Çok büyük ve lüks bir şekilde dekore edilmiş, üst düzey bir kalabalığa hitap ediyor. Kıyafetler resmi, şarap pahalı, yemekler zarif. Petrov'un oğullarından biri için restoranı taradım. Viktor ve Sacha Petrov. Viktor ilk doğan. Red's ona ait. Babasının daha genç bir versiyonuna benziyor. Sacha, ikisinden biraz daha zeki olanı -ya da en azından daha ayık olanı- annesine benziyor. Ve daha farklı olamazlardı.

Petrov'un hangi oğlundan bahsettiğini tahmin etmem gerekseydi, paramı Viktor'a yatırırdım. Ama her ihtimale karşı, ikisini de dışarı çıkaracağım.

İkisi de yemek odasında değil. Aile için ayrılmış masalar, yükseltilmiş kürsü üzerinde diğerlerinden ayrılmıştır. Gösteriş meraklıları.

Yemek salonunu geçip kulüp odasına doğru ilerliyorum, bakışların üzerimde olduğunun farkındayım. Petrov'un askerleri ya da oğulları o mahzenden çıktığını fark etmeden önce acele etmem ve buradan siktir olup gitmem gerektiğinin farkındayım.

Kulüp odasındaki müzik restorandakiyle aynı ama biraz daha yüksek. Mekan daha karanlık, daha gölgeli, öne çıkan unsurlar ise çeşitli kıyafetler içindeki güzel kadınların dans ettiği çeşitli sahneler.

Bu odadaki konukların çoğunluğu erkek ama kadınlar da var. Yine de hiçbiri umurumda değil. Asma katta ayrı bir odayı gördüğümde değil. İçerisi camla kaplı ve iki erkekle bir kadın şık bir masaya oturmuş, bir garson kadına bir kadeh şarap dolduruyor.

İlk tanıdığım Viktor. Babası gibi yapılı. Masadan kalkıyor, telefonla konuşurken peçetesini yere atıyor. Pencereye doğru yürüyor ve kulübünü inceliyor.

Göğüsleri göz hizasında olan bir Yunan tanrıçası heykelinin gölgesine geri dönüyorum. Viktor'u izliyorum, sonra özel odalarının kapısının açıldığını ve birkaç askerin içeri girdiğini görüyorum. Telefonunu cebine geri sokuyor ve onlara dönüyor.

Beni o odaya çıkaracak merdivenlere doğru bir adım atıyorum, bunu yaparken bir kez tökezliyorum, oda dönüyor. Tam o sırada yüksek bir patlama sesi duyuyorum. Silahı cebimden çıkarmak için çekiştirerek başımı sese doğru salladım. Ama duyduğum bir kurşun değildi. Yeni açılmış şampanya şişesinin etrafında gülüşen bir grup insan görüyorum. Silahı tekrar görüş alanımın dışına itiyorum.

Nefes al. Baş dönmesini atlat. Görüşümün karanlığa gömülüp kaybolmasını kontrol altına al.

Kendimi sabitlemek için diğer elimi uzatıyorum, neye uzandığımdan emin değilim ama garsonun elindeki tepsiyi devirirken kristallerin çarpışını duyuyorum.

Sikeyim.

Yöneldiğim merdivenlere bakıyorum. Göğüslerine çok sıkı oturan takım elbiseler giymiş yarım düzine adamın aşağıya koştuğunu görüyorum. Adımlarını yavaşlatmak ve odayı tararken konuklara sıkıca gülümsemek için harcadıkları çabayı görüyorum. Bir tanesinin sesin nereden geldiğine odaklandığını fark ediyorum. Garsona temizlikte yardım ediyormuş gibi yapmak için onunla birlikte çömeliyorum ama bakışlarımı onlardan ayırmıyorum.

Çok yaklaştım. Sadece cam kafeslerine girmem gerekiyor. Onları görebiliyorum. İki kardeş de hala orada. Kadın gitmiş. Nereye gittiğini bilmiyorum. Cam duvarın önünde durmuş etrafı arıyorlar. Şimdi ateş ederdim ama o camın kurşun geçirmez olduğunu biliyorum. Petrov kendini ve ailesini korumak konusunda titizdir. Bu detayı gözden kaçırmazdı.

Bize doğru gelen askerin önü başka bir garson tarafından kesilince ayağa kalkıyorum. Dönüyorum, bir grubun arasından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum, elim hâlâ cebimde, Petrov'un silahı elimde soğukkanlı bir şekilde dururken başka bir el ağır bir şekilde omzuma düşüyor.

Yaralı omuz.

Yüzümü buruşturuyorum, ağlamamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Bence gitmelisiniz," diyor tanımadığım bir adam. "Sayıca azsınız. Hem de çok." Omzumu sıktı.

"Ve tam olarak bu göreve uygun değilsin."

"Sen de kimsin lan?" Elini omzumdan iterken adama dönüp bakarak soruyorum.

Sanki gözden uzak kalmaya çalışıyormuş gibi o da başını eğmiş.

"Burada yaklaşık bir milyon kamera var. Bu aptalcaydı" diye ekliyor, sanki onun ne düşündüğü umurumdaymış gibi.

"Sen de kimsin lan?" Bu sefer daha yüksek sesle soruyorum.

Diğer tarafımdan başka bir adam yaklaşıyor ve her biri bir koluma giriyor. Beni kardeşlerin tüneğine götürecek merdivenlerden uzaklaştırırken, "Bu taraftan," diyor.

On kadar askerin daha aynı merdivenlerden indiğini ve birkaçının mutfığa doğru koştuğunu görmek için zamanında geri dönüyorum. Bir çift kapıya geliyoruz ve ilk adam katlanmış bir banknotu ihtiyatlı bir şekilde ayakta duran nöbetçiye uzatıyor. Etrafa göz gezdiriyor, banknotu cebine atıyor ve kapıyı iterek açıyor.

Dışarı çıktığımızda bir SUV yanaşıyor, arka kapı açılıyor ve beni başka bir araca bindiriyorlar. Araba Red's'ten hızla uzaklaşırken cebimden tabancamı çıkarıyorum, tam da askerler beni götürdükleri sokağın kapısından aceleyle çıkarken.

"Yine mi?" diye soruyorum, bakışlarımı ilk adama çeviriyorum, her şeyin nasıl döndüğünün farkındayım. Ter alnımdan aşağıya ve sağlam gözüme damlıyor. Yabancıнын gözleriyle buluşuyorum. "Kim. Kim. Siktir. Sen. Kimsin?" Tabancayı kurdum ve karnına nişan aldım.

Sırıttırıyor. "Ben senin hayatını kurtaran adamım. Yine de zamanıma değdiğinden pek emin değilim." Diğer tarafımdaki zaten dengesiz olan silah elimi kavıyor ve geriye doğru büküyor, Petrov'un tabancasından kurtuldum. Hızlı sürüyoruz, çok hızlı, kırmızı ışıktaki geçerken arabalar korna çalıyor, biz geçerken iki araç birbirine çarpıyor. Lanet bir film gibi.

Şoför gülüyor, ilk yabancıнын emriyle yavaşlamadan önce birkaç blok daha sürüyor. Bir an sonra kış üstü kaldırıma fırlatıldım, araç zar zor yavaşlıyordu, kaldırım affetmiyordu ve ben yere çakılıp piçlerin uzaklaşmasını izliyordum.

Mara

"Yaşıyor mu?"

Onları telsizden duyuyorum, Matthaeus bağırarak emirler veriyor, bir arabanın tekerlekleri gıcırıyor. Bana bakması için geride bıraktıkları asker bana bakıyor, bir kez başını sallıyor.

Yaşıyor!

Kalbim hızla atarken tüylerim diken diken oluyor. O yaşıyor!

Buna inanamıyorum.

Ama bir saat sonra onları duydum. Dışarıdaki metal merdivenlerde botlarının sesini duydum. Açıldığında kapıya koşuyorum. Matthaeus ve başka bir asker içeri giriyor, Dante neredeyse bayılmak üzere, yüzü yara bere içinde, bir kolu kana bulanmış, omuzlarına çok küçük ve dar gelen bir palto giymiş.

"Dante!" Ona doğru koştum, şok olmuştum ve burada olduğu için rahatlamıştım. Gerçekten hayatta.

Dante, onu yatak odasına götürüp içeride kaybolmadan önce bir anlığına başını kaldırmayı başarırken muhafızlardan biri yolumu kesiyor. Asker içeri girmeme izin vermiyor, ben de koridorda durup dinliyorum. Sesinin alçak gürültüsünü her duyduğumda gülümsüyorum. Hayatta olduğunu bilmek beni düşündüğümünden daha çok mutlu ediyor. O korkunç mahzende ölmediğini bilmek.

"Hiç lanet plana sadık kalır mısın?" Bu Matthaeus.

"Hayattayım, değil mi? Sorun yok."

"Bu hiç iyi değil. Ve bu acıtacak."

Sanırım Dante'nin iniltisini duyuyorum ve beni içeri alması için gardiyanı itiyorum. Kıpırdamıyor, ben de on dakika volta attıktan sonra soğuk beton zemine oturup sırtımı duvara yaslayarak bekliyorum.

Matthaeus nihayet dışarı çıkana kadar bir saatten fazla zaman geçti. Yorgun görünüyordu. Bitkin. Telefonuyla İtalyanca konuşuyordu. İtalyanca olduğunu ve bir zamanlar konuştuğumu biliyorum ama artık konuşmuyorum. Yine de ne dediğini anlıyorum.

Dante'yi görmek için ayağa kalkıyorum ama asker yine beni durduruyor. "Onu görmeye gidiyorum!"

Yüzüne doğru bağıriyorum.

Matthaeus dönüp bana bakıyor ve yoldan çekilen askere başıyla selam veriyor. Kapıyı iterek açıyorum. Menteşeleri gıcırıyor. Hâlâ kapı kolu yok. Dante yatağın üstünde yatıyor. Üstü çıplak. Botlarını çıkarmış ama hâlâ giderken giydiği kotu giyiyor. Kirliydi. Kan olduğundan emin olduğum koyu lekelerle kirlenmiş. Ne kadarının ona ait olduğunu merak ediyorum.

Yatağa doğru yürüyorum, omzundaki taze bandajları, bir kolunun derisini renklendirmeye başlayan morlukları görüyorum. Çok kötü çizilmiş.

Bakışlarımı yüzüne kaydırıyorum. Bandı hâlâ takılı, diğer gözü kapalı. Göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyor.

Elimden geldiğince hafifçe saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. Alnına yapışıyor. Terliyor.

Banyoya giriyorum ve rafta duran bezlerden birini alıyorum. Musluktan akan soğuk suyla ıslattıktan sonra yatak odasına dönüp yatağın kenarına oturarak alnındaki teri siliyorum. Ayrıca omzundaki kurumuş kanın bir kısmını da temizlemeye çalışıyorum.

İşte o zaman kolu dışarı fırlıyor, eli bileğimi mengene gibi sarıyor.

Nefesim kesildi ve tısladı. Yüzüne bakıyorum, bana baktığını görüyorum. Yara izlerine ve deri yamasına rağmen ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyorum. Belki onlar için daha da güzel. Onda bir karanlık var. Düşmüş bir melek gibi. Yere düştüğünde kırılan biri.

Sonra bakışlarını bileğime kaydırıyor ve beni bırakmadan önce tutuşunu gevşetiyor.

"Mara," diye mırıldanıyor. Sanırım daha fazlasını söylemek istiyor ama ona verdikleri ilaçlardan mı bilmiyorum ama başı yastığa geri dönüyor ve tekrar tavana bakıyor.

"Sen ölmedin," diyorum.

Kıkırdıyor, bandı olmayan gözü kapanıyor.

El bezini yere bırakıp kapıya bakıyorum. Kapı tokmağı olmadan olabildiğince kapalı ve delikten hemen dışarıda duran askeri görebiliyorum. Ona zarar verecek bir şey yapacağımı mı düşünüyorlar?

Yine de onlar umurumda değil. Tekrar Dante'ye bakıyorum. Büyük, kırık dökük vücuduna. Geniş, kaslı omuzları ve kolları, göğsünde bir tutam siyah kıl, zeytin rengi teninde yara izleri, karnını kesen kas çıkıntıları. Kot pantolonunun içinde kaybolan yoğun koyu renkli saç çizgisi.

Onu böyle görünce içimde bir şeyler kıpırdıyor. Bir gece önce boxer'ına kadar soyunmuştu ama bu haliyle bir şekilde daha çıplak. Ona bakarken hissettiğim duygular kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Bu garip ve yabancı bir tepki.

Yanına uzanmaya karar veriyorum, ihtiyacımız olmamasına rağmen battaniyeyi biraz yukarı çekiyorum. Zaten ateşi var. Yaralanmamış kolunu hareket ettirip kendimi onun yanına sokuyorum. Bu şekilde yeterince sıcak. Bir kolumu karnına koyuyorum ve elinin belime dolandığını hissediyorum. Yüzüne bakıyorum ama hâlâ uyuyor, ben de gözlerimi kapatıyorum ve kalp atışlarını dinliyorum. Kan, ter ve erkek kokusunun altında tıraş losyonunun belli belirsiz izi hâlâ duruyor. Ondandır yayılan ısıya rağmen beni ürperten bu sonuncusu. Bu ve daha önceki anısı. Beni duvara yasladığı zaman. Bana geri döneceğine söz verdiğinde.

Ve onu koruyan her kimse ya da her neyse ona teşekkür ediyorum. Sözünü tutmasına yardım edenlere. Çünkü burada olması imkansız. O mahzenden çıkıp gitmesi. Hayatta olması bile.

* * *

Bir ses beni uyandırana kadar uykuya daldığımı fark etmiyorum. Nerede olduğumu hatırlamak için yavaşça bir, iki kez göz kırpyorum. Artık tamamen karanlık, sokak lambası sadece en zayıf ışığı veriyor.

"Çıkarın onu dışarı!" Dante emrediyor ve ben de dirseğime yaslanıp ona bakıyorum. Bir emir verdiğini düşünerek bakışlarımı omzumun üzerinden kapıya kaydırıyorum. Askerlerinden birine beni çıkarmasını söylüyor. Ama orada kimse yok.

Ter onu kaplıyor ve öncekinden daha sıcak hissediyor. Bir elimi alnına dokunduruyorum ve kayganlaşıyor.

Hızla göz kırpyor, tedirginliği belli oluyor. Rüya görüyor.

Matthaeus'u çağırmalıyım. O ne yapılacağını bilir. Ama Dante yine konuşuyor, anlayamadığım kelimeler. Alnı kırışıyor, ellerini yumruk yapıyor, sonra bir şeye tutunmaya çalışırken tekrar tekrar gevşiyor ama sadece havayı yakalıyor.

"Uyan," diyorum, yatağın onun tarafında, yerde duran silahı fark ediyorum. Bu onun değil. Bu silah

Daha küçük.

"Çıkar onu dışarı. Hemen!" diye bağıyor ve ben tekrar deniyorum. "Dante?" Doğrudum. "Uyan."

Bir dizi küfür mırıldanıyor, İtalyanca'ya geçiyor, kolu sanki omuz kılıfına, orada tuttuğu silaha uzanıyor.

Vücuduna doğru eğildim ve her ihtimale karşı tabancayı ulaşamayacağı bir yere ittim. Yerde kayarak odanın ortasında durdu.

Ama bu yanlış bir şeydi çünkü bir baktım beni kollarımdan tutup sırt üstü çeviriyor. Hiç nazik değil. Üstümde, üstüme binmiş, bir eliyle boğazımı sıkıyor.

"Dante!"

Çok güçlü. İki elimi koluna sarıp onu uzaklaştırmaya çalışırken bile çok güçlü. Konuşamıyorum. Hiç ses çıkaramıyorum. Nefes borumu eziyor. Ve bacaklarımı hareket ettirmeye, tekmelemeye çalıştığımda, kalçalarını geriyor, markaya karşı acı verici bir şekilde sıkıyor. Tüm bu süre boyunca bana bakıyor ama sanki beni göremiyor. Sanki hâlâ kâbusunun içinde hapsolmuş gibi.

Dönüyorum, bir elimi göğsüne, ulaşabildiğimde yüzüne vuruyorum, bacaklarımı tekmeleyebildiğim kadar tekmeliyorum ve görüşüm kenarlarda solmaya başlarken sonunda göz kırpmıyor.

Uzun bir süre bana bakıyor, başını sallıyor ve boğazımı sıkın elini gevşetiyor. Öksürüyorum, boğazımı ovuyorum. Bir sonraki anda üstümde yatıyor, ağırlığının bir kısmı dirseklerinden birinin üzerinde, omzunda bandaj olmayan kolunun üzerinde. Ama aşağıya bakarken vücudunun büyük kısmı üzerimde, kaşları çatık, bakışları karanlık, yeşil sadece genişlemiş gözbebeğinin etrafında ince bir daire.

Ona bu şekilde sahip olmak iyi hissettiriyor. Beni ezmesinin ağırlığı, daha önceki hislerimi körüklese bile garip bir şekilde güvende hissettiriyor, sanki merkezimdaki bir yangının alevlerini körüklüyor.

Gözlerimi arıyor, saçlarımı alnımdan geriye itiyor, yanağıma dokunuyor. Yüzündeki ifade okunamaz. Büyük bir elini başımın arkasına götürüp kavıyor ve her şey çok hızlı gerçekleşiyor. Bir an bile tereddüt etmeden yaklaşıyor ve ağzı benimkinin üzerine kapanıyor.

Bu bir öpücük değil. Bu bir yiyip bitirme. Aç, açlıktan ölmek üzere olan bir canavarın ziyafeti.

Ağzım onun için açılıyor. Onu tadıyorum, yoğunluğunu hissediyorum. Kaslı, sert vücudu, ağırlığı, öpüşmemizin sıcaklığı. Dili ağzımda, benimki onunla buluşuyor. Bu sadece bir öpücük değil. Daha fazlası.

Hepsi bu.

Kalçalarını benimkilere sürüyor ve kot pantolonunun içinden bana doğru bastıran sert aletin içimde yarattığı hisler karşısında inliyorum. Kendini bana, klitorisime bastırmak için kazağını kabaca yukarı itiyor. Çıplak göğüs çıplak göğse karşı.

Meme uçlarım sertleşiyor ve o geri çekiliyor, kalçalarını gıcırdatırken beni izliyor. Nefesi benimki gibi kısa. Ve başımın arkasındaki eli, ağzını tekrar benimkinin üzerine kapatıp beni açlıktan ölüyormuş gibi öperken yer değiştiriyor. O el aramızda hareket ediyor ve kendini biraz yukarı kaldırıyor, parmaklarını külotumun içine sokacak kadar.

Bir an için gerildim. O da bunu hissediyor. Ama bu her zamankinden farklı hissettiriyor. İyi hissettiriyor. Ve parmaklarını cinsel organımın etrafına kapattığında, bir iç çekiyorum, derin, gırtlaktan gelen bir ses, çok uzun süre tutulmuş bir nefes. Eli sert, büyük ve çok iyi. Çok, çok iyi.

Beni izlemek için geri çekiliyor ve başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken dudağımı ısıyorum. Açık bacaklarımın arasından kot pantolonuna bastırıldığı kalın ereksiyonuna bakıyorum.

İçimde bir gerginlik oluşuyor, bir şeyler geriliyor, sıkılıyor, dışarı atılıyor. Parmaklarını üzerimde, içimde gezdirirken nefesimi tutamıyorum.

Ben de onu izliyorum ve bu his sadece bacaklarımın arasında değil. Karnımdan karnıma, göğsüme, kollarıma ve bacaklarıma doğru yayılıyor.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım.

Sözlerimi, nefesimi yutacakmış gibi beni tekrar öpüyor. Sanki hepsine sahip olacakmış gibi. Ve tek yapabildiğim ona izin vermek için ağzımı açmak. Ona vermek için.

Bir parmağını bir, iki kez içime sokup sonra çekip uyarılmışlığımı klitorisime bulaştırırken ağzına doğru inliyorum. Sırtımı eğdiğimde, dokunuşu beni uçurumun kenarına götürüyor ve çözüliyorum. Beni izliyor ve ben başka tarafa bakamıyorum, o bana böyle bakarken olmaz. Bu şeyi hissederken olmaz. Bu saf, heyecan verici hissi.

Ben onun için gelirken olmaz.

Bittiğinde nefesim kesiliyor ve elini külotumdan çıkardığında bedenim gevşiyor. Konuşmuyor, sadece bana bakıyor. Ama sonra bir şey değişti. Sertçe göz kırpmıyor. Alnı kırışıyor ve çok uzun bir süre sonra bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Siktir."

Beni itiyor, yataktan tökezleyerek kalkıyor. İki adım uzaklaşmadan önce bir kez arkasına baktı ve dik durmak için yakındaki bir sandalyenin kenarına tutunmak zorunda kaldı.

"Siktir!" diye kükrüyor.

Oturup battaniyeleri yukarı çekiyorum, kalbim hızla çarpıyor, az önceki coşkunun yerini panik alıyor.

Zar zor fark ettiğim o garip sakinlik. Her şeyin doğruluğu.

Botlar koridordan yatak odasına doğru koşuyor ve Matthaeus ile başka bir adam kapıda dururken kapı duvara çarpıyor. Ona bakıyorlar, sonra bana, sonra geri dönüyorlar.

Matthaeus Dante'nin yanına koşar. "Onu yatağına geri götürmeme yardım et!" diye emrediyor askere.

Onu yatağa geri çekerlerken ben de yataktan kalkıyorum. Dante sanki onları tanıımıyormuş gibi onlarla savaşıyor. Sonunda onu Dante'nin alnını hissedebileceği kadar tuttuklarında Matthaeus küfrediyor.

Dante'nin göğsünde bir diz ve omuzlarında elleri olan diğer adama "Onu yerde tut," diyor. Kötü olanın tekrar kanamaya başladığını görebiliyorum.

"Ona zarar veriyorsun!" Askerin yanına gidip onu uzaklaştırmaya çalışarak haykırıyorum. Sonra bir başkası giriyor ve beni çekip odanın diğer ucunda tutuyor, çırpınışlarım onu etkilemiyor.

Matthaeus daha önce fark etmediğim siyah bir tıbbi çantayı açıyor ve içinden bir şırınga ile küçük bir şişe berrak sıvı çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" İğneyi doldurduktan sonra hava kabarcıklarından kurtulmak için pistonu iterken bağıriyorum.

Bana bakmadan "Uyuması gerekiyor," diyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, kendimi ileri itiyorum ama asker bırakmıyor.

Dante'nin yanına gidiyor ve Dante'nin hareket edememesi için kolunu sıkıca kavırıyor. İğneyi Dante'nin koluna batırıyor ve ilaç gözlerimin önünde neredeyse anında etkisini gösteriyor. Bana verdikleri şeyin aynısı mı diye merak ediyorum.

"Ne yaptın sen?" Matthaeus'un Dante üzerinde çalışmasını izlerken beni tutan askere karşı mücadele ederek bağıriyorum.

"Rahatlamasına yardımcı olacak. Ateşini düşürmemiz gerek," diyor sakın bir sesle, benim panikle söylediklerimin tam tersine. Dante'nin omzundaki sargıyı çıkarıyor. "Kahretsin."

"Ona zarar veriyorsun!" Kurtulmayı ve Matthaeus'un kolunu tutmayı başardım, ama bir sonraki anda tekrar yakalandım.

İşi bittiğinde arkamdaki adama "Çıkar onu buradan" diyor. "Hayır!"

Ona zarar veriyorsun! Bırakın beni!"

Matthaeus dönüyor, bana doğru geliyor, gözleri boğazıma düşüyor.

Savaşmayı bıraktım, dokunmak için uzandım. Çok hassas. Kırmızı olduğuna eminim. Acaba o bunu anlayabilir mi?

Dante'nin parmak izleri.

"Bunu o mu yaptı?" diye soruyor. Cevap vermedim.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Kötü bir rüya görüyordu. Onu uyandırmaya çalıştım."

"Bunu yapmayın. O rüyaları gördüğünde ona dokunma, anladın mı?"

"Neden?"

"Sadece yapma." Askere döner. "Onu içeri götür. Ona biraz çay yap."

"Çay istemiyorum. İçeri girmek de istemiyorum. Onu bırakmayacağım."

"Burada olmamalısın. Dinlenmeye ihtiyacı var. İyileşmesi gerek."

Şimdi huzur içinde uyuyor gibi görünen Dante'ye bakıyorum. Ama sonra Matthaeus ona dönüyor ve yarasına bastırıyor. Dante yüzünü buruşturuyor çünkü uykudayken bile canı acıyor ve kolundan bir çizgi halinde kan akıyor.

"Neden ona zarar veriyorsun?" Topuğumu askerin kaval kemiğine vuruyorum. Bir küfür mırıldandı ve tutuşu gevşer gevşemez Matthaeus'a doğru hamle yaptım.

Döndü, beni yakaladı. Çok hızlı. Hepsi benden çok daha hızlı. Kollarımı arkama geçirip beni sıkıca tutuyor ve bir kez sarsıyor.

"Bu odadan çıkmanız gerekiyor. Hemen. Seni zorlamak zorunda kalmak istemiyorum."

Onun ötesinden Dante'ye bakıyorum, sonra geri dönüyorum, beni "Yapamazsın. I..." Siktir. Siktir, siktir, siktir. "Bırak beni!"

Matthaeus iç geçiriyor, beni odadan çıkarıyor, elini bir kez olsun gevşetmiyor. "Mara," diyor içeri girdiğimizde ve beni mutfak sandalyelerinden birine yönlendiriyor. Ellerini omuzlarımda tutuyor ve göz hizamızda olacak şekilde eğiliyor. "Sakinleşmeli ve dediklerimi yapmalısın, yoksa ona yardım edemem. Anladın mı?"

"Ona zarar veriyorsun."

"Ona zarar vermiyorum. Ona zarar vermem. Asla. Uyumana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacın var mı?" Nefes veriyorum, dudaklarım gergin, alnım kırıışıyor. Başımı sallıyorum.

"Bir fincan çay iç. Sen bitirdiğinde ben de bitirmiş olacağım ve onu görebilirsin. Tamam mı?"

Matthaeus'un bir hareketinden sonra, beni tutan asker çay yapmak için harekete geçti. Dolaptan bir kupa çıkardı ve musluktaki kazandan içine sıcak su doldurdu. Sonra başka bir dolabı açıyor ve içinde birkaç poşet çay olan bir kutu çıkarıyor. Başını sallayan Matthaeus'a bakıyor.

"Ona bakmana gerek yok. Bana bak. Ne dediğimi anlıyor musun?" Matthaeus'a dönüyorum. "Uyuşturucu istemiyorum."

"Burada oturacak ve çay içeceksin, anladın mı?"

"Orada onunla birlikte olmak istiyorum. Bana ihtiyacı var-" "Burada oturacak ve çay içeceksin.

Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Ondan nefret ediyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam. Sadece çayı içene kadar." "Güzel."

Asker bardağı önüme koydu.

Matthaeus ellerini omuzlarımdan yavaşça indiriyor ama indiriyor ve bir yudum almak için bardağı elime almamı bekliyor. "Güzel. Bitirdiğinde içeri gelebilirsin."

Başımı sallıyorum ve daha hızlı içmek istiyorum ama sıvı fokur fokur kaynıyor. Matthaeus askeri benimle bırakıyor ve aceleyle Dante'nin yatak odasına geri dönüyor. Tezgâha yaslanmış olan yol arkadaşşıma bakıyorum.

kollarını kavuşturmuş beni izliyor. Adını bilmiyorum ama hangisi olduğunu hatırlayacağım. Bir yudum daha içiyorum, göz kırpmıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Oda biraz bulanıklaşıyor. Bardağa bakıyorum. Çayın yarısı bitmişti. Askere baktığımda kıpırdamamıştı. Hâlâ beni izliyordu.

Bir yudum daha alıyorum, garip bir şey tadıyorum.

"Bu da ne böyle?" Fincanı yere bırakıyorum ama ayağa kalkmaya çalıştığımda dizlerim tutmuyor. Bir anda yanıma gelip beni yakalıyor. "Bana ne verdin?"

"Hiçbir şey," diyor. "Kötü bir şey yok."

Beni koridorda taşıırken başım göğsüne yaslanıyor. Daha tek kelime bile edemedenden kendimden geçiyorum.

Dante

Gözlerimi açtığımda yalnızdım.

Pencereye dönüyorum. Dışarısı karanlık ve ne kadar zamandır uyuduğumu merak ediyorum. Hareket ediyorum, omzumdaki acıdan irkiliyorum. İki kurşun insana bunu yapar. Matthaeus yarayı sarmış ama pembe kan lekesini görebiliyorum. Kolumun aşağısında, birkaç gün önce askerin mermisinin sıyırdığı yerde iyileşen yara izi var. Göğsümde Cristiano'nun hayatını kurtaran merminin giriş yarası var. Yan tarafımda ve karnımda, patlamadan sonra doktorların beni tekrar bir araya getirmek için ellerinden geleni yaptıkları çeşitli çizgiler ve yara izleri var. Bakması hiç hoş değil. Dokunması daha da kötü.

Ama ben yaptım. Petrov'u ben öldürdüm.

Biri gitti, ikisi kaldı. Yeni başlayanlar için.

Kulübe geri dönüp oğullarının işini bitirmeliyim. Şu anda hangisinin ona dokunduğu umurumda bile değil. İkisi de ölecek.

Tekrar uzanıyorum çünkü o zaman aklıma başka bir şey geliyor. Dün gece. Ateş. Kabusları uzak tutması gereken ama sadece netliklerini artırmış gibi görünen ilaçlar. Sanki her şeyi yeniden yaşıyordum. Patlama. Acı. Kardeşimin ölmekte olduğu düşüncesi. Öldüğümü.

Ve sonra başka bir şey.

Onu.

Mara yatağında yanımda.

Mara yatağında altımda.

Sertçe yutkunuyorum, sıkı bir nefes alıyorum.

Bir ateş rüyası. Hepsi buydu. Olabilecek tek şey. Lanet bir ateş rüyası.

Ama bunu düşünürken bile, öyle olmadığını biliyorum. Biliyorum amına koyayım. Elimi burnuma götürüyorum ve onun hafif kokusunu alıyorum.

Lanet olsun! Ne yaptım ben? Ne bok yedim

ben? Doğruludum, ellerimi saçlarımda

gezdirdim.

Ne yaptım ben?

Kapı gıcırdıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Matthaeus.

Döndüm, derin bir nefes aldım.

"Dante?"

"Bok gibi. Bok gibi hissediyorum. Nerede o?"

Cevap vermeden önce bir süre bana bakıyor. "Onu başka bir yatak odasına koydum. Uyuyor."

Acaba biliyor mu? Başımı salladım. "Güzel." Burada benimle olmamalıydı. Benim odamda değil. Ve kesinlikle benim yatağında.

"Seni kimin çıkardığını biliyor musun?" diye soruyor.

"Hayır." Ayağa kalktım, banyoya doğru yürüdüm. "Duş almam

lazım." "Petrov öldü."

Ben de ona baktım.

"Söylemiyorsun." "Viktor başına

ödül koydu."

"Aferin ona." Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Aslında, tek düşünebildiğim o. Yaptığım şey hakkında. Kırık, çirkin bedenimi onunkinin üzerine nasıl koyduğumu. Altımda ne kadar küçük ve savunmasız hissettiğini. Tek hayal edebildiğim onun teninin benim tenimde olduğu. Elim külotunun içinde. Onun içinde.

Geldiğinde nasıl görüldüğünü hatırlıyorum.

"Lanet olsun." Çenemdeki kaşıntıyı kaşıdım, banyoya girdim ve kapıyı kapatmaya çalıştım. "Şu lanet kapı kollarını kapılara geri takabilir misin?"

"Senin sorunun ne?"

Duruyorum ama arkamı dönmüyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sadece söyle o zaman." Odadan çıkıp gitti. Duşu açıyorum, kotumu ve külotumu çıkarıyorum ve ılık akıntının altına girmeden önce göz bandımı çıkarıyorum. Ellerimi yıkamadan önce onun kokusunu bir kez daha içime çekmek isteyen yanıma kabul etmemeye karar veriyorum.

Ama tüm bunlar bana onun yüzünü hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Vücudunu. Ağzını. İniltisini.

Ve kendimi sikimi sertçe kavrarken buluyorum, onun düşüncelerini kovmaya çalışırken lanet olası duşta mastürbasyon yapıyorum.

Onu becermek istedim. Kendimi onun içine gömmek. Ve bundan daha berbat bir şey düşünemiyorum.

Kaçırıldı. Kaçırıldı. Tutsak olarak tutuldu ve eminim unutmak isteyeceği şekillerde kullanıldı. Benim neyim var ki tek düşünebildiğim onun ağzının tadı. Benim için nasıl açıldığını. Benim için nasıl geldiği.

Sikimin onun içinde nasıl hissedeceğini. "Kahretsın."

Duruyorum. Suyu buz gibi yap. Bu ereksiyonumun icabına bakar. Kafamın içini yıkayamamam çok kötü.

Kendimi bir dakika boyunca buz gibi akıntının altında tuttuktan sonra suyu kapatıyorum ve bir havlu alıyorum. Yüzümü kurulayıp kalçalarımın sarıyorum, ardından kendime onsuz bakmak zorunda kalmadan önce bandı çıkarıyorum.

Bir dakika boyunca aynanın karşısında durup yansımamı inceledim. Çenemi ovuyorum. Tıraş olmalıyım. Birkaç günden daha fazla büyümem var ama şu anda rahatsız olamam. Yatak odasına gidip kurulandıktan sonra kot pantolon ve siyah, uzun kollu bir tişört giyiyorum. Kolları yukarı itiyorum, o şerefsiz beni cipten attığında sıyrılan elime ve koluma bakıyorum.

Bu düşünceyle yatak odasından çıkıp oturma odasına giriyorum ve onu görmeyince rahatlıyorum. Bu kısmı çözmem gerekiyor ama şu anda bunu düşünemem. Şu anda onu düşünemem çünkü tek yapmak istediğim onu düşünmek. Onu dün geceki gibi hayal etmek. Hatırlamak.

Bundan fazlası değil.

Bunu tekrar yaşamak istiyorum.

"Kahve var mı?" Matthaeus'un beni izlediğini fark edince soruyorum. O biliyor mu? Özlediği pek bir şey yok.

"Her zamanki yer."

Bir küfür savuruyorum, kendime bir kupa dolduruyorum ve oturma odasındaki koltuğa oturuyorum. "Çocuklar nerede?"

"Uyuyor."

"Ona hangi yatak odasını verdiniz?" Erkekler gece kaldıysa hepsi dolu demektir.

"Benimkini. Sence onu erkeklerden birinin yanına koyar mıydım?"

"Senin yatağında mı uyuyor?" Bu düşünce içimdeki ilkel, irrasyonel mağara adamı benzeri bir parçayı

Öfkeli.

"Ona dokunacaklarından değil, çünkü onlar hayvan değil."

"Kastettiğim bu değildi." Çünkü buradaki tek hayvan benim.

"Ve evet, o benim yatağında. Uyumak için. Tek başına." Kahve fincanını kaldırıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Ben aptal değilim, biliyorsun. Ya da kör."

Bunun üzerine duraksıyorum ve göz temasını kesmemeye özen gösteriyorum. Ne kadarını biliyor?

"Yani senin yatağında mı uyumaya gitti?" Hafızam geri geldiğinde sordum. Ne yaptığımı ilk fark ettiğimde nasıl görüldüğünü. Onu boğarken. Ve sonra... sonra.

Matthaeus sanki bana düşünmem için zaman vermiş gibi, "Pek sayılmaz," diyor. Kahvesini yudumluyor, tüm bakışları üzerimde.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kendiminkini yudumluyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" "Sinirlendi. Ona bir fincan çay

yaptım."

"Sen...ah siktir." Matthaeus'un çayını biliyorum. Hiç de çay değil.

"Yapmak zorundaydım. O..." başını iki yana sallayarak kelimeleri arıyor. "Sana karşı çok korumacı, Dante."

Şimdi kelimeleri bulamayan benim. Ama sonra bakışlarım masanın üzerindeki karta takılıyor. Kalbimin bir an durmasına neden olan karta.

"Nereden aldın bunu?" Scarlett'i ararken David'in eşyaları arasında benzer bir tane bulmuştum. Ne olduğu hakkında pek bir şey öğrenemedim ve sonunda unuttum. Ama şimdi görünce aklıma geldi.

"Cebin," diyor Matthaeus.

Onu aldım, ters çevirdim. Bunun ön yüzündeki altın harflerle yazılmış bir telefon numarası var. Kupamı bırakıyorum, sehpanın üzerindeki telefonumu alıyorum - dün gece burada bırakmıştım - ve arıyorum.

Matthaeus başını sallar ama sözünü kesmez.

"Eve sağ salım döndün mü?" diye soran ses, dün gece beni Red's'ten çıkaran adamla aynı sestir. Muhtemelen hayatımı kurtaran adam.

"Hayır, teşekkürler. Ne oluyor lan?"

"Hepsi benim sayemde aslında. Beni fena halde sikmiş olsan bile." "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Petrov'a canlı ihtiyacı olan adam benim."

"Neden?"

"Çünkü sen ve ben, Dante Grigori, ortak bir amacımız var. İkimiz de Felix Pérez'i istiyoruz. Ve sen az önce onu saklandığı delikten çıkaracak adamı öldürdün."

Dante

Jericho St. James.

James ailesinin Amerika ve Kuzey Avrupa'da çeşitli girişimleri var. Bazıları yasal, bazıları değil. Jericho'nun sosyal medyada varlığı yok. Hiçbir kayıta adresi yok. Onun hakkında tek bildiğim otuz bir yaşında olduğu. Geçmişi en iyi ihtimalle lekeli. Ve son beş yılda, lanet bir hayalet gibi ortadan kayboldu. Aslında, doğum belgesi, lise diploması ve Harvard hukuk diploması dışında, o yok.

Ve onunla tanışmak üzereyim.

Matthaeus'la birlikte halk kütüphanesinin yanındaki lüks otelin büyük ve gürültülü kafesine girdiğimizde adamı hemen fark ettim. Dün gece yüzünü net olarak görememiştim. Ama yüzündeki puşt sırtışından o olduğunu görür görmez anladım.

Ve ben zaten ondan hoşlanmıyorum.

"Dante," diyor en uzak köşedeki masasına geldiğimizde. Ayağa kalkıyor.

Arkasında duran, ellerini önünde kavuşturmuş, baştan aşağı siyahlar giymiş adamı tanıyorum. ayak parmağı.

Aziz James bana elini uzatıyor. Ona bakıyorum, bileğinin üzerinde uzanan bir dövmenin mürekkebinin fark ediyorum

ve elinin arkasına. Sağ elinin yüzük parmağına bir yüzük takıyor. Sol eli çıplak.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Jericho St. James." Elini sıkmadım. Bana en yakın koltuğa oturdum, Matthaeus da diğerine. "Tam olarak kimsin sen?"

"İçecek bir şey alır mısınız beyler?" diye soruyor yerine otururken ve bir garson geliyor. Ona göz kamaştırmak için bir gülümseme verir ve gülümsediği de açıktır. Kızın yüzü kızarıyor, masaya kahve siparişini almak için neredeyse kendini kaybediyor.

İyi giyimli ve parmağındaki büyük yüzük buradan tam olarak seçemediğim bir amblem taşıyor. Benim kadar uzun boylu, aynı vücut yapısına sahip ama yüzü benimki gibi berbat değil. Yine de biraz daha derine indiğimde ellerinin kanlı çıkacağına dair bir his var içimde.

Garson kız gidince ona doğru eğildim. "Beni hareket halindeki bir araçtan attınız."

"Yavaşlattık." Gülümsüyor, başından beri beni inceliyor.

"Hâlâ hareket ediyordu, göt herif."

Omuz silkiyor. "Ben senin hayatını

kurtardım." "Bunu bilmiyorsun."

"Evet, öyle. Petrov'u saf dışı bıraktığın için sana ciddi bir kredi veriyorum. Bu kolay bir başarı değil. Ama sonrasında kulübüne senin yaptığın gibi, kendinden geçmiş bir halde girmen ve o gösterişli mermer zemine kan damlatman, işte bu aptalcaydı."

"Siktir git. Ne istiyorsun?"

"Benim istediğim Petrov ve Pérez arasındaki görüşmenin gerçekleşmesiydi. O pisliği ortaya çıkarmak.

Ama sanırım o artık yok."

"Felix Pérez ile ilişkiniz nedir?" "Onda

istediğim bir şey var."

"Ve bu?"

Duraklıyor. Sadece bir anlığına, ama bunun o olduğunu anlamam için gereken tek şey bu.

Pérez'in sahip olduğu, istediği bu şey, onun zayıflığı.

"Bir toplantı vardı."

"Ve?"

"Patlama gecesi." Şimdi

duracak olan benim.

"Sen ve kardeşin ortalığı yakıp yıkmaya başlamadan hemen

önce." "Sen de mi oradaydın?"

"Hayır."

"O zaman bunları nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi, bir toplantı vardı."

"Sen sadece bir bilgi kaynağısın, değil mi?"

"Pérez'in katılımcıların haberi olmadan kaydettiği bir toplantı."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Şimdi sırtıma sırası bende. "Önemli bir toplantıya benziyor. Belki tutanakların bir kopyasını alabilirim."

Garson geri dönüyor ve ona gülümsüyor, ama ne kadar dar olduğunu görüyorum. Dikkatini bana çevirmeden önce kahvesine bir kaşık şeker atıyor ve karıştırıyor. Ben kendiminkine dokunmuyorum.

Gümüş kaşığı porselen kahve fincanına vurarak, "Sıra da başka bir alıcı var, biliyorsun," diyor.

Boynumu kırıyorum. Ellerimi masanın altında esnetiyorum. Mara için başka bir alıcı mı? Hiç mantıklı değil. Beni dikkatle izliyor, koyu renk gözleri en ufak bir ipucunu kaçırmamak için sıfırlanmış.

"Ve şimdi Petrov devre dışı kaldığına göre, daha rahat hareket edebilir."

"Hiç mantıklı değil."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Yeni bir alıcı olacağını. Kim olduğunu ya da daha doğrusu kim olmadığını göz önünde bulundurarak. Diğer şeylerin yanı sıra." Petrov'un onu gerçekten iade edeceğine inandığımdan değil. Büyük olasılıkla onu Pérez'in önünde öldürür ve sonra da Pérez'i öldürürdü.

"Ben sadece incelediğim bilgileri paylaşıyorum.

Bu doğru." "Kim o?"

"Bunu bilmiyorum. Her kimse çok dikkat çekmiyor ama onu özellikle istiyor." "Neden?"

Omuz silkiyor. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Bir nefes çekiyorum ve karşımda oturan muammayı inceliyorum. "Ne istiyorsun, St. James?"

"Dediğim gibi Pérez'i istiyorum."

"Kayıt için." Başını

sallıyor.

"İçinde ne var?"

Cevap vermiyor ama gözlerinin nasıl karardığını izliyorum. Her ne ise, çok kişisel.

"Neden buradayım? Neden dün gece Red's'ten çıktığımdan emin olmak için?" diye soruyorum.

"Kız. Onu iyi saklamışsın."

Çenemi sıkıyorum. Matthaeus ben hesap yaparken sakın kalmamı

işaret ediyor. "Onu ödünç almam lazım," diye devam ediyor piç

kurusu.

"Hayır."

"Ona çok iyi bakacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum."

"Sözün benim için bir bok ifade etmiyor. Hayır."

"Onun için gelmeye karşı koyamayacak. Yaptığı anlaşmanın değerinin bir milyon dolardan fazla olduğunu ve yarısının ödendiğini biliyorum."

"Hayır'ın neresi senin için kafa karıştırıcı?" Sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yemini başka yerde bul." Dönüyorum, bir adım atıyorum.

"Bu kaydın gösterecekleri benim için olduğu kadar senin için de değerli olacak, Dante." Durakladım.

"Kardeşine. Onun ailesine."

Matthaeus'a bakıyorum.

"Amcanızın pek de hoş olmayan işlere karıştığının bilinmesini istemezsiniz." Bunun üzerine dönüyorum, masaya dönüyorum ve ellerimi yüzeye vuruyorum. Gözünü bile kırpmadı.

Yakınına eğildim. O kadar yakın ki gözlerinin aslında farklı renklerde olduğunu görebiliyorum. Biri koyu mavi, diğeri koyu gri.

"Amcamın neye bulaştığı umurumda bile değil. Elindeki tek şey buysa bana gelmeden önce ödevini yapmalıydın." Doğruluyorum.

"Evet," diyor, ayağa kalkarak. Takım elbise ceketinin düğmelerini iliklemek için biraz zaman harcıyor ama kemerinde kılıfında duran tabancanın parlak metalini gözden kaçırmıyorum. Hemen arkasında duran askerlere ihtiyacı olmadığı hissine kapılıyorum. "Gerçek ailenizin ortaya çıkmasını istemeyeceğinizi biliyorum."

Çenem gerildi.

"Ya da bu soyun nasıl ortaya çıktığını."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Ben senin düşmanın değilim, Dante. Ama ihtiyacım olan şeye ihtiyacım var." "Sen tam olarak kimsin?"

"Otur."

Bilmiyorum.

Nefes alıp oturuyor ve benim boş sandalyemi işaret ediyor. "Dante," diyor Matthaeus. Elini omzuma koyuyor.

Önümdeki bu adamı öldürmek istiyorum. Ellerimi boynuna dolamak ve onu boğarak öldürmek istiyorum.

Petrov beni David hakkında, onun babam olduğu konusunda kışkırttığında, nasıl bildiği umurumda değildi. Nasıl öğrenmiş olabileceği. Tek düşündüğüm Mara'ydı. Ona ne yaptığını. Ona ne yapacağımı. Hayatta kalmak için gerekliydi ve işe yaradı. Hayatta kaldım.

Ama bu. Bu adam o kadar çok şey biliyor ki, bu beni etkiliyor. "Otur, Dante," diyor St. James. "Lütfen."

Oturuyorum.

Elini cebine atıyor ve cebime attığı kartı masanın üzerine bırakıyor. Bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum.

"Müvekkilim olan bu kuruluşun o kaydı geri almakta ciddi bir çıkarı var." "Kim onlar?" David'in eşyaları arasında aynı kartı bulduğumu hatırlıyorum.

"Sadece bir grup varlıklı, ilgili ve nüfuzlu insan. Bir çeşit cemiyet." "Amcamın onlarla ne ilgisi var?"

"İyi bir şey değil. Ve *onlarla birlikte* değildi. Bu satın alabileceğiniz bir şey değil. Topluluğun bir parçası olarak doğarsınız ya da doğmazsınız."

Ben ona bakıyorum. "Ya
sen?" "Benim bağlarım
var."

"Belirsizlik senin göbek adın, değil mi? Bana somut bir şey söyle."

"Nihayetinde Cemiyeti kendisini korumak için kullanmayı düşündü ve cemiyette olması gerekenden daha fazlasına izin vermiş olabilecek kişiler vardı. Bu zarar vericiydi ve bu kayıt yanlış ellere geçerse daha da zarar verici olacaktır."

"O toplantı gerçekleştiğinde amcam ölmüştü."

Beni inceliyor. Cinayeti işleyenin ben olduğumu biliyor mu? Bu noktada, bilmesi daha çok şaşırdım.

"Onun adı geçti. Kardeşinle birlikte. Senin de. Yengenizin bağlı olduğu kartel."

"Peki onu ortaya çıkarmayı başarırsanız Pérez'e ne yapacaksınız?"

"Kaydın yok edildiğinden emin olduktan sonra onu size teslim edeceğim."

"Onu yok edeceğini sana düşündüren nedir? Sadece kibarca mı soracaksın?" "Kızı geri istiyor. Aslında çaresiz durumda."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Tekrar ayağa kalkarak soruyorum. "Kız masada değil. Nokta. Sen ve ben o siki bulmak için ortak bir hedefe sahip olabiliriz, ama bunu yapmak için kızı kullanmıyorsun. Yani bana şantaj yapmak istiyorsan buyur dene, ama vaktini boşa harcıyorsun. Ölen öldü. Görünüşümü korumuyorum. Ve tehdit edilmekten hoşlanmam. O yüzden neden gidip kendini becermiyorsun?"

Öfke çenesinin seğirmesine neden oluyor. "Birkaç gün daha burada olacağım." "İlgilenmiyorum."

"Bir hata yapıyorsun." "Bu benim ilk hatam olmayacak."

"Onun için gelecek. Lanet olası bir orduyla gelecek çünkü Petrov'u ortadan kaldırman ona bunu sağladı." Tekrar ayağa kalktı, lanet olası ceketini tekrar düğmeledi. "Aptalca bir hareketti. Duygusal bir hareketti."

Onu inceliyorum. Haklıydı. Kesinlikle duygu yüklüydü. Ama tekrar yapmam gerekse yine aynı şekilde yapardım. Belki de onu oymak için daha fazla zaman ayırırdım.

Ama Aziz James'in ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu merak ediyorum. Çünkü bana her şeyi anlatmıyor. O kadarını biliyorum. Onu suçlamıyorum. Ama Mara'yı kullanmıyor. Kimse kullanmıyor.

Mara

Yavaşça uyanıyorum ama bu sefer geçen seferkinden farkı ne olduğunu tam olarak hatırlıyor olmam. Dante bunu bir daha yapmayacağını söyledikten sonra Matthaeus bana ilaç verdi. Gerçi tam olarak bunu söylemedi. Beni tekrar uyuşturmak istemediğini söyledi. Tüm farkı yaratan tek bir kelime.

Beynimin hareket emrine kaslarımın yetişmesi biraz zaman alıyor. Bu yataktan çıkmak için. Odanın kendisinden hâlâ depoda olduğumu anlayabilsem de Dante'nin yatağında değilim.

Etrafım o kadar sessiz ki yalnız olup olmadığımı merak ediyorum. Battaniyeyi sıyrıyorum ve hâlâ giyinik olduğumu görüyorum. Ama öyle olmamayı beklemiyordum. Bu adamlar öyle tipler değil. Bana bu şekilde dokunmazlardı.

Ama Dante yaptı.

Hatırlayınca duraksıyorum. Üstümdeyken nasıl hissettiğini hayal ediyorum. Nasıl ten tene olduğumuzu. Beni öptüğünde nasıl görüldüğünü. Ağzının tadı nasıldı.

Ve elini külotumun içine soktuğunda... Gözlerimi kapatıyorum, karnım çırpınıyor. Bedenim hatırlıyordu.

Elini külotumun içine soktuğunda, onu istedim. Geri çekilmek istemedim. Gözlerimi kapatıp ben değilmişim gibi davranmak, bedenim benim değilmiş gibi davranmak istemedim. Hissetmemek istemedim.

Ve boşaldım. İlk orgazmımı yaşadım. İnanılmazdı. Hayal edebileceğimden daha inanılmazdı.

Daha önce hiç gelmemiştim. Yalnız gelmedim. Bir erkekle değil. Hiç gelmedim. Petrov beni zorladığında rol yaptım. Bu şekilde daha çabuk bitti. Ve kendime hiç dokunmadım. Hiç istemedim.

Şimdi burada uzanırken gözlerimi kapatıyorum ve elimi karnımın üzerinden bacaklarımın arasına doğru kaydırırken onu olduğu gibi hayal ediyorum. Külotumun üstünden kendime nazikçe dokunuyorum. İçime değil. Ve onun parmaklarını orada hayal ediyorum. Ona nasıl hissettiğimi hayal ediyorum.

Tam o sırada dairenin içinden gelen bir ses beni ürkütüyor.

Kapalı yatak odası kapısına döndüm. Birinin güldüğünü duydum. Bu sesle içimden soğuk bir ürperti geçiyor. Çünkü biliyorum.

Bacaklarım sonunda beynimden hareket etme mesajını alıyor ve battaniyeleri itiyorum. Doğrulup bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum. Yerde halı var. Süslü bir İran desenine sahip küçük, cızırtılı bir daire. Betondan daha iyi.

Diğer odalardan birinden başka bir ses geliyor. Cam kırılıyor.

Kalktım, kapalı kapıya gittim, kulağımı dayadım. Çok kalın ama bazı sesler duyabiliyorum. Erkekler.

Birden fazla. Ama Dante'nin askerlerinde olduğu gibi değil.

Biri yüksek sesle küfrettiğinde ve bir şey paramparça olduğunda nefesim kesiliyor. Bu sefer bardak değil. Bunun için çok gürültülü. Kapının kilidini çeviriyorum ve bir sonraki gürültüyle sıçıyorum. Odanın içinde büyük bir yatak, düzgün bir komodin ve bir şifonyer var. En uçta büyük bir pencere var ama bunda küçük cam kareler var. Bu bir çıkış değil. Bu oda Dante'ninkinin sadece yarısı büyüklüğünde ve bitişik bir banyosu yok. Saklanacak bir yer yok.

Komodinin üzerinde küçük bir lamba var, ucuz, plastik bir şey. Dışarıda ortalığı yakıp yıkan her kimse buraya gelirse bana bir faydası olmaz. Ve gelecekler. Bu sadece bir zaman meselesi.

İki çekmecedен ilkini açıyorum. İçinde bir kitap var, çok okunmuş gibi yıpranmış. Bu yardımcı olmaz.

Ben de öyle, kapatıp diğerini açıyorum. Burada toplanmış çoraplar buluyorum ve karıştırırken elimi bir İsviçre çakısının serin, engebeli yüzeyine kapatıyorum.

Yatağın kenarına oturdum ve ödülüne baktım.

Helga'da da buna benzer bir tane vardı. Öldüğünde ondan almıştım ama Petrov aynı gece daha cipine binmeden onu benden aldı.

Ama bu daha iyi. Bu bir çakı. Parlak turuncu sapı sağlam. Avucuma tam oturuyor. Ve bıçağı keskin. Ölümcül.

Odama yaklaşan ayak seslerini duyunca kapattım.

"Maaaaraaaaa," diye sesleniyor biri, ismimi söyleyerek. "Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık," diye şarkı söylüyor.

Kalbim küt küt atıyor. Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor. Hayır. Asla olmaz.

Bu o olamaz.

Yine de o sesi tanıyorum. Alaylarını biliyorum. Ait olduğu adamı tanıyorum. Onu beş yıldır görmedim. Onu asla unutmayacağım çünkü beni korkutuyor.

Ayağa kalkıyorum, yatağın etrafından dolaşıyorum ve kapı kolu sallanırken kapıdan geri çekiliyorum. "Boş," diyor başka bir adam, sanırım başka bir odadan.

Biri yumruklarını kapıya vuruyor ve ben bunun şiddetiyle sırıyorum. O yumruk darbeleri beni her zaman zıplatır. Omuzlarımın kamburlaştığını, bedenimin kendi etrafında kıvrıldığını hissediyorum.

Korkuyorum.

Tanrım. Hiç korkmayacak mıyım?

Ve sonra olur. Kapıya çarpıyor, tahta gıcırıyor. Tekrar geliyor, bir tekme kapıyı takırdatıyor, ahşabı parçalıyor. Üçüncü tekme botunu içeri gönderiyor. Küfrettiğini duydum, sonra bacağını çekip çıkardı.

Yüzünü deliğe sokmak için eğildiğinde çılglık atmıyorum. Gözlerini gördüğümde çılglık atmıyorum. Alaycı sırıtışını.

"İşte buradasın, tatlım."

Tatlım. Bunu söylediğinde midem bulanıyor. Kusmak istiyorum.

Kolunu uzatıp kilidi yokluyor. Aptalca bir şey gibi görünüyor, o küçük kilit. Kapıyı daha kolay tekmeleyebilirdi. Ama kilidi çeviriyor ve kapıyı iterek açıyor. Bıçağı avucumun içinde saklı tutarak sıkıca kavıyorum.

Uzun boylu. Dante kadar değil ama benden uzun. Ve ne kadar sağlam yapılı olduğunu biliyorum. Ondan kaçış yok.

Benden birkaç adım ötede durdu, giysileri kirliydi, göğsünde parlak kırmızı bir leke vardı. Bir kısmı yüzünde.

Beni şöyle bir süzdükten sonra, "Ne kadar da büyümüşsün," dedi.

Ter ensemden aşağı kayıyor. Kendimi soğuk, kaba tuğla duvara yaslıyorum. Bana doğru bir adım atıyor, bir yandan da sırıtıyor. Nefesini hatırlıyorum. Her zaman ne kadar bayat koktuğunu. Sararmış dişlerini hatırlıyorum.

Başını yana doğru eğiyor. "Merhaba demeyecek misin?"

Sertçe yutkunuyorum, arkasından iki adamın odaya girdiğini görüyorum. Felix'in adamları. Biliyorum çünkü önümdeki Miguel, Felix'in en güvendiği askerlerinden biri.

"Yeniden tanışmak için vaktimiz var," diyor, bana doğru adım atıp beni kabaca kolumdan tutarken saatine bakıyor.

O zaman düşünmem bile. Düşünemem. Beni buradan çıkarırsa, Felix'e geri götürecektir. Ya da geri

Petrov gibi başka bir adama. Ve bunu tekrar yapamam. Bunu tekrar yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Bu yüzden çekiştirdiğinde ona izin veriyorum ve kendimi ona doğru sertçe itiyorum, bıçağı açıyorum ve göğsüne çarparken konumlandırıyorum.

Şaşırdı. Kafası karışmış. Bilemiyorum. Belki ikisi de.

Ve sonra içeriden büyük bir gürültü geliyor. Bir kapı kırılarak açıldı, bir düzine adamın botları. Miguel'in askerleri arkalarına bakmak için dönüyorlar ama onlar umurumda değil. İsviçre çakısının küçük bıçağını Miguel'in yumuşak karnına daha sert saplıyorum.

Aramıza bakıyor, elini benimkinin üzerine koyuyor, bıçağı çıkarıyor ve bileğimi sıkıyor. Bıçak yere çarpıyor. Avucunu açtığında kanlıydı. Ve tekrar bana baktığında gözlerinde tanıdığım bir öfke var.

Ama beni hâlâ yakaladı ve kaçamıyorum. "Seni aptal küçük sürtük."

Beni geriye doğru itti ama yaralıydı ve tökezleyerek bana çarptı. Çığlığım silah sesleriyle boğuldu. Miguel'i de yanıma alarak yere düşüyorum, kolumu hâlâ mengene gibi kavırıyor.

Parlak turuncu kabzasıyla bıçağı görebiliyorum. Ona uzanıyorum ama tam olarak ulaşamıyorum. Miguel üzerime diz çökerek beni kalçalarının arasına hapsediyor ve bana yumruk atmak için bir yumruk attığında çığlık atıyorum. Yumruklarının ne kadar acı verdiğini hatırlayarak çığlık atıyorum ve gözlerimi kapatıp yüzümü örtüyorum.

Ama darbe gelmiyor.

Ses gelmiyor ve bir an sonra ağırlığı kayboluyor ve gözlerimi açtığım da Dante'nin başımda dikildiğini görüyorum. Yüzündeki ifade vahşi ve öfkeliydi. İntikamcı bir melek. Miguel'i sertçe duvara fırlatıyor ve ben kaçmaya çalışırken ona doğru ilerliyor. Dante kolunu geri çekip Miguel'in suratına öyle bir yumruk indiriyor ki çığlık atıyorum. Miguel'in başı geriye düştü. Ben çığlık atarken Dante bana bakmıyor. Ve durmuyor. Her iki adam da yere düşene kadar tekrar tekrar yapıyor. Miguel sırtüstü yatıyor, kolları iki yanında, bacakları kıpırdamıyor. Başı doğal olmayan bir açıda. İlk darbenin boynunu kırıp kırmadığını merak ediyorum.

Dante onu dövmeye devam ediyor, yumrukluyor. Ve onu yumruklarken bir şeyler söylediğini fark ediyorum. Ölü adamın kanı yüzüne sıçrarken, nefesinin altında küfürler mırıldanıyor, yavaşlıyor, bitkin düşüyor. Matthaesus nihayet odaya girip Dante'yi uzaklaştırdığında Miguel tanınmaz haldeydi.

Matthaesus bana, elimdeki kana baktı. Ölü adama.

Dante'nin yatağa yaslanışını izliyorum, eklemleri kırmızı ve çiğ, kan ve ter yüzünü kaplamış.

Bakışları ölü adamdan, atılmış bıçağı ve bana doğru kayarken onu izliyorum. Ve onu okuyamıyorum. Yüzünde gördüklerimi okuyamıyorum. Ama öfkenin, görünen gözünün yeşilini nasıl kararttığını görüyorum.

Matthaesus Miguel'in cesedine doğru ilerliyor. Dante gözlerini benden ayırmıyor, bakışları giderek daha yoğun, daha yüklü hale geliyor. Daha öfkeli.

"Kimlik yok. Hiçbir şey," diyor Matthaesus.

Gözlerimizdeki kilidi ilk kıran benim. Matthaesus'a bakıyorum. "Felix'in askerlerinden biri. Miguel Alvarez." Bakışlarımı ölü adama çeviriyorum. "Lizzie'yi öldüren oydu." Tanrım. Bunu yüksek sesle söylemek.

Oda bir şekilde daha da soğuyor.

Dante ayağı kalkar, yüzünü silmek için elinin tersini kullanır. Yine de sadece kan ve ter

bulaşıyor. Önümde durmaya geliyor ve bana onun tanıdığım çocuk değil, bir adam olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. Bu adam. Bu sertleşmiş ölüm makinesi.
Ürperiyorum.

Çömeliyor, ellerini çeneme koyuyor ve yüzümü biraz çeviriyor. Bir şeye bakıyor, sonra yanağımı okşuyor, sanırım kanı siliyor, sonra bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. İki elimi de avuçlarının içine alıyor, önce arkalarına, sonra avuç içlerime bakıyor. Başparmağıyla Miguel'in kanını bir tanesine sürdürü.

"Tamam mı?"

diye soruyor.

Başımı

sallıyorum.

"Ellerinizi yıkamamız gerekiyor."

Tekrar başımı sallıyorum ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Gitmeliyiz," diyor Matthaeus. "Bizi nasıl bulduklarını bilmiyorum ama gitmemiz gerek."

"Bir dakika," diyor Dante, beni yatak odasının kapısına doğru götürürken.

"Bekle!" Seslendim.

Durdu ve ben de elimi onunkinden çekip kanlı İsviçre çakısını almak için geri döndüm.

Elimi Miguel'in pantolonunun paçasına sildiğimde Dante'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Doğrulduğumda, ölü bedenine bir kez daha bakıyorum. Ve tekmeliyorum. İnciklerine, sonra kalçalarına ve son olarak da bacaklarının arasına sertçe tekme atıyorum. Tekmeledim, tekmeledim ve tekmeledim. Ve bu iyi hissettiriyor. Onu incitmek çok iyi hissettiriyor.

Güçlü kollar beni sarana kadar çılgılık attığımı fark etmiyorum. Yerden kaldırılıyorum, Dante beni odadan çıkarıp yatak odasına, banyoya taşırken bacaklarım havayı tekmeliyor.

Beni lavabonun önüne bırakıp arkamda durduğunda kalbim küt küt atıyor. Kollarını bana doladı. Ben kıpırdandığımda, o sadece beni daha sıkı tutuyor.

"Şşş."

O kadar yakın ki dokunuyoruz. Büyük, sert vücudu arkamda.

"Kıpırdama."

Ama yapamam.

Ağzını kulağıma dayıyor. "Kıpırdama," diye emrediyor. "Sana sahibim." Başımı sallıyorum. Derin, titreyen bir nefes alırken sessiz.

Musluğu açıp sıcaklığı kontrol ettikten sonra bıçağı elimden alıp lavaboya bırakıyor. Bir kalıp sabunu alıp ellerimi yıkıyor. O bunu yaparken ben sadece izleyebiliyorum. Elleri nasırlı ve sert, benimkiler küçük ve yumuşak, onunkilerin içinde kayboluyor. Kanı ovalayarak temizliyor ve ben pembe suyun bıçağın üzerinden akarak giderden aşağı süzülüşünü izliyorum.

Yansımamıza bakıyorum. Birlikte bize. Onun ellerimize ya da yaptığı işe değil de bana baktığını görünce şaşıyorum. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor ve şakaklarındaki gri tüyleri görüyorum. Gri için çok genç, değil mi?

Yüzünde de kan var. Acaba gördü mü? Sanmıyorum çünkü benden başka hiçbir şeye bakmıyor. Bakışları o kadar yoğun bir şekilde benimkine kilitlenmiş ki tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerini kırptırıyor, sonunda yere bakıyor ve suyu kapatıyor. Ellerini iki yanımdaki tezgâhın üzerine koyuyor, kolları çelik çubuklar gibi. Kaçacağımdan değil. Buradan başka olmak istediğim bir yer yok. Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve ben onu midemin çukurunda hissediyorum. İçimdeki kelebekler gibi çırpınıyor. Yüzündeki kanı hâlâ temizlememiş.

Kollarının kafesinin içinde dönüyorum ve parmaklarımla kırmızı sıçramaları silmek için uzanıyorum. Cildi birkaç günlük kirli sakal yüzünden pürüzlü. Burada da gri var, karanlığın içine serpiştirilmiş. Bu hoşuma gidiyor. Dudaklarına bakıyorum ve dudaklarını benimkilerin üzerinde

hatırlıyorum. Tadını hatırlıyorum. Ve yutkunduğunda, Adem elmasının sallanışını izliyorum. Ne kadar güzel olduğunu tekrar düşünüyorum. Benim kırık intikam meleğim. Beni iki kez kurtaran adam. Ejderhalarımı öldüren adam.

"Dante," Matthaeus'un içeriden gelen sesi büyüyü bozuyor. "Gitmemiz gerek."

"Bir dakika," diye sesleniyor Dante, kıpırdamadan, bakışlarını kaydırmadan.

Beni tekrar öpmesini istiyorum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyorum. Tadını almak. Kokusunu duymak. Ellerimi göğsüne koyuyorum, kollarının üzerinden geçirip omuzlarına sararken sert kasların üzerinde gezdiriyorum. Onun gücünü hissediyorum. Kurşun yarası olduğunu fark ettiğim yere dokunduğumda yüzünü buruştursa bile kıpırdamıyor. Geri çekilmiyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Tek düşünebildiğim bunun ne kadar doğru olduğu. Burası tam olarak kalmak istediğim yer. Tam burada. Zamanın bu anında. Ve dudaklarımı hareket ettirip ona açtığımda, onun da açıldığını hissediyorum. Beni içine çekip öperken vücudunun titrediğini hissediyorum.

Bedenim onunkinin karşısında eriyor ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Sonra, bir anda her şey değişiyor.

Dudakları geriliyor ve sertleşiyor. Elleri kollarıma dolanıyor ve beni uzaklaştırıyor. "Hayır," diyor. Sadece tek bir kelime ve dünyamı yeniden karartıyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Onu tekrar öpmeye çalışıyorum ama beni durduruyor. "Hayır, Mara."

Isı boynumu ve yüzümü kızartıyor. Bakışlarımı yere, onun çizmeli ayaklarına, benim çıplak ayaklarıma indiriyorum.

Bir kolumu tutarken diğer eli omurgamdan yukarıya doğru ilerleyip kafatasımın tabanını kavıyor. Parmakları saçlarımı örüyor ve çekiştirerek ona bakmamı sağlıyor.

"Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Sana dokunmamalıydım."

Ona bakamıyorum. Utanıyorum ve inciniyorum. Beni isteyeceğini nasıl düşünebildim? Tüm olanlardan sonra, bana yaptıkları onca şeyden sonra. Bu aptalca, gerçekten. Bundan sonra kim beni ister ki?

Dudağımın titrediğini hissediyorum ve acımı yutkunarak geri çekiyorum.

"Bu bir daha olmayacak," diye devam ediyor. "Eğer buna izin verirsem diğerlerinden daha iyi biri olmam. Anlıyor musunuz?"

Onu incelemek için buğulu gözlerimi yukarı çeviriyorum, gözlerinin yeşilinin sanki sözlerinin ağırlığıyla, içindeki hisle nasıl koyulaştığını görüyorum. Ama bu umurumda değil. Bunu duymak istemiyorum. Kendimi sertleştiriyorum. Her türlü duyguyu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Hayır," dedim ona. İsviçre çakımı aldım, döndüm ve uzaklaştım, odadan çıktım, ondan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Bu garip yeni duyguları anlamaya ihtiyacım vardı. Reddedilmesinden duyduğum hayal kırıklığıyla başa çıkmak için.

Dante

Sikeyim.

Bu benim hatam.

Ne halt ettiğimi düşünerek uzaklaşmasını izliyorum. Onu buraya getirmek, bu kadar yakın durmak, o gece olanlardan sonra ona baktığım gibi bakmak.

Kafasının karışmasına şaşmamalı.

Pantolonumun paçasını düzelttim. Çünkü söylediklerimde ciddiydim. Geçen gece olanların tekrar olmasına izin veremem. Beni canavarlardan ayıran çok hassas bir çizgi var. O çizgiyi aşıyorum. Geri adım atmam gerekiyor çünkü aletim onu bana öyle bastırırken yanlış bir fikre kapıldı ve neredeyse o çizgiyi yok ediyordum.

Ama şimdi bunu analiz etmenin zamanı değil. Çünkü içeride, adamlarımdan biri mutfakta yerde yatıyor ve kafasının yarısı uçmuş durumda. Bize pusu kurdular. Ve Jericho St. James'in bununla ne ilgisi olduğunu merak ediyorum. Çünkü olay olduğunda onunla birlikte olmam çok uygun. Bana söylediği son sözler de çok uygun.

Anne. Şerefsiz.

Banyodan çıkıyorum, kıyafet masasının altından spor çantasını alıp içine bir yığın koyuyorum. Mutfakta Matthaeus'u cesedin üzerine bir battaniye sererken buluyorum. Ona doğru yürüyorum, yardım etmek için çömeliyorum. Bir elimi ölü adamın göğsüne koydum. Micah. Bir çocuk. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, özür diliyorum, hiçbir tanrıya inanmadığım halde küçük bir dua ediyorum. Bu kadar acımasız bir dünyanın bir tanrısı olamazdı.

"Onu alması için birini çağırdım bile, ama gitmeliyiz." Başımı salladım.

"Diğerleri nerede?"

"Dışarıda."

"Mara?" Ona sorarken gözlerimi kaçırmam gerektiğini fark ediyorum.

"Üstümü değiştiriyorum. Sipariş ettiğin kıyafetler gelmişti. Birisi onları içeri taşımıştı."

"Bizi nasıl buldular?" Doğrulurken soruyorum ve yatak odasının kapısı açılıyor. İkimiz de döndüğümüzde Mara'nın koyu renk dar bir kot pantolon, siyah bir kazak ve bir çift savaş botuyla dışarı çıktığını görüyoruz. Birden daha yaşlı göründü. Bildiğim o kayıp kız gibi değil, bir kadın gibi. Çekiciliğinin farkına varıp varmadığını merak ediyorum ve belki de ona bol, büyük beden kıyafetler almalıydım diye düşünüyorum. Ama bunları bilerek seçtim. Kendini güvende, emniyette, kendine hakim hissetmesini istedim. Bir kadın gibi hissetmesini istedim. Kaybolmuş küçük bir kız gibi değil. Kimsenin kontrolü altında değil. İçimde onu kendi kontrolümde isteyen sapkın bir yan olsa bile.

Beni gördüğünde adımlarının ortasında durdu ve ben sertçe yutkundum. Zihnimin, kışının sertleşen sikime nasıl baskı yaptığını hatırlamaktan ne söylediğimi hatırlamaya geçmesi bir an alıyor. Çünkü ciddiydim. Eğer ona dokunursam, bana boyun eğecekti. O zaman ben de on beş yıldır onun hayatını yöneten diğer canavarlar gibi olurum.

Ve böylece doğruluyorum, bakışlarımı daraltıyorum ve her türlü duyguyu, her türlü sıcaklığı kesiyorum. Kendime bunun onun iyiliği için olduğunu söylüyorum.

Yüzü nötrden şaşkınlığa, incinmişliğe ve nihayet soğumaya dönüşür. Bir adım atıyor

Bize doğru geliyor, bakışları benimkilere kilitleniyor ve gözlerindeki safirin nasıl buza dönüştüğünü görüyorum.

Güzel. Ben de bunu istiyorum. İkimizin de ihtiyacı olan şey.

Boğazımı temizliyorum, bakışlarımı elindeki büyük alışveriş çantasına kaydırıyorum. Daha fazla kıyafet. "Hazır mısın?" Matthaeus soruyor.

Ona başını sallıyor.

Matthaeus önden gidiyor ve ben onun beni geçmesini bekliyorum. Geçtiğinde tek kelime etmiyorum. Ve onu takip ederken bakışlarımın bir saniyeden fazla kışına düşmesine izin vermiyorum.

Matthaeus bekleyen cipinin bagajını açıyor ve çantasını içine koyuyor. Mara'nın çantasını almak için uzandım ama ellerimiz birbirine değdiğinde, o kısa anda aramızdan bir enerji kıvılcımı, bir elektrik akımı geçti. Elektriğin öldürdüğünü kendime hatırlatamadan elini çekiyor, yanmış gibi tutuyor. Anladım.

Alışveriş çantasını bagaja yüklüyorum ve onun arka koltuğa tırmanmasını ve Matthaeus'un kapıyı kapatmasını izliyorum. Kız içeri girince bana döndü.

"Dikkatli misin?"

"Ne düşünüyorsun?"

"O savunmasız."

Onunla yüz yüze geliyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu konuya benden daha yakınsın ama duygularının seni ele geçirmesine izin veremezsin."

Çenemi sıkıyorum, kendimi derin nefes almaya zorluyorum, kendimi elimdeki konuya odaklanmaya zorluyorum. Ona bakıyorum, renkli camdan sadece profilini görebiliyorum. "Onu nasıl buldular?"

"Bilmiyorum," diyor, gözleri deponun dışında sigara içen iki adamda. "Bunlar bizim adamlarımız değil."

Hayatım üzerine bahse girerim."

"Katılıyorum."

"Plan nedir?"

"Onu güvenli bir yere, evine geri götüreceğiz. Ulaşamayacağı bir yere. St. James'in sessiz kalmasını istediği o toplantıda neler konuşulduğunu öğreneceğiz. Ve Felix Pérez'i bulup onu ortadan kaldıracacağız. İlk kısım dışında, gerisi herhangi bir sırada gerçekleşebilir."

Homurdanıyor.

"Havaalanına yakın bir otel bulalım. Uçuş ayarlamak için Charlie'yi arayacağım."

Telefonumu çıkardım ve Charlie'yi aradım. Matthaeus sürücü koltuğuna tırmanıyor. Ben yolcu koltuğuna geçiyorum ve ağırlıklı bir sessizlik içinde yol alıyoruz.

Dante

Sonraki birkaç saati bir otel odasında geçirdik. Mara ikimize de tek kelime etmedi. Sadece dördüncü kattaki odanın penceresindeki küçük köşede oturup aşağıdaki otoyoldaki trafiği seyrediyor.

Daha sonra, Napoli uçuşunda dört saat sonra, o uyuyor ve ben hala onu izliyorum. Tek yapabildiğim bu. Onun hayatını düşünüyorum. Nasıl yaşadığını. Günlerini nasıl geçirdi? Bir odada kilitli miydi? Onları mı bekliyordu? Bir mahzende mi kilitliydi?

Tanırım. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu düşünce beni hasta ediyor.

Yerdeki o pisliği tekmelerken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Sesinin nasıl çıktığını hatırlıyorum, çılgın, çılgık atan, vahşi bir kadın, benim karşımdaki sandalyede oturan sessiz, uyuyan kızıdan çok farklı.

Berbat durumda. İçeri gireceğini biliyordum ama bunun boyutunu şu anda hissettiğim gibi içimde hissetmiyordum.

Kımıldıyor, dönerken bir şeyler mırıldanıyor, alnı kırışıyor. Elinden bir şey kayıyor ve yumuşak bir gümbürtüyle halıya çarpıyor.

Aşağı bakıyorum. Matthaeus'un İsviçre çakısının turuncu sapını gördüm. Birkaç yıl önce ona vermiştim. Bıçak açık. Ayağa kalktım, almak için eğildim. Battaniyesinin altında tutuyor olmalıydı. Bir sonraki saldırıyı bekliyordu.

Sikeyim.

Kapattım, onun yanındaki koltuğa oturdum.

Bunu yaptığım anda gözleri açılıyor ve bir an için panikliyor. Sanki beni tanıımıyormuş gibi. Hep böyle mi olacak?

"Benim," diyorum. "Güvendesin."

Yüz hatlarını düzeltmek, soğukkanlı bir tarafsızlık maskesi takmak için biraz zaman harcıyor. Koltuğunda kayıyor ve battaniye düşüyor. Tamamen kaymadan önce yakalayıp üzerine örtüyorum.

"Bunu açık tutmak güvenli değil," diyorum, elimi ona uzatıyorum, avuç içi yukarı bakıyor, artık kapalı olan bıçağı alması için orada tutuyorum.

Bana dokunmamaya dikkat ederek uzanıp onu kapıyor. "Onu ben mi öldürdüm?" "Hayır. O bendim."

Başını sallıyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ama Felix benim için gelecek." "Sana ulaşamayacak. Bundan emin olacağım."

Bileğindeki bileziğe bakıyor. "Samuel de Felix'i tanıyordu." "Samuel mi?"

"Arkadaşım."

Aynen öyle. "Felix'i tanıyordu da ne demek?"

"Petrov için çalışmadan önce onun için çalışırdı. Onu küçüklüğümünden beri tanırım."

"Sana bileziği veren gardiyan mı? Onu tanıyor muydun?" Ne.. Ne. Sikeyim.

Başını sallıyor.

"Petrov onu Felix için çalıştığını bilerek mi işe aldı?" Ben soruyorum. Bu hiç mantıklı değil. "Petrov bilmiyordu. Ben hiçbir şey söylemedim."

"Petrov için çalışmaya ne zaman geldi?"

"Bir yıl önce sanırım. Ölmemeliydi." Sözü nü kesiyor ve neredeyse ne düşündüğünü duyabiliyorum. Onun ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu duyabiliyorum.

"Bu senin hatan değildi. Onu Petrov öldürdü. Nokta. Senin suçun değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?" Omuz silkti. Ama benim başka bir sorum var.

"Şu bileziği görebilir miyim?" "Neden?"

"Bırak da göreyim."

Bileğini bana doğru uzatıyor. Bileğini tutuyorum, yumuşak, sıcak tenini hissediyorum. Geçen gece nasıl hissettiğini hatırlıyorum. Boğazımı temizliyorum, anıyı kovuyorum ve kendime onun ne kadar küçük olduğunu hatırlatıyorum. Ne kadar narin. Bileğini ters çeviriyorum, alt tarafı daha da savunmasız görünüyor ve bileziği açıyorum.

"Onu geri istiyorum," diyor.

"Geri alabilirsin. Sadece bir dakika." O şeyi inceledim, altın kare plakaya baktım. İki tarafı bir arada tutan küçük vidaları görüyorum. "Matthaeus," diyorum. Gözleri kapalı ama uyumadığını biliyorum. Ayağa kalkıp yanımıza geliyor. "Şu vidaları çıkaralım."

"Neden?" Mara sorar.

Matthaeus bileziği alır ve koltuğuna geri oturur. Bileziği önündeki masanın üzerine koyar ve bilgisayar çantasının fermuarını açar. İçinden küçük bir tornavida kutusu çıkarır. Birini seçer, dener, sonra onu değiştirir ve bir tane daha alır.

"Kırıyor," diyor Mara. Ayağa kalkmak için battaniyeyi itiyor ama ben elimi dizine koyuyorum.

"Kal."

Önce elime sonra bana bakıyor. Sabit duruyorum, gitmesine izin vermiyorum. Çünkü onu bırakmak istemiyorum. Elimi çekmek istemiyorum. Ne söylersem söyleyeyim, doğru şey ne olursa olsun, ne istediğimi biliyorum.

Arkasına yaslanıp dönerek Matthaeus'un vidaları çıkarışını izliyor. Çok küçükler. Onları masanın üzerine koyuyor.

"Ama o bunu mahvedecek. Elimde kalan tek şey bu," diyor.

"Şerefsiz herif," diyor Matthaeus ve küçük çipi havaya kaldırıyor. Bana doğru getiriyor ve avucumun içine bırakıyor.

Mara konuşmadan önce bir an sessizlik oluyor. "Bu da ne?"

"Felix seni böyle buldu." Bir süredir onu takip ediyor olmalıydı. Bunu neden yapsın ki? "Ve seni dışarı çıkardığımda, Petrov'u aradan çıkardığımda, o da harekete geçti."

Ona bakıyorum, gözlerindeki yaşları görüyorum. Ağlamak üzereyken etrafındaki derinin nasıl kızardığını görüyorum. Titremesini durdurmak için dudağını ısırduğında çenesindeki gamzenin nasıl derinleştiğini görüyorum. Ve tek yapmak istediğim onu kollarımla sarmak. Ona o adamların hiçbirinin önemli olmadığını söylemek. Çünkü hepsini cehenneme göndereceğim.

Ona göz kulak olacağımı söyle. Ona asla ihanet etmeyeceğim.

Ama sonra yüzü sertleşiyor ve kendini tekrar kapatıyor. Ve onu kendime çekmemek için her şeyimi verdim. Ona sıkıca sarılmamak için.

"Bana da yalan söyledi."

Bir şey söylemiyorum çünkü bu doğru. Söyledi.

"Ve parasını da o ödedi," diye mırıldanıyor. Sanırım benden çok kendine söylüyor bunu. Gözlerini kapatıyor, başını başka yöne çeviriyor. "Ödediğine sevindim."

Mara

Uçağın penceresinden güneşin doğuşunu izliyorum. Burası çok güzel. Keşke sonsuza kadar havada kalabilsem. Keşke uçmaya devam edebilsem, hayatımın sonuna kadar kimsenin bana dokunamayacağı bu havada güneşin doğuşunu kovalayabilsem. Kimse bana zarar veremez. Bana ihanet edemez.

Aşağıda deniz kristal mavisi parıldıyor. Alçalıyoruz. Anakarayı görüyorum. Adayı görmek için çok uzaktayız ama orada olduğunu biliyorum. Beni oraya götürdüğünü biliyorum. Kalbim biraz daha hızlı atıyor, ellerim nemleniyor.

Kaptan telsizden on beş dakika içinde ineceğimizi söyledi. Emniyet kemerlerimizin bağlı olduğundan emin olmak için. Uçak suya burun üstü dalış yapsa emniyet kemerinin takılı olmamasının pek bir şey değiştireceğini sanmıyorum ama yine de takıyorum.

On beş dakika.

Gözlerimi kapatıyorum, elim otomatik olarak bileziğin olduğu bileğime geliyor. Samuel'in bana verdiği hediye. Bana küçüklüğünden beri onda olduğunu söylemişti. Annesinin ona daha çocukken verdiğini söylemişti. Özellikle kötü bir geceden sonra bana vermişti, böylece yalnız olmadığımı bilecektim. Nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Sözlerinin beni nasıl ağlattığını, olduğumdan daha fazla üzdüğünü.

Ama artık sözlerinin yalan olduğunu biliyorum. Arkadaşlığı sadece başka bir ihanetti. Başından beri Felix için çalışıyordu. Felix geçen yıl beni takip ediyordu. Neden? Petrov bunu öğrendiğinde, Samuel'in elini kesmeleri benim suçummuş gibi gösterdi. Öldürülmesi benim hatamdı. Ama bu da başka bir manipülasyondur. Başka bir oyun. Benimle dalga geçmenin başka bir yoluydu.

Samuel'in ölümünü düşünmek artık daha kolay olmalı. Onun benim arkadaşım olmadığını bilmek. Ama öyle değil. Bir şekilde daha çok acıtıyor.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama kimsenin fark etmemesi için pencereden dışarı baktığıma emin oluyorum. Çabucak siliyorum. Sonunda ada olan küçük noktayı gördüğümde kendimi çelikleştiriyorum. Derin bir nefes alıyorum ve koltuğun kollarını kavrayarak uçuşun geri kalanında gözlerimi kapatıyorum. Bu konuda daha iyi olmam gerekecek. Kendimi kapatma konusunda.

Beni neden buraya getirdi? Her şeyin başladığı bu yere. Bunu bana neden yaptı?

Birkaç dakika sonra uçak yere iniyor, neyse ki yumuşak bir iniş. Dante'nin her zamanki dikkatli bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerimi açıyorum. O da kırılmıştı. Bu çok açık.

Uçak durmak üzere yavaşlarken kaptanın sesi dahili telefondan duyulur. Matthaeus ayağa kalkar ve gerinir.

Dikkatimi kemerimi çözmeye veriyorum. Dante ayağa kalkıyor, çantalarımıza uzanıyor ve birini omzuna atıyor. Diğeri bir elinde tutuyor ve bana önden gitmemi işaret ediyor.

Görevli kapının kilidini açıyor ve kapı açılıyor, merdivenler asfalta iniyor. Güneş masmavi gökyüzünde parlak, hava berrak ve beynim devreye girip bana gerçekliğimi hatırlatmadan önceki o anda, zamanın o küçük diliminde, çok çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissediyorum. Karnımın derinliklerinde hissediyorum.

Heyecan.

Orada olmayı isteme hissi. Beni o gökyüzünün altına, o güneş ışığına götürecek adımları atmayı istemek. Havayı içime çekmeyi, nefes vermeyi ve sadece olmayı istemek.

Özgürlüğün hafifliği. Evin.

Ama aklım çabuk düzeliyor. Boğazımı temizleyip bir adım atıyorum. Yine de çevremde Dante'nin bunu gördüğünü görebiliyorum. Her ne olursa yüzüme yansımış olmalı. Ya da benimle çok uyumlu. Ama bu hüsnükuruntu. Daha önceki reddini hatırlıyorum. Onu öptüğümde sert bir şekilde *hayır* demişti.

Hatırladıkça yüzüm kızarıyor. Ne kadar aptalım.

İlk çıkan Matthaeus'un peşinden aceleyle gidiyorum ve uçağın yanında durmuş olan cipin yanında duran adamla el sıkışmasını izliyorum. Matthaeus hareket etmeden önce kısa bir süre kucaklaşıyorlar ve adam dikkatini benim durduğum merdivenlerin tepesine çeviriyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, soluğum duyuluyor.

Tereddüt ediyorum, Dante'yi arkamda bulmak için dönüyorum. Elini enseme doluyor ve sıcaklığını, gücünü hissediyorum. Başparmağı ensemdaki çukuru okşuyor. Yakınıma eğiliyor.

"Sorun değil. Onu tanıyorsun." Tanıyorum.

Gülümseyen adama dönüyorum. Kaşlarının arasındaki çatıklığın ele verdiği masmavi gözlerindeki endişeyi saklamaya çalışıyor.

Bu Cristiano. Dante'nin ağabeyi. "Sorun yok, Mara," diye fısıldıyor Dante tekrar.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve tırabzanı bulmaya çalışıyorum. Ellerim titriyor. Bacaklarım da. Ama adım üstüne adım atıyorum, bekleyen adama değil ayaklarıma odaklanıyorum.

Dante, bacaklarım tutmazsa beni yakalamaya hazır bir şekilde arkamda duruyor. Asfalta adım attığımda Cristiano bana doğru yürüyor ama mesafeyi korumaya dikkat ediyor. Hepsi bana karşı çok dikkatli. Sanki beni ürkütmekten korkuyorlar. Daha fazla ürkütülemeyeceğimi bilmiyorlar mı?

Ona bakıyorum. Bakışlarındaki sıcaklığı görüyorum. Şakaklarındaki griyi görüyorum. Gözlerinin etrafındaki çizgileri. Çocuk gitmiş. Tekrar. Tıpkı Dante gibi. Cristiano bir erkek. Benim için bir yabancı.

"Mara." Omzumun üzerinden Dante'ye bakıyor ve bakışlarını takip ettiğimde Dante'nin başını hafifçe salladığını görüyorum. Cristiano geri adım atarak bana nefes almam için daha fazla alan açıyor. "Evine hoş geldin."

Dante kadar uzun. Aynı yapıda. Dante'nin yüzünde olan hasar onda yok. Kardeşler kucaklaştığında ve onları birlikte gördüğümde bir şey hatırlıyorum. Kahkaha. Sıcaklık. Mutlu bir aile.

İkisi de dönüp tekrar bana bakıyor, Cristiano temkinli bir şekilde gülümsüyor, Dante izliyor. Her zaman izliyor. Bakışlarının yoğunluğunu ya da düşüncelerinin karanlığını gizlemeye bile çalışmıyor.

Cristiano, "Büyükkannen, Scarlett ve hatta Noah bile seni görmek için sabırsızlanıyor, Mara," diyor. Sanırım beni rahatlatmaya çalışıyor. Öyle olduğunu biliyorum. Ama tek yaptığı kaygımı arttırmak.

Dante'ye bakıyorum, boğazım düğümleniyor. Beni neden buraya getirdi? O kadar yer varken.

Biri sandığı kapatıyor ve beni zıplatıyor. Dante yine yanımda, kollarımız birbirine değecek kadar yakınımda duruyor. Cristiano bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama söylemiyor. Onun yerine, koyu renkli camları olan üç SUV'den birinin yolcu koltuğuna tırmanıyor.

Dante yine o şeyi yapıyor, elini enseme koyuyor ve ben de ona dönüyorum.

"Sen iyi misin?"

Beni neden buraya getirdin?

Sormak istiyorum ama sormuyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum ve cipin arka koltuğuna tırmanıyorum. Dante yanıma binerken ben de diğer tarafa geçiyorum. Birkaç dakika sonra hareket ettik.

Sahil çok güzel. Kışın bile, hava soğuk olsa bile, neredeyse büyülu bir şey var.

Bu turkuaz deniz hakkında. Arabayı sürerken tek yapabildiğim camdan dışarı bakmak. Alayımız bir limanda durduğunda, adamlar dışarı çıkıyor. Dante ve Cristiano kısa bir süre İtalyanca konuştuktan sonra Dante bana dönüp elini uzatıyor.

"Buradan tekneye bineceğiz. Sen ve ben birlikte. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama midem bulanmaya başlıyor. Eve gitmeden önce biraz mola vermek iyi olacak. Kendimi hazırlamam iyi olacak. Bu iyi hissettirmeli, değil mi? Gözlerimi güneşe karşı kısarak arsada suda sallanan teknelere doğru ilerlerken bunları düşünüyorum. Ama gerçek şu ki, en son ne zaman kurtarılmayı hayal ettiğimi hatırlamıyorum. Eve dönmeyi.

Home.

Hayır.

Ada evim değil. Pek sayılmaz. Büyükanneyle yaşadım ama sanırım zamanımızın çoğunu adada geçirdik. Annemi hatırlamıyorum ve babamı hiç tanımadım. Dışarıda bir yerlerde mi? Varlığımdan haberi var mı? Umurunda mı? Hayır çünkü bilseydi benim için gelirdi. Bildiğim kadarıyla hiç kardeşim yok. Annem ben onunla ilgili anılarımı bile oluşturamadan öldü. Ben yalnızım.

Bu düşünce üzerime çökerken bakışlarım Dante'ye takılıyor ve göğsümün içinde bir şey ağrıyor. Hayır, kendimi kandırmayacağım.

I. Ben. Yalnızım.

Kendime tekrar ettiriyorum.

Teknelere ulaştık. Dante birine tırmanıyor, sonra bana elini uzatıyor. Cristiano yakınlarda, Matthaesus onun yanında.

"Yüzme bilmiyorum," diyorum suda sallanan tekneye baktığımda.

"Umarım bugün yüzmeyeceğiz," diyor Dante gülümseyerek. "Ama her ihtimale karşı, ben ikimiz için de yeterince güçlü bir yüzücüyüm, tamam mı?"

Cevap vermeyeceğim.

"Bana elini ver," diyor, yanıt vermediğimde gülümsemesi kayboluyor. "Düşmene izin vermeyeceğim, Mara.

Düşmene asla izin vermeyeceğim."

Onun sözlerini duyuyorum. Tüm bunların ne anlama gelebileceğini düşünüyorum. Ne kadar istesem de onlara güvenmemin ne kadar aptalca olacağını düşünüyorum. Ne kadar çaresiz olduğumu.

Ama sonra Samuel aklıma geliyor. Onun aldatmacası. Benim aptallığım. Yardımı oluyor. Elimi Dante'nin elinin içine koyduğumda, elimi tuttuğunda nasıl hissettiğini, ona yakın olduğumda nasıl hissettiğini düşünmeme izin vermiyorum. Tekneye adım atıyorum ve beni küçük kamaranın içine yönlendirdiği yere oturuyorum. Motoru çalıştırıyor ve birkaç dakika sonra hareket ediyoruz, ses sağır edici, hızımız heyecan verici.

Hava soğuk ama umurumda değil. Kalkıp dışarı çıkıyorum. Tuzlu hava saçlarımı savuruyor, su damlacıkları yüzüme çarpıyor.

"İçeri gir. Hava çok soğuk."

Başımı sallıyorum, ön tarafa oturuyorum, yüzümü rüzgâra dönüyorum. Harika bir his. Tanrım. Yaşadığımı hissediyorum.

Bir ses çıkarıyor ve ona baktığımda gülümsediğini görüyorum. Ve dikkatini dümene verdiğinde onu izliyorum. Siyah saçlarının rüzgârda savruluşunu, soğuğa karşı nasıl güçlü ve dik durduğunu izliyorum. Tanıdığım tüm erkeklerden daha güçlü.

Ve işte yine o his. Evine.

Ama bu konuda dikkatli olsam iyi olur. Kalbimi korumaya dikkat etmeliyim.

Ada göründüğünde ve tekneyi yavaşlattığında, her türlü heyecan dağılıyor, yerini o kadar derin bir endişe alıyor ki hasta olacağımı hissediyorum. Çünkü işte oradaydı. Adadaki devasa ev.

Çok zıt, çok korkunç bir şeye dönüşen güvenli sığınak.

En iyi arkadaşımın öldürölüşünü izlediğim
yer. Hepsinin öldüğünü gördüğüm yer.

Öldü.

Kabusumun başladığı yer.

Dante

Tekneyi yanaştırır yanaştırmaz kenara eğilip kusuyor.

Ona doğru koşuyorum, çok fazla eğildiğinde elimi koluna doluyorum. Her şey bittiğinde bana bakıyor, kırmızı çerçeveli gözleri parlıyor ve maviyi cam kırıkları gibi gösteriyor. Elinin tersiyle ağzını siliyor.

Bunu seyahate bağlayabilirim. Zaman farkları. Jet lag. Uykusuzluk ve deniz tutması ama bunun böyle olmadığını biliyorum. Ve her ne kadar kendime tüm bunları söyleyebilmeyi dilesem de, onun sözleri bu yalana dair tüm umutları söndürüyor.

"Beni neden buraya getirdin?" diye soruyor.

Omzunun üzerinden kapının açıldığını, Lenore'nin dışarı fırladığını ama durduğunu görüyorum. Arkasında küçük Alessandro ve Scarlett'i görüyorum. O da bakışlarımı takip etmek için dönüyor, ama onu durduruyorum, kollarından tutup ovuyorum.

"Ailen burada, Mara. Ait olduğun yer burası."

Gözleri taze yaşlarla buğulanıyor, hüznün yüz hatlarını yumuşatıyor. "Bunu yapamam," diye mırıldanmayı başarıyor, hıçkırıklara boğulmadan önce sesi ancak fısıltıya dönüşüyor.

Onu kendime çektim ve o da bana izin verdi. Onu bulduğumdan beri, onu o çatı katından çıkardığımdan beri ilk kez kendini kucağıma bırakıyor. Tüm ağırlığını taşımama izin veriyor, kollarını ortama sıkıca sarıyor ve sanki içine girip orada kaybolabilecekmiş gibi yüzünü göğsüme bastırıyor. Onu ilk gördüğümde, ona ne yaptıklarını gördüğümde kalbim zaten kırılmadıysa, şimdi bir zamanlar güzel, canlı bir kızın titreyen kalıntılarını kollarımda tutarken kesinlikle ve tamamen ikiye bölündü.

Kendi gücümü topluyorum. Öfkemi topluyorum. Tüm acıların, tüm kayıpların etrafında bir silah gibi inşa ediyorum ve kollarım ona daha sıkı sarılıyor.

Ona bunu yapan adamları
öldüreceğim. Onları lime lime
edeceğim.

* * *

Önce onunla adanın etrafında yürüdüm. Cristiano ve diğerleri içeri giriyor. Lenore'un pencereden izlediğini görüyorum. Artık bir kadın olan torununa bakarken yüzünü görüyorum. Bir yabancı. Onu on beş yıldır görmemişti. Ne beklediğini bilmiyorum. Mutlu bir kavuşma belki. Beklediyse bile saflıktı. Hüsnükuruntu.

Sahil boyunca bir saatten fazla yürüyor, uçurumun ortasına kadar tırmanıyoruz. Tepeye çıkmaktan kaçınıyorum. Anıt mezardan. Orada olduğunu biliyor ama ben onun da oradan kaçtığını hissediyorum.

O konuşmuyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Kolları kendi etrafında sarılı duruyor ve onu rahat

bırakmam gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Yapamıyorum. Ona yakın duruyorum. Ona başka bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bilmeli. Çünkü başlangıçta bana söylediği o sözleri hâlâ hatırlıyorum.

"Dante bana olanların olmasına asla izin vermezdi."

Onları asla unutmayacağım. Bunları söylerken sesinin nasıl çıktığını unutmayacağım. O zaman bana nasıl baktığını unutacağım.

Evin arka tarafındaki sahile geri döndüğümüzde duruyoruz ve o kuma oturuyor. Ben de yanına oturdum.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Bana bakmıyor. Bakışları suya sabitlenmiş, parmakları kumu kazıyor. Bir ipliğe tutunmuş gibi hissediyorum. Endişesi yaşayan, nefes alan bir şey.

"Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Burada güvendesin, Mara. Benimle güvendesin."

Bana dönüyor, bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tam o sırada evin köşesinden bir havlama sesi geliyor. İkimiz de döndüğümüzde Cerberus'un bize doğru son sürat geldiğini gördük, dev bir köpek canavarı.

Ayağa kalkıyorum, kıza yaklaşıp onu ölümüne korkutmadan önce onu yakalamaya hazırım. Onu buraya kim saldı?

Yüzümü üstünkörü yaladıktan sonra onu uzaklaştırıyorum, ancak kadının ona bir el uzattığını, koklamasına izin verdiğini ve sonra onu sevmek için başına koyduğunu görüyorum. Önce elini, sonra da kolunu yalarken nazik olması gerektiğini anlamış gibi görünüyor. Yüzünü onunkine yaklaştırıp soğuk ve ıslak burnunu boynuna sokmadan önce yüksek sesle kokladığında tutuşumu gevşetiyorum. Bu onun gözlerini kapatmasına ve kendisini yere atıp yüzünü heyecanla yalamasına izin verdiğinde kıkırdamasına neden oluyor.

Geride durup huşu içinde izliyorum. Özünde nazik bir dev olan kardeşimin canavarından gelen şefkat saldırısına karşı gözleri kapalı.

Ayak seslerini duyunca dönüp baktığımda, Scarlett'in küçük kardeşi Noah'nın bize doğru rahatça yürüdüğünü görüyorum. Ona baktım. Artık yirmi yaşındaydı. Mara'nın yaşında. Aklımda hâlâ bir çocuk ama gerçekte değil, ona şu anda bakarsam değil. O bir erkek. Benim gibi.

Mara onu görünce ayağa kalkıyor ve yüz ifadesindeki bir şey beni rahatsız ediyor. Bana ya da adamlarıma verdiği tepki bu değildi. Korkup kaçmıyor, ayağa kalkıyor, yol göstermem için bana bakıyor. Arkama saklanmıyor. Hayır, olduğu gibi kalıyor ve onun bize doğru gelişini izliyor, bakışları meraklı. İçimde hissetmem gerekenin tam tersi bir şey hissediyorum.

Noah İngilizce olarak, "O bir köpek yavrusu değil ama yine de köpekleri sevdiğini düşündüm," diyor. Evde çoğunlukla Scarlett ve Noah için İngilizce konuşuyoruz, ancak ikisi de artık akıcı bir şekilde İtalyanca konuşuyor. Mara'nın ne kadar İtalyanca hatırladığını hâlâ bilmiyorum ama İngilizcesi mükemmel. Amerikan aksanı bile var. Scarlett'e göre Helga'nın Amerikalı olmadığını biliyorum ve acaba Amerikalı öğretmenleri var mıydı?

Ama şu anda bu pek umurumda değil.

Şu anda, önümde gerçekleşen bu garip etkileşimi izliyorum.

Noah beni başıyla selamladı. Beş yıl önce olanlardan sonra hâlâ benim en büyük hayranım değil. Kin tutmaktan bahsediyoruz. Ben de başımı sallayarak onu Cerberus ve Mara'nın yanına otururken izliyorum. Topu suya atıyor ve Cerberus da peşinden gidiyor. Noah egzersiz yapıyor, sıksa vücudunu şişiriyor. Benim kadar büyük olmasa da ne kadar iri olduğunu şimdi fark ediyorum.

Bakışlarını köpeğe çeviriyor ama Mara bakışlarını onun yüzünün yan tarafında kilitli tutuyor. Ve onu izlerken, işte yine o, içimdeki sıkışma, ellerimdeki enerji sanki yumruk yapmak istiyorlarmış gibi. Saldırmak için.

"Noah," diyor.

Ona dönüyor ve henüz tam bir erkek gülümsemesi olmayan bir gülümseme veriyor. Başını sallıyor. "Beni hatırlayacağından emin değildim."

Ona gülümsüyor ve o gülümsemede başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir sıcaklık görüyorum. Hatta

Be

n. Çenem sıkılıyor ve ellerimin yumruk olmasını engellemek için her şeyimi harcıyorum.

Cerberus koşarak sudan çıkıyor, topu bırakıyor ve silkinerek üzerimize su gönderiyor.

Mara ve Noah gülüyor. Bir bulut güneşin önünden geçip ısınıp ısınıp çalarken bir lanet mırıldanıyorum.

"İçeri girmeliyiz. Eminim büyükannen seni görmek istiyordur," diye çıkışıyorum. Onunla konuşuyorum ama ona bakıyorum ve neyim olduğunu merak ediyorum. İstedğim şey bu, değil mi? Onun evi. Onun rahatlaması. Güvende hissetmesi. Normal.

Bu tam olarak onun için istediğim

şey. Peki benim sorunum ne?

"Tamam," diyor Mara ve bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde yine bana bakıyor. Ama gözleriyle buluştuğum anda gözlerini kırıştırıyor, yutkunuyor, bakışları biraz daha uzaklaşırken, biraz daha kapanırken biraz daha dikleşiyor.

Kendini çelikleştiriyor. Bana karşı değil, kendime söylüyorum. Olacaklara karşı.

Ama kapıya yöneldiğimizde, eve girerken benim değil Noah'nın yanında yürümek için geri çekildiğini fark ediyorum. Hepsi bekliyorlar, sanki izliyorlarmış gibi, Lenore endişeyle ellerini sıkıyor, tansiyon yüksek. Sonra Alessandro köşeden fırlıyor, bacaklarıma çarparken göz bandını yerine çekiyor. Selamlaması sıcak ve misafirperver, kafamı kıcımdan çıkarmamı ve Noah'ı hatırladığı için mutlu olmamı hatırlatıyor. Onunla kurduğu anlık bağ için mutlu olmalıyım.

Çünkü benim neyim var ki böyle hissediyorum. Kahrolası

kıskanç.

Dante

Mara önce Scarlett'e gülümsüyor, onu Hollanda'daki evde geçirdikleri geceden tanıyor. Onun yuvarlak karnına bakıyor. Baldızım hamilelikten dolayı parlıyor. Zaten çok güzel ama bu haliyle, mutluluğuyla, neredeyse bakılamayacak kadar parlak.

Bunu Mara için istiyorum.

Onun mutlulukla parıldamasını istiyorum.

Sarıyorlar ve Scarlett onun sırtını okşuyor, sonra ona bakmak için uzaklaşıyor. Mara Scarlett'ten bir santim kadar daha uzun ama çok daha genç. Sadece yaş olarak değil, her açıdan.

"Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel," diyor. "Senin için çok endişelendim.

Hepimiz endişelendik." Mara gülümsüyor. Ne kadar çaba harcadığını görüyorum.

"Ben de senin için endişelendim."

Lenore burnunu çekiyor ve biz de ona dönüyoruz. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Mara'nın gözleri doluyor ve bir an bana bakıyor, sonra Lenore'un ona öyle sıkı sarılmasına izin veriyor ki onu kıracağından korkuyorum.

"Sevgili kızım," diyor Lenore. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Mara'nın gözleri kocaman, kollarını Lenore'a dolamış ama ağlamıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Lenore geri çekiliyor, ona bakıyor, sonra tekrar sarılıyor ve en sevdiği yemekleri yaptığını söylüyor. Lenore'un onu son gördüğünde beş yaşında olduğunu düşünürsek ne olabilirler acaba? En sevdiği yemeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Acaba bir tane bile var mı?

Cristiano geri çekiliyor. Ona karşı biraz daha temkinli olduğunu görebiliyorum. Tıpkı bana karşı olduğu gibi. Ona bakıyor, sonra hızla uzaklaşıyor ve ben de Alessandro'yu almak için eğiliyorum.

"Bu da Alessandro," diyorum ona.

Elini sıkmak için kolunu uzatır. Kadın ona gülümsüyor, göz bandına bakıyor. Onun küçük elini sıkar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Alessandro. Kaç yaşındasın?"

"Dört." Dört parmağını havaya kaldırıyor, sadece dört olup olmadığını iki kez kontrol ediyor, ardından aceleyle büktüğü yamasını düzeltiyor.

"Şunu düzelteyim ufaklık," diyorum, onu yere bırakıp çömelerek yamayı çıkarıyor ve tekrar takıyorum. Mara'yı izliyor.

"Yakında ağabey olacağını duydum," diyor.

"Evet ama bir kız olacak," diyor hayal kırıklığını saklamadan. "Hey. Kızlar eğlencelidir."

"Sanırım. Odasının hazırlanmasına yardım ediyorum." Scarlett'e baktı, sonra Mara'ya doğru eğildi. "Ben olmasaydım her şey pembe olurdu."

"Şey," diye başlıyor Mara gülümseyerek. "Bunu halletmen iyi oldu." Başını sallar.

Scarlett onun başının üzerinden gözlerini deviriyor.

Bir kapı açılıp Charlie Cristiano'nun çalışma odasından çıkınca doğruluyorum. "Kusura

bakmayın, bir görüşmeyi tamamlamam gerekiyordu," diyor, gözleri Mara'da.

Adam yaklaştıkça sertleşiyor ama ona verdiği tepki Cristiano'ya, adamlarıma ya da bana verdiği tepki gibi değil.

Yine de birkaç adım ötede durur. "Seni görmek çok güzel, Mara. Evine hoş geldin." "Teşekkür ederim" diyor, sonra bana dönüyor ve gözlerindeki yalvarışı görüyorum.

"Ben Mara'yı yukarı çıkarayım. Hepimiz oldukça yorgunuz."

"Onun odasını en uçta hazırladım," diyor Lenore, belli ki yeniden bir araya gelmekten biraz hayal kırıklığına uğramış.

Cristiano elini onun omzuna koyar.

"Hangisi olduğunu sana göstereyim," diyor Noah. "Benimkinin hemen yanında."

Mara ona gülümsüyor ve onu merdivenlere götürüşünü izliyorum. Cristiano'ya dönüyorum.

"Matthaeus için bir odan var mı?"

Başını sallıyor. Matthaeus'un anakarada bir evi var. Ailesinin evi. Ama şehre geldiğinde genellikle burada kalır. Hayaletleri olan o eski evde olmaktan hoşlanmadığını hissediyorum. Bizimkiindeki hayaletler onun değil. Onu rahatsız etmiyorlar.

Lenore'a dönüyorum. "Sadece alışması gerekiyor. Her şey şok edici." "Biliyorum," diyor Lenore, gözleri buğulu.

Cristiano onun sırtını sıvazlıyor ve Alessandro onun elini tutuyor. "Bana atıştırmalık bir şeyler hazırlar mısınız?" diye soruyor. Tatlı bir çocuk ve içgüdüsel olarak onun dikkatini dağıtmayı biliyor.

Spor çantamı ve Mara'nın alışveriş çantasını alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Çantamı odama bıraktıktan sonra Mara ve Noah'nın konuşmalarını duyabileceğim koridorda yürüyorum. Mara'nın odasının Lizzie'nin eski odasından sadece birkaç kapı aşağıda olduğunu fark ediyorum. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum ama onca misafir varken yerimiz daralıyor. Lizzie'nin odası Alessandro'nun odasına dönüştürüldü zaten.

Kapı açık ve ikisini pencerenin önünde dururken görüyorum. Noah bir şeyi işaret ediyor. Boğazımı temizliyorum ve dönüyorlar.

"Bundan sonrasını ben hallederim, Noah."

Tereddüt eder, sonra başını sallar. "Elbette." Odadan dışarı çıktı. Kapıyı kapattım ve ona gittim. "İyi misin?"

"Emin değilim. Büyükannemi zar zor hatırlıyorum. Yani, hatırlamıyorum. Pek değil."

"Beş yaşındaydın. Bu anlaşılabilir bir şey." Şifonyerin çekmecesini açtım, içindeki giysileri gördüm. Scarlett her şey hazır olsun diye ona giysi almakla ilgilenmişti. Mara'yı eve getireceğimden hiç kuşku duymadan, ben onu almaya gitmeden önce yapmıştı bunu.

Kardeşleri ve öz amcası Rinaldi'nin başına gelenlerden bu yana dünyanın dört bir yanında insan ticaretine maruz kalmış kadınlarla çalışıyor. Onların evlerine dönmelerine, ailelerine ve topluma yeniden entegre olmalarına yardımcı oluyor. Mara onun için her zaman en önemli konu olmuştur. Acaba bunun sebebi onu kaçıranların kardeşleri olması mı? Mara'nın bunu henüz bir araya getirip getirmediğini merak ediyorum.

"Kıyafetler var. İhtiyacın olan her şey." Başını salladı ve ben de yanına gittim. "Dinle, neden bir duş alıp biraz dinlenmiyorsun? İstemiyorsan aşağı inmek zorunda değilsin. Acele etme. Hepimiz senin iyi hissetmeni istiyoruz. Tamam mı?"

"Şimdi ne olacak?" "Ne demek istiyorsun?"

"Felix. Neden peşimden geldi? Neden beni geri istiyor?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimi düşünüyorum, zihnim burası, o ve yapmam gerekenler arasında bölünmüş durumda. St. James ile konuşmam gerekiyor. Depodaki saldırıyla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmeliyim. Charlie ve Cristiano ile neler olduğunu konuşmalı ve yeni alıcı hakkında bilgi edinmeliyim. Onlara St. James'in sözde kayıt hakkında ne söylediğini anlat. Yapacak çok şey var ama onunla ilgilenmek, iyi olduğundan emin olmak, en önemlisi bu.

"Beni yine satacak, değil mi?"

Hay sikeyim. Bunu ona söylemeyecektim. "Ne yapacağını düşündüğü önemli değil."

"Başından beri beni geri getirmeyi mi planlıyordu? Samuel bana o bileziği verdiğine göre, yerimi uzun zamandır biliyordu."

"Felix için endişelenme, Mara. Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim." "Onu tanımıyorsun. Ne kadar kararlı olabileceğini bilmiyorsun."

Kulağının arkasındaki bir saç tırıyorum. Yorgun görünüyor. "Rahatlamaya çalış. Biraz dinlen." "Ne yapacaksın?"

"Yarın geri dönüyorum," diyorum, hoşuna gitmeyeceğini bilsem de bir an önce bitirmek için elimden geleni yapıyorum. "Matthaeus ve ben."

"Ne?"

"Burada kalacaksın."

"Burada mı? Sensiz mi?"

"Noah'ı alacaksın," demekten kendimi alamıyorum.

Kafası karışmış görünüyor. "Beni burada bırakamazsın. Burada olmak istemiyorum." "Burası senin evin. En güvende olduğun yer burası."

"Hayır, sen dedin ki... *Seninle* güvende olacağımı söyledin." Başını sallıyor, panik gözlerini kocaman ve parlak yapıyor. "Ve her şeyin olduğu yer burası. Her şeyin başladığı yer. Burası... sadece..." durur, derin ve titrek bir nefes alırken gözlerini uzun bir süre kapatır. "Koridorun sonunda, birkaç oda ötede, bunu yaptıkları yer. Nerede..."

Kollarını tutuyorum, bir kez ovuyorum, sıkıca tutuyorum. "O iş bitti. Yıllar geçmişte kaldı. Artık burası güvenli. Burada güvendesin, Mara. Bu evde yeniden hayat var. Kahkahalar. Senin için bir hayat."

Başını şiddetle sallıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor. Gitmesine izin vermiyorum. "Ben burada olamam.

Sensiz olmaz. Yapmayacağım."

"Yapacaksın," diyorum beni bile şaşırtan bir kesinlikte. "Başka seçeneğin yok."

Göğsümü itiyor. "Bırak beni gideyim."

Ben yapıyorum ve o iki adım uzaklaşıyor. "Bana yine ilaç verdin."

Bunu unutmaması mümkün değil. "Bu bir hataydı," diyorum, bunu yapanın ben değil Matthaeus olduğunu söylemenin bir anlamı yok.

"Ya zamanında uyanmasaydım. Ya o-"

Yanına gidip kollarını tekrar tutuyorum. Sıkıyorum. "O yapmadı. Ve sen uyandın ve biz sana zamanında ulaştık. Artık güvendesin. Artık keşkeler yok."

"Güvende değilim! Anlamıyor musun? Bir daha asla güvende olmayacağım!"

Onu salladım. Elimde değil. "Yorgunsun. Aşırı yorgunsun. Ve streslisin-"

"Stresliyim çünkü beni buraya sen getirdin!"

"Seni eve getirdim!"

"Burası benim evim değil. Benim bir evim yok!"

"Siktir, Mara." Nefes alıyorum, ona kadar sayıyorum. Bakışlarımı başının üzerine kaydırıyorum. Sabırlı olmalıyım. Bunu biliyorum. "Bana yardım etmen gerekiyor. Elimden geleni yapıyorum."

"Elinden gelenin en iyisi mi?" Homurdanıyor. "Elinden geleni yapıyor olsaydın beni burada terk etmezdin!" "Seni terk etmiyorum."

"Bana göz kulak olacağına söz vermiştin. Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğine

söz vermiştin." "Ve vermeyeceğim."
"Seninle güvende olacağımı
söylemiştin!" Siktir. "Cristiano seni
koruyacak." "Cristiano'yu
istemiyorum. Seni istiyorum!"

Onun ıstırabı göğsüme inen bir tekmeden daha sert vuruyor.

"Eğer ölürsen, sözünü tutamazsın," diyor sonunda, biraz hızını kaybederek.

Ona bakıyorum, küçük ellerini göğsümde hissediyorum. "Ölmeyeceğim. Sana verdiğim sözü tutacağım."

"Hayatlarınızı tükettiğinizi düşünmüyor musunuz?" "Ne?"

Acınası gözlerini benimkilere çeviriyor. "Lütfen beni yanına al. Seninle olmak istiyorum." "Ben senin için iyi değilim, tatlım."

"Anlamıyorsun. Birlikte olabileceğim tek kişi sensin. Beni istemiyor musun?"

Siktir. Siktir. Siktir. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, bir an için arkamı dönüyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Yaptığımız şey, aramızda olanlar, bunların olmasına izin vermemeliydim. Bu benim hatam, senin değil. Ben avantajlı çıktım-"

"Yapmadın."

"Bir hayatın olsun istiyorum, Mara. Mutlu olmanı istiyorum." "Sadece seninle değil."

İç çekiyorum. "Benimle olmaz. Bu olamaz." "Başka biri var mı?" "Ne?"

Yüzüme bakıyor, sonra başını öne eğiyor. "Boş ver. Bir şey yok. Yorgunum. Haklısın." "Mara."

Yatağın kenarına oturuyor, yüzünü ovuşturuyor. Bana bakmıyor ama onun için bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirim. Sanki başka bir şey kırılmış gibi. Ve bu benim üzerimde.

"Hey," diyorum, çömeli bileklerini tutuyorum ve ellerini yüzünden çekiyorum. Ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Ne söylemem gerektiğini. Ona karşı hissettiklerim tuhaf ve yanlış. Mara doğduğu andan itibaren hayatımın bir parçasıydı. Doğumundan hemen sonra Lenore onun bakımını üstlendi. Babasının kim olduğunu bilmiyoruz, annesi de o bir yaşına basmadan ölmüştü. O da her zaman ailemin bir parçası oldu. Ve onu seviyorum.

Ama o aşk, kız kardeşimin en yakın arkadaşına, daha hayata başlayamayacak kadar gençken çalınan o kıza karşı hissettiklerim değişti. Ve bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Şu an için değil.

Tek bildiğim, odaklanabildiğim tek şey, onun burada güvende olduğu. Bensiz.

Hayatımı kaybettim. Ve onu daha fazla yük olmadan sevecek iyi bir adamı hak ediyor. Bir canavarı değil. Çünkü bana sadece canavarların ellerindeki kan hissinden hoşlandığını söylediğinde haklıydı. Ben hoşlanıyorum. Öldürmeyi seviyorum. Ve Felix'in peşinden gitmek bir bakıma heyecan verici. Hissettiğim o öfke, kalbimin atmasını sağlayan şey.

Ve benim gibi biriyle geri kazandığı hayatını heba etmesine izin vermeyeceğim.

Ben bir şey söyleyemedim tekrar "Yorgunum," diyor, ben de başımı sallıyorum, ayağa kalkmadan önce bir kez daha duraklıyorum. Bu işi burada bırakmam gerektiğinden emin değilim. Ona açıklama yapmamam gerektiğinden emin değilim. Gitmesine izin vermem gerektiğini anlamasını sağlamalıyım çünkü onu gerçekten istiyorum. Tanrım, onu nasıl da istiyorum.

Ve bundan daha fazlası. Bundan daha fazlasını hissediyorum.

Ama ona sahip olamam. Ondan çok şey çalındı zaten. Hak etmediğim bir aşkı çalmayacağım.

Mara

Büyükannem saatler sonra bir tepsi yemek getirdiğinde uyuyor numarası yapıyorum. Yine de uyuyamıyorum. Deniyorum ama bir türlü gelmiyor. Petrov'un beni bilinçli ama felçli bırakmak yerine tamamen bayıltan bir ilaç kullandığı geceler oldu. Bazen kaç gün geçtiğinden bile emin olmadan farklı bir yerde uyanıyordum. Garip bir şekilde, şimdi o unutulmuşluğu özlüyorum.

Ay dışında tamamen karanlık. Tavana bakıyorum, ay ışığının orada asılı Venedik lambasının renkli camına nasıl yansıdığını görüyorum. Ev sessiz. Noah'nın birkaç saat önce yattığını duydum. Dante beni kontrol etmeye geldiğinde kıpırdamadım. Nefes bile almadım.

Onu düşündüğümde kalbim acıyor. Duygularım garip, karışık. Ona karşı hissettiklerimi daha önce hiç hissetmemiştim. Birine bu kadar yakın olmayı hiç istemedim ya da buna ihtiyaç duymadım. Hiç dokunma ihtiyacı hissetmedim. Aslında tam tersi. Ondan tiksindim. Yıllar boyunca zihnim kendini kapatmak için eğitti. Uzaklaşmak için. Olaylar olurken orada değil başka bir yerde olmaya.

Şimdi düşününce boğazım düğümleniyor. Onca yıl nasıl hayatta kaldım?

Petrov'u on bir yaşındayken öğrendim. Anlaşmayı bundan yıllar önce yapmış olabilir. Beni satın almasından. Yani Elizabeth'i. Elizabeth'i satın aldığını sanıyordu. Benden belli bir eğitim almamı istemişti. Bir daha asla İtalyanca konuşmayacaktım. Öğrendiğim halde İspanyolca da konuşmayacaktım. Meksika'da çok uzun süre yaşadım. Sanırım bir bakıma ona minnettar olmalıydım. Onun sayesinde daha önce satılmamıştım. Kullanılmış olsam bile tüketilmedim. Yakalanmamaya dikkat ediyorlardı. Petrov'un parasını ödediği bekaretimi almamak için. Ama başka şeyler, başka yollar da var ve hiç kimse ne kadar kullanıldığınızı bilmeyecek.

Ve o yıllarda kaybolmayı öğrendim. Zihnimde Flora'nın şarkısını söyledim ve uçup gittim. Flora bana iyi davranan kadınlardan biriydi. Yıllarca aşçılık yaptı ve hayatımın bir parçası oldu. Onu asla unutmayacağım.

Her zaman işe yaramadı ama elimden gelenin en iyisiydi. Ve şimdi, Dante ile, her şey farklı. Sanırım onu seviyorum. Hayır, sanmıyorum. Biliyorum. Önceden beri, küçüklüğümünden beri. O benim için hep farklıydı. Özeldi. O zamanlar bunu anlamıyordum ama şimdi hayatıma geri döndüğüne göre, artık büyüdüğümüze göre, anlıyorum.

Dante ve benim kaderimizde birlikte olmak var. Ruhlarımız birbirine bağlı gibi.

Birbirimize aitiz. Ve ne derse desin, o da bunu hissediyor, biliyorum. Ama yine de acıtıyor.

Sinirle battaniyeleri itiyorum. Uyuyamayacağım. Burada, bu odada olmaz. Bu evde. Çok fazla hayalet var. Büyükannemi untabilmem garip ama o geceyi? O adamların bu eve girip Grigori ailesini katlettiği geceyi mi? Bunu hâlâ içimde hissediyorum. Ve bu sadece Lizzie'nin anıları değil, onun ölüm anı. Nasıl öldüğüne dair. Dahası var. Sanki tüm acıları, çılgınlıkları, dehşetleri içimde yutulmuş, sanki içimde yaşıyormuş gibi. Benim bir parçam.

Ve ondan uzaklaşmam gerek. Buradan. Çünkü burada her şey çok daha gürültülü.

Kollarımı çekmecelerden birinde bulduğum kazağın içine sokuyorum. Üzerimde bol bir pijama pantolonu ve atlet var. Pencereye gidip açıyorum. İçeri serin bir esinti giriyor ve kollarımı kendime sarıyorum. Ama temiz havayı solumak iyi hissettiriyor. Bu ev boğucu. Boğucu.

Masanın üzerinde bir yığın güzel, çiçekli kâğıt görüyorum. En üstte duran kalemi elime alıp bir not yazıyorum.

Çünkü büyükannemin daha fazla acı çekmesini istemiyorum. Bugün bile, onun istediği kişi olamadığımda, onu incittiğimden daha fazla incitmek istemiyorum. Beklediği kişi. Hiçbirini incitmek istemiyorum.

Üç kelime yazıyorum. Hepsi bu kadar. Çünkü açıklanacak bir şey yok.

Özür dilerim.

Ve öyleyim.

Yatak odasının kapısını açıyorum ve Dante'nin dışarıda oturup nöbet tutmasını yarı umuyor yarı bekliyorum. Koruyucu meleşimin. Ama orada değildi. Kimse yoktu. Bunun farkına vardığımda yaşadığım hayal kırıklığını hissetmeme izin vermiyorum.

Aplikler koridor boyunca yumuşak bir ışık yayıyor. Ev eskisinden farklı görünüyor ama bu benim hafızamdan kaynaklanıyor olabilir. Koridorda sessizce ilerliyorum. İyi olduğum bir şey varsa o da sessiz olmaktır. Ağırlıksız. Sessiz. Bir hayalet gibi.

Koridorun biraz ilerisindeki Lizzie'nin odasına göz atmama bile izin vermiyorum. Bakamıyorum. Ama Dante'nin kapısına geldiğimde duruyorum. Çünkü belki de başından beri bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

Uzun bir dakika orada durdum. Sanırım yeterince konsantre olursam tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Yine de bunun sadece hayal gücüm olduğunu biliyorum. Elim kapısına dayıyorum, sonra alnımı serin ahşaba koyuyorum. Ve sessiz kalmak için çaba sarf ediyorum.

Ama yorgunluk yardımcı oluyor ve ben yorgunum. Bu bitmek bilmeyen, sürekli gözyaşlarından yoruldum.

Sanırım üzülecek. Ona ihanet ettiğimi mi düşünecek? Hayatımı kurtardıktan sonra. O kadar riske girip adamlarından birini kaybettikten sonra.

Ama bunu yapamam. Oraya gidemem. Hayatımı kaybettim ve sanırım onun bir parçası da bunu benim kadar iyi biliyor.

Omurgamı çelikleştiriyorum, gözyaşlarımı yutuyorum ve kapısından uzaklaşıyorum. Sesimi çıkarmadan merdivenlerden iniyorum. Bunca yıldan sonra evin aynı kokması çok garip. O kadar çok şeyi unutmuşken bu detayı hatırlamam daha da garip.

Alt kat da üst kat kadar karanlık. İçeride nöbetçi yok. Ama ön kapının dışında sigara içen iki kişi görüyorum, o yüzden mutfığa doğru gidiyorum. Düzeni hatırlıyorum. Bazı resimler bile tanıdık, Lizzie'nin annesininki en belirgin olanı. Onun önünde duruyorum. Nazik olduğunu hatırlıyorum. Onun her zaman büyüklüğü bir prenses olduğunu ve kraliçeye dönüştüğünü düşündüğümüzü hatırlıyorum. Çok güzeldi. Yaşasaydı Lizzie de onun kadar güzel olurdu.

Dönüp mutfığa doğru devam ediyorum. Orası da karanlık ve evden çıkmak için kapıya varmadan önce küçük bir viyaklama sesi duyduğumda şaşıyorum. Döndüğümde iri yarı Alman Shephard'ı Cerberus'u köşedeki yatağında buluyorum.

Bana doğru koşuyor, adımları yavaş olsa da kuyruğunu sallıyor. Onu uyandırdım.

"Merhaba," diyorum, onu sevmek için çömeliyorum. Yüzümü yalıyor, başını boynumun kıvrımına koyuyor ve ben de kendimi onunkine koyarken buluyorum. "Çok tatlısın," diyorum ona ve ayağa kalkmakta isteksiz davranıyorum, o kocaman kahverengi gözleriyle bana baktığını gördüğümde ürperdiğimi hissediyorum. Sanki biliyorlarmış gibi.

Dönüp kapıya doğru yürüyorum. Arkamdan tek bir havlama sesi duyduğumda arkama bakmıyorum. Sadece esintili geceye adım atıyorum ve ancak ayaklarım serin kayalara değdiğinde hiç ayakkabı giymediğimi fark ediyorum.

Ama artık bir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok.

Bir bakıma kendimi huzurlu hissediyorum. Hiç olmadığım kadar huzurlu. Ayaklarımın beni uçurumlara, Dante'nin daha önce kaçınmak için çok uğraştığı yere doğru götürmesine izin veriyorum.

Anıt Mezar. Ve sonra ötesi.

Dante

Uyuyamıyorum. Bunu beklemiyordum ama en azından bir ya da iki saat uyuyabilirdim.

Saate baktığımda saatin sabah ikiyi biraz geçtiğini görüyorum. Battaniyeyi itiyorum, kot pantolon, kapüşonlu bir tişört ve bir çift bot giyip koridora çıkıyorum. Her şey sessiz, koridor ıssız. Cerberus mutfaktan ciyak ciyak havlıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil ama duymazdan gelip Mara'nın odasına doğru ilerliyorum.

Garip bir şekilde, neredeyse onun varlığını hissedebiliyorum.

Dinlemek için kapısında duruyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Onu uyandırmak istemediğim için kapıyı çalmadım. Onun yerine kapı kolunu çevirip içeri bakıyorum. Karanlık, perdeler çoğunlukla kapalı ama tamamen kapalı olmadığından ay ışığı içeri süzülüyor.

Ve bir şeyler ters gidiyor.

Yatak boş, battaniyeler geriye itilmiş. Ama banyonun kapısı kapalı. Belki içeridedir.

Yine de kapının altından bir ışık göremiyorum.

Garip bir önsezi duygusu midemi bulandırırken Cerberus'un kısık sesi zihnimin arka planına kaydediliyor. Odayı geçip banyoya gidiyorum.

"Mara?" Kapıyı bir kez çalarak soruyorum. Cevap gelmeyince kapıyı açıyorum.

Yine de boş ve bunu en son yaptığımız, tam olarak bu senaryoyu tekrarladığımız zamanın anısı geri dönüyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ama durup bir nefes alıyorum. Odaya bakıyorum, Lenore'un onun için getirdiği tepsiyi görüyorum. Dokunulmamıştı. Gerçi bunu yatmadan önce onu kontrol ettiğim zamandan biliyordum. Uyuyordu. Muhtemelen yemek yiyemeyecek kadar yorgundu.

Cerberus yüksek sesle havlıyor.

Durdum ve dinledim. Ve dakikalar önce hissettiğim o aciliyet içimi yakıyor. Kapıya doğru acele ediyorum, ama masanın yanından geçerken bir şey gözüme çarpıyor.

Bir not. Üç

kelime.

Üç. Lanet olsun. Kelimeler.

Özür dilerim.

Evin içinden uçarak mutfığa giriyorum ve Cerberus'u kapıda havlarken buluyorum. Ceketimi giyme zahmetine girmeden kapıyı açıyorum. Bunu yaptığım anda Cerberus dışarı fırlıyor ve ben de onun peşinden koşuyorum, sahilde onu ararken serin esintiyi içime çekiyorum. Ama burada değil. Cerberus onun kokusunu alıp kayalıklara doğru koşarken nereye gittiğini anlıyorum. Bütün gün uzak durmaya çalıştığım tek yere. Onu korumak için çok uğraştım.

Kayalık uçurumlara tırmanırken rüzgâr şiddetleniyor, tırmanış gittikçe dikleşiyor. Cerberus zirvenin üzerinde kayboluyor ve ben zirveye ulaştığımda yer biraz düzleşiyor. Kayalar botlarımın altından kayarken Anıt Mezar'ın mermer duvarını görebiliyorum.

Onu şimdiye kadar görmeliydim. Cerberus daha yeni havlamaya başlamıştı. Yoksa sesi daha önce mi kaçırılmışım? O notu saatler önce yazdı ve bu kayalıklara gelmek için mi kaçtı? Küçükken hep korktuğu yere.

"Mara," diye sesleniyorum burada sert esen rüzgârın karşısında durduğumda.

Bir şey gıcırıyor, rüzgâr bulutları aydan uzaklaştırıp gümüşü, hayalet gibi ışığın mermer duvarlarda parlamasına izin verirken çıkan ses ürkütücü.

O gıcırta yine geliyor. Binaya doğru yürüyorum, açık kapıdan içeri giriyorum. İçeride Tabernacle lambası yanıyor.

Ama buradaysa bile, artık gitmiştir.

Cerberus tek ve keskin bir havlama sesi çıkarıyor. O rutubetli mozoleden dışarı fırlıyorum ve sesi takip ediyorum. Uçurumun kenarına yaklaştığımda deniz altımızda kükrüyor, kayalar kenardan kayarken adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Mara!" Hiçbir şey.

Ama virajı döndüğümde onu gördüm ve aynı anda hem rahatladım hem de dehşete kapıldım. Bir hayalet gibi görünüyor. Karanlıkta bir bulanıklık. Kıyafetleri ve saçları etrafında vahşi bir hale oluşturuyor. Şimdiden bir hayalet.

"Mara," diyorum, ona doğru yürürken.

Cerberus yerde yatıyor, başı patilerinin üzerinde, mızmızlanıyor. Burada olduğumuzu fark ettiğinden emin değilim.

Denize o kadar odaklanmış ki. Yüzü rüzgara dönük. Saçları rüzgârda savrulurken o taş gibi hareketsiz duruyor.

Dik inişte ona doğru ilerliyorum. Onu ürkütmek istemiyorum. Çok yakınım. Ama kaçıp gitmesi için bir adım atmam yeterli. Bu sefer temelli gitmesi için.

Ve neredeyse ona ulaştığımda, onu duyuyorum. Bir şarkı söylüyordu. İspanyolca bir şey. Üzücü bir şey.

"Mara."

İrkilir, döner, gözleri bir an boş kalır, sonra yüzünde şaşkınlık belirir, ağzı bir O harfinde donar.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" diye sordum.

Ama cevap vermiyor. Pozisyonunu değiştirdiğinde ve ayağını kaybettiğinde, çıplak ayaklarının altından kayalar kayarken ve zemin altından yol verirken bir çığlık atmaya fırsat bulamıyor.

Mara

Ayaklarımın altımdan kayıp gittiğini hissediyorum ve o anda bir şeyin farkına varıyorum.

Bunu istemiyorum.

Ölmek istemiyorum.

Çılgılığım geceyi yırtıyor, rüzgârdan daha yüksek sesle. Keskin kayalar ayaklarımın altını kesiyor. Aşağıya baktığımda denizi görüyorum, artık karanlıkta simsiyah, bulutlar onu gizlerken ve yağmur yağmaya başlarken ayın ışığı olmadan simsiyah. Uçurumun duvarına çarptıkça çalkalanan beyaz dışında siyah.

O düşme hissi karnımı boğazıma sokuyor. İşte bu kadar. Yıllar önce olması gerektiği gibi bu adada öleceğim.

Ama sonra sarsılarak duruyorum, bileğimdeki mengene gibi kavrama kolumu yuvasından çıkarmakla tehdit ediyor.

Suyun üzerinde çıplak ve solgun bir şekilde sallanan ayaklarıma bakıyorum, Dante'nin dehşete kapılmış yüzüne bakıyorum.

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Öyle demek istemediğimi. Ama o hareket ettikçe ve kenardan daha fazla taş döküldükçe bunun için zaman yok. Sesimi bulabilseydim çılgılık atardım. O taşların ayaklarımdan sekip uçsuz bucaksız, azgın denizde kaybolan beyaz su bulutuna karışmasını izlerken çılgılık atıyorum.

Ve kolumda bir çekiştirme hissettiğimde, bakışlarımı tekrar onunkine kaldırıyorum. Pozisyonunu değiştirip kendini sabitlerken yüzüne.

"Bana diğer elini ver!" diye sesleniyor rüzgârın üzerinden.

Diğer kolumu ona doğru uzatıyorum. İki kez deniyor ama yakalıyor ve sertçe çekiyor. Bıçak gibi taşlar giysilerimi yırtıyor, göğsümü, karnımı ve kalçalarımı kesiyor. Ama beni yakaladı. Beni güvenli bir yere çekiyor.

Bir kez daha çektiğinde kollarına sarılıyorum, ayaklarım hâlâ yere değmiyor, beni uçurumun kenarından alıp mozoleye doğru taşıyor, o kadar sıkı tutuyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Kısa bir süre önce ölümlere saygılarımı sunduğum anıt mezarda durdu ve beni yere bıraktı. Elleri yüzümün iki yanına geliyor, başparmakları ıslak saçları ve yağmur damlalarını geriye doğru fırçalıyor, biraz fazla sıkı kavıyor, bakışları biraz fazla karanlık.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, tekrar kapatıyor, dişleri gergin, çenesi gergin. Ve onun da öfkeli olduğunu görüyorum. Bir küfür mırıldanıp beni kaldırmak için eğildiğinde hem denizden hem de rüzgârdan daha öfkeli. Beni omzuna alıyor ve kumsaldan eve doğru aceleyle inmeye başlıyor, Cerberus havlayarak yanımda koşuyor.

Evdeyken yaptığım şeyin bilgisi beni vuruyor. Ürperiyorum. Dante Cerberus'a "Aferin oğlum," diyor ve karyolasını işaret etmeden önce onu okşuyor.

Köpek bana bir bakış attıktan sonra itaat ediyor. Gözlerine bakarken bile kendimi suçlu hissediyorum.

Dante'nin beni aşağılamasını bekliyorum. Bana karşı çıkmasını bekliyorum. Öfkesini üzerime salmasını. Bunu hak ediyorum.

Ama yok. Henüz değil. Merdivenlerden çıkıp odasına girerken değil. Kapıyı kilitleyip beni omzunda sallandırarak banyoya taşıırken ve beni duş kabinine sokup sırtımı duvara yasırken değil.

Çok öfkeli.

Konuşamayacak kadar öfkeliydi.

Ağzımı açıyorum ama parmağını kaldırıyor. "Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni."

Suyu açıyor ve ısınmadan önce anlık soğğun etkisiyle irkiliyorum. Dikkatini tekrar bana yöneltiyor, elleri üzerimde, beni tamamen akıntının altına itmeden önce öfkeyle üzerimdeki kıyafetleri yırtıyor. Ancak cam muhafazanın içine hapsedildiğümde beni serbest bırakıyor, vücudu çıkışı engelliyor. Gümleğini çıkarıyor, botlarını, ardından kot pantolonunu ve külotunu itiyor ve benimle birlikte duşa giriyor.

Dante

Çok öfkeliyim.

Bir elimle yüzünü tutuyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. Su sıçramasına karşı gözlerini kırptırıyor ama umurumda değil. Onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum. Çünkü bunu yapmazsam onu sarsacağım. Çünkü tek düşünebildiğim onu tekrar kaybetmeye ne kadar yaklaştığım. Bu sefer sonunda onu kaybetmeye.

Onu itiyorum.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordum. Ses tonumdan irkildi.

"Aklından ne geçiyordu?" Talep ediyorum.

"Beni buraya getirmemeliydin!" diye haykırıyor.

"O zaman seni nereye götürmeliydim? Nereye mi?" Tanrım. Onu sarsma dürtüsü geri geldi. Kemiklerini kırmak istiyorum. Aklını başına getirmek.

"Beni rahat bırak!" Ellerimi ondan çekmeye çalışıyor, ama ben tutuşumu kollarına kaydırıyorum, onu sıkıca tutuyorum, ona bakıyorum. Vücudunun düzlemleri, yumuşak, dolgun göğüsleri, sert meme uçları üzerinde su akıyor. Çok düz karnı. Kayalar yüzünden çizilmiş.

O da bana bakıyor ve ben de ona izin veriyorum. Onu orada tutuyorum ve izin veriyorum. Ve bakışlarımla tekrar buluştuğunda, bu andan başka hiçbir şeyi umursamadığımı fark ediyorum. Onu. Onu öpmeden edemiyorum. Ona sahip olamam.

Başının arkasını kavriyorum, onu kendime çekiyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum. Onu sertçe öpüyorum, onu yutarken başımın arkasına su sıçırıyor. Onu istiyorum. Hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiştim. Ne kadar yanlış olsa da onu istiyorum.

Elleri göğsüme, pazularıma geliyor. Geri çekiliyorum, onu kaldırıyorum, sırtını cam duvara yaslıyorum.

Bacaklarını etrafıma doluyor ve ben onun girişindeyim. Ve karar verirken tek yapabildiğim ona bakmak. Çünkü şu an karar verme zamanı. Çizgi belli. İlk günden beri o çizgideyim. Şimdi, sikim onun sıcak girişinde, karar vermek zorundayım.

Ve biliyorum.

Zaten var. Belki de ilk günden beri vardı.

Sertçe sokuyorum ve nefes alışını izliyorum. Elleri omuzlarıma dolanıyor ve gözlerini açıp bana bakıyor.

Çekiyorum ve tekrar itiyorum. Ve sikiyorum. Siktir, iyi hissettiriyor. Çok iyi. Çok sıkı. Çok mükemmel. Benim için mükemmel. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi. Onu dışarı taşıırken suyu kapatma zahmetine girmedim, bacakları hala belime sarılıydı. Onu yatağıma sırlıslam yatırıyorum, kenara çekiyorum ve ayak bileklerinden tutup bacaklarını açıyorum, açıyorum, ona bakıyorum. Ve sonra tekrar içine giriyorum, onu beceriyorum, geçmişini sikiyorum.

Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu berbat durumda doğru olan tek şeyin bu olduğunu biliyorum. Bu berbat dünyada.

Onu. Burada. Benim

yatağımda. Benim

yatağında.
Benimkini sikeyim.

Daha da yaklaşıyorum, onu tekrar öpmek, ağzının tadına bakmak, dilini emmek istiyorum. Ve bunu yaptığımda, ellerini başımın arkasına doluyor ve bana her şeyini veriyor. Nefesini, vücudunu, lanet ruhunu. Çünkü her şeye sahip olacağım. Onun her parçasına.

Ve o nefes yakalandığında, ona bakmak için uzaklaşıyorum, çözülmesini izliyorum, yüzü geriliyor, ağzı açık, gözleri karanlık, siyah göz bebekleri en güzel mavinin ince bir çizgisiyle çevrili.

"Dante," diye soluk soluğa dudağını ısıırıyor, gözlerini kapatıp başını hafifçe çevirirken parmakları saçlarımı çekiyor. Amının duvarları sikimin etrafında titreşerek beni unutulmanın eşiğine getiriyor. Adını sesleniyorum ve bana tekrar bakmasını sağlıyorum. İçini boşaltırken, ona sahip çıkarken, onu kendime alırken gözlerini tekrar görmem gerekiyor.

Çünkü o bana ait. O her zaman bana aitti.

Dante

Ne yaptığımızın, ne yaptığının gerçekliğini ancak çekildiğimde anlıyorum. Ona bakıyorum, yumuşak, rahatlamış yüzünü görüyorum. Bacaklarını yavaşça bırakıyorum.

Kıpırdamadan yatıyor, bitkin, ama nabzının boğazında attığını görüyorum.

"Seni incittim mi?" Sonunda soruyorum, sesim garip geliyor, kum gibi tanecikli, kendime ait değil.

Başını sallıyor, elini uzatıp saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. Duştan mı yoksa terden mi ıslandığından emin değilim.

Rahatlamış bir şekilde başımı sallayıp banyoya giriyorum çünkü bir dakikalığına ondan uzaklaşmam gerekiyor. O gözlerden uzakta. Hala akan duşu kapatıyorum, temizleniyorum, sonra bir bezi ılık suyun altına tutuyorum ve onu ve bir banyo havlusunu yatak odasına taşıyorum.

Tam olarak bıraktığım yerde yatıyor, bacakları yataktan sarkıyor, ifadesi yumuşak, uykulu. Vücudu kemiksiz. Sanki göz kapakları çok ağırmış gibi gözlerini kırıştırıyor, ben odayı geçerken gözleri beni takip ediyor. Ona böyle bakmak, yatağında çırpıçiplak uzanmak, sikimin yeniden kıpırdanmasına neden oluyor. Bir bacağını açıyorum ve onu temizlerken direnmiyor. Kalçasında küçük bir pembe leke fark ediyorum ve içime suçluluk duygusu yerleşirken bakışlarımı tekrar onunkine kaydırıyorum.

"Seni incittim. Söylemeliydin-"

"Söylemedin."

Beni susturan onun sözleri değil. Daha çok ses tonu. Her zamankinden farklı. Daha emin.

Onu temizlemeyi bitirdikten sonra duştan arta kalan suyu kuruluyorum. Göğsündeki, karnındaki ve kalçalarındaki kesiklere bakıyorum, sonra alttaki kesikleri görmek için ayaklarından birini kaldırıyorum. Bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum.

"Neden?"

Bir gölge gözlerini karartıyor ve bir an için başka tarafa bakıyor. "Özür dilerim," diyor sonunda. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Üzgün müsün? Özür mü diliyorsun?"

Yutkunuyor, bu değişiklik karşısında doğruluyor.

Başımı sallıyorum, odanın diğer ucundaki şifonyerime doğru yürüyorum ve bir çift eşofman giydikten sonra dolaba gidip düğmeli gömleklerimden birini çıkarıyorum. Ona uzatıyorum.

"Tak şunu."

Öyle yapıyor ve ben ilk yardım çantasını almak için banyoya dönüyorum, sonra da ona geri dönüyorum. Yatak başlığına yaslanmış gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

"Bırak. Şu kesikleri temizlemem lazım."

Aşağı bakıyor, kollarını indiriyor. Gömlek göğüs uçlarını zar zor kapatıyor. Kıyafetlerimin içinde tekrar nasıl görüldüğünü ne kadar sevdiğimi düşünüyorum. Ve onun artık bir kadın olduğunu düşünüyorum. Artık bir kız değil.

Ama sonra onu o uçurumda, ölümüne birkaç adım kala hayal ediyorum ve göğsümün içinde bir şey bükülüyor. Nefes alıyorum.

"Neden?" Tekrar soruyorum, yatağa oturuyorum ve kesikleri alkolle temizlemek için ayaklarını kucağıma alıyorum. "Bilmiyorum. Buraya dönmek, bu evde olmak, büyükannem, Noah.

Lizzie'nin odası çok yakın. Lizzie'nin odası çok yakın.

Hepsi çok fazla. Sana teknede söyledim. Bunu yapamam. Bu çok zor."

Onun sözlerini işlerken en kötü kesikleri sarıyorum ve ancak iki ayağımla işim bittiğinde

ona tekrar bakar mıyım? "Bunca zaman sonra, seni sadece tekrar kaybetmek için bulmadım."

"Eğer bir fark yaratacaksa, seni orada gördüğümde artık bunu yapmak istemedim. Ölmek istemedim."

Onu inceledim ve yalan söylediğini düşünmüyorum. Yalan söyleyebileceğinden emin değilim. Bir şekilde masumiyetini korumayı başarmış. Her şeyden sonra, onca yıldan sonra, hala masum.

Bu bilgi göğsümü ağrıtıyor. O kadar uzun süre canavarlarla yaşadı ki. Çok uzun süre yalnız ve onlarla baş edemedi.

Ama onu neredeyse kaybediyor olma düşüncesi geri geliyor. Bu beni sertleştiriyor. "Güzel. Çünkü bir daha böyle bir şey yaparsan seni asla affetmem. Beni anlıyor musun?"

Boynu ve yanakları kızarıyor, gözleri büyüyor ve biraz korkuyor.

Güzel. En azından bundan korkmasını istiyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ve sonunda başını sallıyor. "Uzan. Şunlara bir bakayım."

O sözsüzce itaat ediyor ve ben gömleği açıyorum. Onu yere yatırıp mükemmel yuvarlak göğüslerini, büzülmüş meme uçlarını incelerken aletim yeniden sertleşti. Birini ağzıma almak istiyorum. Emmek. Isırmak. Onu tekrar boşaltmak. Acele etmeyeceğim ve boşaldığında adımı haykırışını duyacağım.

Karnındaki, göğsündeki ve kalçalarındaki kesikleri temizlemek için bakışlarımı başka yöne çevirmem gerekiyor. Ayakları kadar kötü değiller, bu yüzden işim bittiğinde ilk yardım çantasını bir kenara bırakıp ona bakıyorum.

Gözleri yüzümden çıplak göğsüme, daha aşağılara kayıyor. Yara izlerini gördüğünde ne düşündüğünü merak ediyorum. Eskiden gözümün olduğu yeri kapatan yama.

"Geldim," diyor bakışlarımla tekrar buluştuğunda.

"Biliyorum."

"Hayır, yani hiç gelmedim. Senden önce."

"Ne?"

Yanakları yine kızardı. "Hiç orgazm olmadım."

Sanırım bunu düşünmemiştim. Petrov'un ne dediğini hatırlıyorum ama yalan söylediğine, beni kızdırmaya çalıştığına eminim. Ama daha önce hiç?

"Kendine dokunduğunda bile mi?"

"Dokunmuyorum."

Nutkum tutuldu.

"Ben istemedim. Sonra değil-" aniden durdu ve ifadesi karardı, yüzüne o endişenin bir kısmı geri geldi.

"Bacaklarını aç," diyorum ona, o yumuşaklığı geri istiyorum. Onu bir daha asla endişeli ya da korkmuş görmek istemiyorum. "Onları benim için aç. Seni görmek istiyorum."

Bakışlarını başka yöne çevirmeden onları açıyor.

Aralarına girip ona bakıyorum. Onu öpmek için ona doğru eğildim, acele etmeden, tadına bakarak. Geri çekildiğimde gözbebekleri büyüyor, ben de eğilip bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Anında sertleşiyor ve diğer tarafta tekrarlamadan önce onu kızdırıyorum, emiyorum ve kemiriyorum. Doğrulurken sertleşiyorum, bacaklarını daha geniş açıyorum ve seksinin güzel pembe dudaklarına bakıyorum.

Eğilerek onun uyarılmışlığının kokusunu alıyorum. Ağzımı seksinin üzerine kapatıyorum, klitorisinden kıkına ve arkasına kadar yalıyorum. Bunu iki kez daha yapıyorum ve bir inilti çıkardığında ağzımı klitorisinin üzerine kapatıyorum ve sertçe emiyorum. Birkaç dakika sonra tekrar altımda kıvranıyor ve dilime boşalıyor. Kendini yüzüme doğru iterken parmakları saçlarıma

dolanıyor. Kıcının yanaklarını kavriyorum, onu açıyorum, klitorisinden kıkına kadar tekrar yalıyorum, sonra baştan başlıyorum. Onu yutuyorum, aletim o kadar sert ki acıtıyor.

Onu tekrar almak istiyorum ama yapamam. Onu incitirim. O sıkı ve ben küçük değilim. Yapmak istemediğim tek şey onu incitmek. Bu yüzden onu yatağın en ucuna kadar çekiyorum ve eşofmanlarımı aşağı doğru itiyorum.

sikimi yumruklayacak kadar. Kıvrımlarının arasına srtnmemi hayranlıkla izliyor, boşalmasını üzerime bulaştırırken derin, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Ben sertçe pompalayıp göğüslerine, karnına, amına boşalırken gözleri sikime kilitleniyor, onu bir hayvan gibi kokumla kaplamak istiyor. Sanki onu benim olarak işaretlemek hayatındaki kötülükleri uzaklaştıracakmış gibi.

Ama orgazmla titrerken düşündüğüm şey bu değil. Kendimi geri çekip onu tekrar öpmek için eğildiğimde düşündüğüm bu değil. Onun teklif ettiğil dili ağızıma almak için. Başka bir şey düşünüyorum. Tek şey olan tek şeyi. İlerlemenin tek yolu. Ve bu çok açık. Çok açık. Sanki her zaman olması gerektiğil gibi. Her zaman olmamız gerektiğil gibi.

Dante

Gecenin geri kalanında uyuyor. Ertesi sabah kolumu altından çektiğimde gözleri bir anlığına açılıyor, dudaklarında zar zor bir gülümseme beliriyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor.

Onu yatağa geri yatırıyorum, hızlıca bir duş alıyorum ve aşağıya iniyorum, ben geldiğimde kardeşim ve Charlie çoktan çalışma odasındaydı.

Cristiano saatini kontrol ediyor. "Ne zamandan beri uyumayı bırak uyuyorsun?"

Lenore'un bizim için bıraktığı gümüş sürahidenden kendime bir fincan kahve doldururken "Jet lag," diye yalan söylüyorum. Öğrendiklerinde, Cristiano Mara'yı yatağıma aldığımı duyduğunda çılgına döneceğini biliyorum.

"Dün gece ne oldu? Cerberus'un havladığını duydum ama aşağı indiğimde onu dışarı çıkarmıştın."

"Tam olarak değil. Sabah iki gibi Mara'yı kontrol etmeye gittim. İçimde garip bir his vardı."

"Mara mı?"

"Kayalıklara çıkmıştı."

Bir anlık sersemletici bir sessizlik oluyor, gerçi düşününce herhangi birimiz sersemleyebilir miyiz? Charlie sonunda bir elini saçlarında gezdirip başını sallayarak "Siktir," diyor.

Cristiano'nun yüzü taş gibi. "Ona zamanında ulaştın."

"Evet," diyorum soru olmamasına rağmen. Kahvemi yudumluyorum. "Zar zor." Bir dakika daha geç kalmış olsaydım neler olabileceğini düşünemiyorum.

Uzun bir süre sessizce oturduk.

"Bunu tekrar yapacak mı?" Cristiano sonunda sorar. "Hiç sanmıyorum."

Beni inceliyor, gözleri annelerimize o kadar benziyor ki ürkütücü. Başını salladı. "Tamam." O koltuklardan birine oturuyor, ben de Charlie'ye kanepede katılıyorum. "Neler olup bittiğini konuşalım. Bir plan yapalım."

Başımı salladım ve başladım. "Birkaç oyuncumuz var.

Jericho St. James." "Hâlâ onu araştırıyorum. O lanet bir hayalet," diyor Charlie.

"Bu IVI gizli topluluğu ya da öyle bir şey. Sözde bu örgüt için çalışıyormuş. Üye olup olmadığını sorduğumda örgütle bağı olduğunu iddia etti. David'in bavulundaki kartın aynısı."

"Hatırlıyorum," diyor Cristiano.

"Felix'in kaydettiği bir toplantı olduğunu ve bu yüzden o orospu çocuğunun peşinde olduğunu söylüyor." "Ne toplantısı?"

"Emin değilim ama görünüşe göre ailemiz üzerinde etkileri olabilir. Yine de yardımımı almak için bana saçma sapan şeyler anlatmadığından emin değilim."

"Ne gibi çıkarımlar?"

Cevap vermeden önce çok sıcak kahvemi yutuyorum. "David'in annemize yaptıklarından biri."

Cristiano'nun gözleri kısılıyor ve yumruğunu nasıl sıkıp açtığını görüyorum. Bunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Bu onun suçu. Başka ne var?"

"Kendisinin insan kaçakçılığına karışıp karışmadığını bilmiyorum, sanırım evet, ama bir şekilde sen ve ben, ailemiz, hatta Scarlet'in bile o toplantıda adının geçtiği iddia edildi."

"İddiaya göre." Cristiano endişeli görünmüyor ve bunu anlıyorum. Bu kayıt için endişelenmiyorum.

Çünkü büyük ihtimalle Jericho saçmalıyor.

"Ama St James'le konuşursam ve depoya yapılan saldırıyla bir ilgisi olduğunu öğrenirsem bunun hiçbir önemi kalmayacak. Onu kendim öldüreceğim," diyorum. "Bir de Felix Pérez ve yeni bir alıcı var. Bunu da anlamıyorum."

"Ne yeni alıcısı?" Charlie soruyor.

"Bilmiyorum. Eğer St. James biliyorsa bile söylemiyor. Ama görünüşe göre para el değiştirmiş ve bu kişi özellikle Mara'yı istiyor. Anladığım kadarıyla Elizabeth'i değil, çünkü onun Elizabeth olmadığı söyleniyor. Bu anlaşmanın yaklaşık bir yıldır yürürlükte olduğunu tahmin ediyorum. Pérez, Mara'yla arkadaş olan bir gardiyan aracılığıyla Petrov'un evine sızmış. İçinde izleme cihazı olan bileziği ona verdi. Depoyu ve onu bu şekilde buldular."

"Bir yıl mı?" Cristiano da benim gibi kafası karışmış bir şekilde soruyor. Charlie'ye dönüyor. "Alıcının kim olduğunu nasıl anlayabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Charlie'nin alnı çatıldı. "Paranın el değiştirdiğini anlayabiliyorum. Pérez'in hesabına erişebilirsem oradan başlayacağım. Bakalım geriye doğru çalışabilecek miyiz?"

"Bu bir başlangıç," diyorum. "St. James ile görüştüğümde ondan ne öğrenebileceğime bakacağım. Bu IVI ile ilgili olabilir."

"Bir kasa gibidirler."

"Ben de Petrov'un oğullarıyla ilgileneceğim."

"Onları unutmuşum," diyor Cristiano. "Duyduğuma göre babamı dışarı çıkararak büyük olana bir iyilik yapmışsın."

"Yine de, bir kurşunla birlikte gelmediği sürece bana bir teşekkür kartı göndereceğinden şüpheliyim." "Onlar hakkında ne yapmak istiyorsun?"

"Öldürün onları."

"Yeterince önemli mi?"

Kardeşıme baktım. "Onu paylaştı."

Cristiano'nun çenesi gerildi.

"Onu oğullarından en az biriyle paylaşıyordu. Hangisi olduğunu söylemedi, ben de ikisini de dışarı çıkarmayı düşündüm."

Kardeşim bir küfür mırıldandı. "Orada seninle olmalıydım."

"Scarlett ve bebek geliyor, Alessandro'dan bahsetmiyorum bile."

"Yapabilirim-"

"Hayır, Cris. Sadece hayır," diyorum ona.

Charlie, "Buradan destek sağlayabiliriz," diye öneriyor. Başımı sallıyorum.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Cristiano.

"Daha fazla adam ve bir ev ayarladım bile," diye ekliyor Charlie. "Todt Hill'de bir mülk." "Staten Island mı?"

Başını sallıyor. "Oldukça geniş bir arazisi var ve etrafı on iki metrelik taş bir duvarla çevrili. Adamlarımız çoktan oraya yerleşti ve önceki sahibi de iyi bir güvenlik önlemi almıştı."

"Mükemmel."

"Ne zaman dönüyorsun?" Cristiano soruyor. Onsuz dönmemi hiç istemediğini biliyorum ama bu benim. Her zaman öyleydi.

"Yarın." "O"

biliyor mu?"

Tam o sırada kapı çarparak açıldı ve hepimiz döndük. Cristiano ve ben hemen ayağa kalktık,

Nuh'u görmeden önce silahlarımız.

Odayı taramıyor bile. Gözleri anında bana takılıyor.

"Seni lanet olası pislik!" Bana doğru yürüyor, beni itmek için ellerini göğsüme vuruyor. Beni kımıldatmıyor ama yüzüne vurmak için bir adım öne çıkıyorum.

"Senin derdin ne lan?" diye sordum.

"Noah?" Cristiano aramıza girmeye çalışıyor.

"*Benim* sorunum ne lan?" Noah başlıyor. Ağzından köpükler saçıyor. Kuduz bir köpek gibi.

"*Senin* sorunun ne?"

"Neler oluyor?" Cristiano aramıza girerken Charlie soruyor.

"Sana söylemedi mi?" Noah neredeyse kelimeleri tükürerek soruyor, bakışları ben ve kardeşim arasında gidip geliyor. "Mara'nın dün gece nerede yattığından bahsetmedi mi?" Cristiano'yu tekrar itip geçmeye çalışıyor ama Cristiano onu engelliyor. "Onu gördüm, seni lanet olası pislik. Senin odandan çıkarken gördüm!"

Cristiano'nun bakışları bana kayıyor. Noah'ya bakıyorum ama onu periferimde görüyorum. Çevre, gözümü kaybetmeden önce kanıksadığım bir şeydi. Şimdi bir odada nerede olduğumun çok daha fazla farkındayım, kendimi görmek için konumlandırıyorum.

"Yoldan çekil," dedim kardeşime.

"Eminim bir açıklaması vardır," diyor Cristiano sıkıca. Yüzünde 'bir açıklaması olsa iyi olur' ifadesini görüyorum. "Otur," diyor Noah'ya ve onu bir koltuğa itiyor. "Sen de," diyor bana ve kapıyı kapatıyor. Ama biz daha klik sesini duymadan Noah ayağa kalkıyor, elleriyle gömleğimin yakasını kavırıyor.

"Buna benimle başlamak istemezsin evlat," diyorum ona. Ona hâlâ dokunmadım. Ama dokunacağım. Mecbur kalırsam.

"Bunu ona nasıl yapabildin? Yaşadığı onca şeyden sonra?" Noah soruyor.

Cristiano ellerini yakamdan çekerek ona "Sakin ol," diyor. "Dün gece kayalıklara gitti. Dante onu geri getirdi."

Noah ona bakıyor ve onun niyetini değerlendirirken bir anlık ağır bir sessizlik oluyor. "Siktir."

Kardeşim bana döndü. "Senin odanda mı uyudu?"

Ona bir açıklama borçlu değilim. Mara'nın bu versiyonunu bilmiyor. Kurtarılan kadını. Onu hâlâ küçük bir kız olarak görüyor. Lenore'un torunu. Lizzie'nin en iyi arkadaşı.

O artık o şeyler değil, ya da sadece o şeyler değil. "O yaptı."

O zaman yüzümde beni ele veren bir şey görmüş olmalı. Az önce Noah'ın yaptığı gibi bana düşman olmasını sağlayacak bir şey. Burun buruna geliyor. "Senin yatağında mı?"

Bir nefes çekiyorum.

"Kardeşim?" diye

bastırıyor.

Cevap vermeyince yakamı yumrukladı. Bana dönmeden diğerlerine "Herkes dışarı," diyor.

"Ben-" diye başlıyor Noah.

"Dışarı!" diye emrediyor ve Charlie'nin Noah ile konuştuğunu duyuyorum. Odadan çıktıklarını görüyorum. Arkalarından kapanan kapının sesini duyuyorum.

Cristiano o anda beni duvara çarpıyor. "Ne. Ne. Sikeyim. Yaptın. Sen. Yaptın?" Duvarı itip yüzüne baktım. "Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Yakamı kavradı ve burun buruna geldik. "Bence aletini pantolonunun içinde tutsan daha iyi olur."

Yüzümden anlamadığımı anlamış olmalı ki beni tekrar itti ve bir lambayı yere düşürdüm.

Ona bakıyorum, kardeşime doğru adım attığımda botlarımın altındaki camın çıtırtısını duyuyorum. "Scarlett'e ne yaptığını sana hatırlatmama gerek var mı?" Onu geri iterek soruyorum.

"Onu yatağına girmeye zorladın." Kolunu geri çekti, elini yumruk yaptı. "Düşündüğün şeyi yapmadım." Elini savuruyor ama onu engelliyorum ve itiyorum. Bu sefer masa lambasını kıran o oluyor. "Ve bu çok farklı." Doğruldu, bana doğru adım attı, böylece parmak ucunda durduk.

"Burada Mara'dan bahsediyoruz. Lenore'un torunu, Tanrı aşkına. Onu yatağına zorla sokmasan iyi edersin." Sanki

Düşünce onu yakıyor, tekrar savuruyor, bu sefer karnıma.

Vücudumu büküyorum, darbeyi yanımdan alıyorum. Doğruluyorum, onu duvara doğru itiyorum ve ön kolumu boğazına bastırıyorum.

"Gerçekten bir kadını zorla alacağımı mı düşünüyorsun? Onun gibi olduğumu mu düşünüyorsun? Lanet olası babam gibi mi?" Cristiano bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben çok ileri gitmişim. Çünkü onun düşündüğü de bu değil mi? Hepsinin düşünmesi gereken şey? "Böyle düşündüğün için siktir git, göt herif."

Sallanıyorum.

Mara

Merdivenlerin dibine geldiğimde Cristiano'nun ofisinin kapalı kapısından kavga seslerini duyabiliyorum. Scarlett ve göz bandını takmış olan Alessandro mutfaktan çıkıyorlar. Noah oturma odasında Charlie'nin yanındaki sandalyesinden kalkmış, sinirli görünüyor.

Hepsi beni görünce şaşırmış görünüyor ve ne kadar sessiz olabileceğimi hatırlıyorum. Gülümsüyorum ama bu garip çünkü o anda ofiste bir şey çarpıyor. Büyük bir şey. Muhtemelen kardeşlerden biri gibi.

Scarlett, "Neler olduğuna bakacağım," dedi ve Alessandro'yu Lenore ile bırakarak çalışma odasına doğru ilerledi.

Charlie onun yolunu kesiyor. "Bırak onları." Bana bakıyor ve birden dün gece ne olduğunu bildiklerini anlıyorum. Benim için kavga ettiklerini biliyorum.

Scarlett onun bakışlarını bana doğru takip etti. "Neler oluyor?"

Charlie, "Bırak onları Scarlett," diye tekrarladı. "Bunun üstesinden geleceklerdir."

Bir an için bunu yapacağından emin değilim ama sonra bir teknenin sesini duyuyoruz ve sonunda nefes veriyor, rahatlıyor. Bana geldi, gülümsedi. "Bu sabah iyi misin?"

"Evet ama açım," diyorum büyükanneme dönerek. Ona bu şekilde hitap etmek, hatta zihnimde ona bu şekilde hitap etmek garip ama buna mecburum. Kendim için değilse bile onun için. Ve bir şekilde bu sabah her şey biraz daha farklı hissediyorum. Biraz daha iyi.

Kapı açılır ve Matthaesus yanında bir askerle içeri girerken Scarlett, "Bu iyi," dedi. Nerede olduğunu merak ediyorum. Saçları rüzgarla savrulmuş ve omuzlarında su damlacıkları birikmiş. Elinde kalın bir dosya taşıyor.

Odadakileri hızlıca selamladıktan sonra Charlie'ye döner. "Çalışmak mı?" diye sorar.

"Evet," diye cevap veriyor Charlie, tam o sırada bir şey -daha çok biri- kapıya çarpıp onu tıkırdatıyor.

Matthaesus'un kaşları alnının üzerinde yükseliyor.

"Sanırım birkaç dakikaya ihtiyaçları var," diyor

Charlie.

Matthaesus bana bakıyor ve başını sallıyor. "Bir fincan kahven için adam öldürebilirim, Lenore." Garip bir kelime seçimi, diye düşünüyorum, ama kimse gözünü kırpmıyor gibi görünüyor.

"Herkes mutfığa gelsin," diyor Lenore, mutfak kapısını açarken dikkatli gözlerle beni süzüyor. Scarlett'le birlikte içeri giriyorum ve masada Alessandro'nun yanına oturuyorum.

"Yine yamanı takmışsın," diyorum.

Eğiliyor. "Amcamın kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla. "Çok düşüncelisin."

Scarlett ona gururla gülümsüyor ve Lenore yemek servisi yaparken birkaç dakika hamilelik hakkında konuşuyoruz. Sonra o da bize katıldı ve yanıma oturdu. Noah'nın bakışlarını üzerimde hissediyorum ve kızgın olduğunu hissediyorum.

Kahvaltı gergin geçiyor. Charlie ve Matthaesus, Matthaesus'un yanında getirdiği her neyse ona bakmakla meşguller.

Kahvemin son yudumunu içerken Cerberus kapıda sızlanıyor.

"Mara," diyor Noah, ayağa kalkarak. "Cerberus'u benimle birlikte yürü."

Ona bakıyorum, başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. Onunla ilgili bir şeyler olmasına rağmen dikkatimin dağılmasından memnunum.

Büyükannem de kalktı ve omuzlarıma geçirmek için raftan bir ceket aldı.

"Bugün hava soğuk," diyor ve ben ona bakıyorum. Benden yaklaşık beş santim daha kısa ve ağladığını görebiliyorum. Yanağımdaki bir tutam saç geriye doğru taradığında, yine ağlayacağını düşünüyorum.

"Nonna?" Bu konuyu kapatmak için soruyorum.

Bu onu durdurur ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirir.

"Nonna," diyorum tekrar, kelimeyi dilimde hissederek. Çok doğal geldi. Hafıza. Buna sevindim.

"Teşekkür ederim." Ona sarılmak için uzandım, ama onun küçük bedenini kendime çektiğimde, boğuk bir hıçkırığın bana doğru geldiğini hissettim. Dün gece az kalsın yapacağım şey yüzünden irkildim. "Geri döndüm," diye fısıldıyorum. "Geri döndüm. Lütfen ağlama."

Başını sallıyor, önlüğünün cebinden çıkardığı mendille gözlerini silerken geri çekiliyor.

Cerberus sızlanıyor.

"Bu adamı dışarı çıkarsak iyi olur," diyor Noah ve kapıyı açıyor. Ceketimi ilikliyorum ve Cerberus'u dışarı kadar takip ediyorum, Noah da arkamda.

Cerberus işlerini halletmek için kaçıyor ve Noah ile ben sahil boyunca sessizce yürüyoruz. Rüzgâr dün geceki gibi soğuk ve evin kenarına geldiğimizde kayalıklara bakıp ürperiyorum.

Yaptığım şey bencillikti.

Başarılı olsaydım, kalplerini iki kez kırmış olacaktım. "Seni gördüm," dedi Noah.

Dün gece beni gördüğünü düşünerek ona dönüyorum, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

"Bu sabah." Bu kısmı söylerken bana tam olarak bakmıyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

"Oh." Koridorda kimsenin olmadığını düşündüğümde odama geri dönmüştüm. Kimsenin olmadığını düşündüğümde değil.

Saklanarak işleri zorlaştırmak ya da garipleştirmek istemedim. "Oh," dedim tekrar. "Bu yüzden mi..." Cristiano'nun ofisinin pencereleri olduğunu bildiğim pencerelere bakıyorum.

Noah başını sallıyor, gözlerini denize dikmiş Cerberus'un sudan büyük bir sopa çıkarmasını izliyor. "Ben... buraya dönmek çok garip. Dün gece gerçekten çok zordu."

Bana dönüyor, elini benimkine doluyor. Samuel'i hatırlayarak donup kaldım. Ona ne olduğunu hatırlıyorum. Ama sonra kendime onun bir yalancı olduğunu söylüyorum. Başına gelenleri hak etmemiş olsa bile.

Noah'ya bakıyorum ve yemin ederim yıllar önceki küçük çocuğu hâlâ görebiliyorum. Birbirimizi hiç anlayamıyorduk ve ben ağlamayı kesemiyordum. Duramazdım. Joseph beni Noah'nın yanına koymuş, sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi oynamamızı söylemişti.

"Joseph'e ne oldu?" diye sordum.

Noah'nın ifadesi kararıyor. "O öldü."

"Güzel."

"Dinle, Mara, eğer Dante incindiye-"

"Dante bana zarar vermedi. Vermezdi de. Hayatımı kurtardı." Pek çok açıdan. "Eğer o-

"Dur. O yapmadı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Emin olmak istercesine beni inceliyor ve sonunda başını sallıyor. Cerberus dev sopayı Noah'ın

fırlatması için ayaklarımızın dibine bırakıyor.

Geride durup onlara gülümsüyorum, bunun basitliğinden hoşlanıyorum, sahilde bir köpekle oynuyoruz.

Ama bu sadelik bana çok uzak geliyor. Sanki bu evde, bu hayatta bir sahtekârmışım gibi. Onlar

Hepsi bir şekilde öyle. Bu evdeki hiç kimsenin hayatında basit bir şey yok.

Dante

Kardeşimle yıllardır böyle kavga etmemiştik. Yavaşladığımızda Cristiano'nun ofisi cam kırıklarıyla doluydu, dizüstü bilgisayar iki parçaya ayrılmıştı, camda kafamın cama çarptığı bir çatlak vardı. Bizi durduran da bu oldu.

"Söyle bana, bu kadar mı?" Sonunda sordum. Çünkü bu ne lan? "David'in genlerinin bana geçmesinden endişeleniyorsun ve ben -"

"Lanet olsun. Tanrım! Hayır! Hayır! Asla! Sadece... siktir!" Cristiano geri adım attı ve yumruğunu yüzüm yerine duvara vurdu.

Şakağımda yavaşça akan kanı hissediyorum ve bana baktığında başını sallıyor, masasından bir mendil alıyor ve kesiğin üzerine tutuyor.

"Hayır, kardeşim. Ben böyle düşünmüyorum. Hiç böyle düşünmedim," diyor. Başımı sallıyorum, denize bakmak için döndüğümde mendili alıyorum.

Dün geceki yağmurdan sonra gün kapalı, su derin bir kömür rengine. Elimi saçlarımda gezdiriyorum, canavarlar hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Hâlâ kendimi kontrol edebildiğim zamanlarda söylediklerimi hatırlıyorum. Ben o muyum? Daha iyi değil miyim?

"Ama lanet olsun, Dante. Ne yaptığını sanıyordun?"

"Düşündüğün gibi değil."

"O zaman nasıl?" diye soruyor.

Ona döndüm. Endişeli. Gözlerindeki öfkenin arkasında bunu görüyorum. Sesinde duyuyorum. "Bana nasıl olduğunu açıkla."

Sikeyim.

Pencereden Noah ve Mara'yı izlemek için gözümü kardeşimden kaçırıyorum. Cristiano yanıma geliyor. Mara'yla olan bu şeyi henüz anladığından emin değilim. Ben de anladığımdan emin değilim. Bu çok garip. Çok kadersel.

"Ona karşı çok rahat," diyorum. "Benimle ya da gördüğüm kadarıyla çoğu erkekle olduğundan farklı." "Onu tehdit etmiyor."

"Bütün erkekler onu tehdit ediyor."

"O değil. Küçüklüğünden onunla ilgili bir şeyler hatırlıyor olmalı."

Noah elini onunkine doluyor ve konuşmak için duruyorlar. Onu gördüğümde içimde bir gerginlik oluşuyor.

o.

"Sakin ol," diyor Cristiano, elini omzuma koyarak. Onları sessizce izliyoruz. "Onu yarın geri götüreceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Onu buraya getirmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ve bensiz burada kalmayacak. Sanmıyorum ki

yapabilirim ve onun tekrar o uçurumlara gitmesini riske atmayacağım. Yapamam." Cristiano başını sallıyor. "Lenore üzülecek."

"Onunla konuşacağım. O anlayacaktır. Bu Mara için daha iyi. Ve her şey yoluna girdiğinde, Felix öldüğünde, her şey farklı olacak. İyileşmeye başlayabilir. Felix gidene kadar bunu yapabileceğini sanmıyorum çünkü onun kendisine ulaşamayacağına ikna olmuş değil."

"Dante," diyor Cristiano ve dönüp beni incelediğini görüyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerindeki bakışı alırken bekliyorum. Benim tam olarak söyleyemediğim şeyi nasıl anladığını görmek için. Çünkü yapmak istediğim şey onu elimde tutmak. Ama bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir.

Kardeşim elini omzuma koydu. Bu bir anlayış jesti. Kabullenmenin. Ve o anda kendimi çok minnettar buluyorum, katliam gecesi ölmediği için çok minnettarım. David'den sağ kurtulduğu için minnettarım.

"Noah'ı yanına al" dedi.

"Neden?"

"Ona güveniyor. Ben de ona güveniyorum." "Ya Scarlett?"

"Scarlett'le konuşacağım. O artık bir çocuk değil. Onu bırakması gerek."

"Eğitimli mi?"

"Eğitimli ama denenmemiş. Ve genç ama kararlı. Felix'ten en az bizim kadar nefret ediyor. Ve Mara'nın güvende olmasını istediğini biliyorum."

Çift dönüp evin içine doğru yürüyor. Onlara baktım. İkisi de genç. Her nasılsa kendi tarzlarında hala masumlar.

"Onunla daha iyi olur," diyorum, neden bilmiyorum.

Cristiano beni inceliyor. "Hiç sanmıyorum. Belki daha önce evet derdim ama hayır. Artık hayır. Ne olursa olsun, beyni artık belli bir şekilde çalışıyor. Onunla yatman fikri ne kadar hoşuma gitmese de, sana ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. Sen onun hayatını kurtardın. Birden fazla kez ve birden fazla şekilde. Sana güvenebilir. Sen sağlamsın. Emin olmadığında sana bakıyor. Onu şeytanlarıyla yüzleştirmekten korkmayan bir adama ihtiyacı var. Noah o adam değil. En azından henüz değil."

"Yani diyorsun ki, onun bir pislığe ihtiyacı var."

"Kesinlikle," diyor sırtarak ve sırtımı sıvazlıyor. "Ve sen de buna uyuyorsun."

"Siktir git," diyorum şakayla karışık ama onları dışarıda izlerken bir yanım hâlâ Noah'la birlikte olsa daha iyi olmaz mıydı diye merak ediyor. Ya da onun gibi biriyle. Yapabileceğimden emin olmasam da şimdi çekip gitmemeli miyim?

Mara

Staten Island'daki Todt Hill'de bir eve giderken bir SUV'de Noah'nın yanında oturuyorum. Dante beni arkada bırakmadığı için rahatladım ve Noah'nın gelmesine izin verdiği için mutluyum. Sanırım dün gece olanlardan sonra işini şansa bırakmak istemedi. Ama söylediklerimde ciddiydim. Ölmek istemiyorum.

"Haber yayıldı," diyor Matthaeus, telefonunda bir şeyler okurken. Dante, bir öncekinden daha az evin bulunduğu, her mülkü çevreleyen on iki metrelik duvarların olduğu, dolambaçlı, ağaçlarla kaplı bir sokağa sapıyor. "O Grigori'nin malı."

Buna alınmam gerekirdi ama alınmadım. Pek modern değilim, biliyorum ama Dante'nin olmak istiyorum. Çünkü o benim. Her zaman benim olması gerekiyordu. Dikiz aynasında onunla göz göze geliyorum ve içimde bir titreme hissediyorum. Onunla yalnız kalmak istiyorum. Onun ağırlığını üzerimde hissetmek istiyorum. Ağzını ağzımda. Onu içimde.

Boynum ve yüzüm sıcaktan kızardı.

Bakışlarını tekrar yola çeviriyor ama yüzündeki hafif sırıtışı kaçırmıyorum. Acaba ne düşündüğümü biliyor mu? Eğer o da düşünüyorsa.

"St. James?" diye

soruyor. "Hâlâ

oteldeyim."

"Çünkü ziyaret için bekliyor. Eğer saldırıdan haberi varsa, onu öldüreceğim."

Bunun sadece bir konuşma olmadığını biliyorum. Dante'nin her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum ve Alvarez'i öldüresiye dövdüğü görüntüyü gördüğümde ürperiyorum.

Matthaeus, "Bu bizim," diyor ve uzun kapıların yavaşça açıldığı bir araba yoluna çekiyoruz. Arazinin hemen içinde iki silahlı muhafız duruyor. Buradan evi göremiyorum. Ev büyük görünüyor ve hızlıca saydığım askerlere bakılırsa iyi korunuyor.

Dante dikiz aynasından Noah'a bakıyor. Noah'nın ondan hoşlanmadığını biliyorum. Sonra bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bir anlığına bana çeviriyor.

"Siz ikiniz buraya yerleşeceksiniz. Mülkte iki düzineden fazla silahlı adam var. Korunacaksınız. Bir şeyler yiyin. Rahatlayın. Biraz uyuyun. Uçakta hiç uyumadın."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

"Matthaeus ve benim yapmamız gereken

bir iş var." "O adamı ziyaret etmek.

Aziz James."

Cevap vermiyor, sadece arabayı yavaşlatıp durduruyor. Motoru durdurmadı. İndikten sonra kapımı açıp bana yardım ediyor, sonra da kapatıyor. Ayakta duruyoruz, ben sırtımı cipe dayamışım, o bir koluna yaslanmış, eli tam başımın üzerinde. Diğer eli leğen kemiğimin üzerinde.

"Bir şeyler yiyeceğine söz ver." Çok zayıfım. Biliyorum.

"Yiyeceğim. Noah'ın gelmesine izin verdiğin için teşekkürler."

"Bu Cristiano'nun fikriydi."

"Neden ondan hoşlanmıyorsun?"

Sanırım cipin üstünden Noah'ya bakıyor. "Ondan hoşlanmıyorum," diyor bana dönüp baktığında.

"Kelime oyunu." Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Onu her görüşüm son görüşüm olabilirmiş gibi hissediyorum.

"Senin için

korkuyorum."

"İyi olacağım."

Başını eğerek yaklaşıyor, nefesi enseme tüylerimi diken diken ederken çenesini yanağıma dayıyor. Nefesini içime çektiğini, dudaklarını kulağımın hemen altında çenemin alt tarafında hissettiğimi ve bu hissin tam merkezime gittiğini hissediyorum. Ellerimi omuzlarına doluyorum, bu adamın katıksız gücüyle rahatlıyorum.

"Bana bir şeyler yapıyorsun," diye fısıldıyor, kelimeler sestten ziyade neredeyse bir gümbürtü.

Göğüs uçlarım onun göğsüne sürtünürken geriliyor, aramızda çok fazla katman var. Sertliği bana baskı yapıyor ve karnımın içinde kelebek kanatları çırpınıyor. Biraz geri çekiliyor, alnını benimkine değdirmek için başını eğiyor ve bana bakıyor.

"Bana geri dön,"

diyorum. "Dramatiksin."

Dramatik değil ama gerçekçi. "Bana söz ver. Bana geri döneceğine söz ver." Acaba bunu ne kadar istediğimi anlıyor mu? Geri dönmesine ne kadar ihtiyacım olduğunu. Kendi hayatımın onunkine ne kadar bağlı olduğunu. Çünkü ölmek istemiyorum. Ama o ölürse ben de yaşamak istemiyorum.

Beni öpüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Şefkatli bir öpücük, aceleyle getirilmemiş ama bir söz gibi. Bir şeyin başlangıcı.

Geri çekildiğinde ve gözlerimi açtığımda, başparmağını yanağımda gezdiriyor. Islak çıkıyor.

"Söz veriyorum," diyor. "Sana geri döneceğim. Her zaman."

Gözlerimi tekrar kırıştırıyorum, yanaklarıma ağır ağır düşen gözyaşlarımı tutamıyorum. Ona sarılıyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum ve gözlerimi kapatıp kokusunu öyle derin içime çekiyorum ki ondan başka hiçbir şeye yer kalmıyor. Sadece ona. Ve sonra gitme vakti geliyor. Biri boğazını temizliyor ve Dante'nin elleri kollarıma geliyor, onları boynundan çözüyor. Alnına bir kez daha dokunuyor, sonra burnumun ucunu öpüyor. Elimi tutuyor ve beni yakınlarda duran, çenesi gergin, gözlerini Dante'ye dikmiş Noah'ya doğru götürüyor.

Dante'nin ifadesi değişir. Ukala Dante ortaya çıkar.

"Öyle bakma," diyor Noah'a ve çocukmuş gibi saçlarını karıştırıyor.

"Siktir git," diye elini savuruyor Noah ve artık her yöne savrulan saçlarını düzeltiyor. Elimi tutup Dante'ye asi bir sırıtış atıyor. Sanırım gerçekten yapmak istediği şey onu terslemek. Birkaç dakika sonra Noah ve ben çift kanatlı ön kapıdan içeri giriyoruz ve üç cip araziden uzaklaşıyor.

Dante

Gözden kaybolana kadar dikiz aynasından onu izliyorum. Matthaeus'un beni incelediğini görünce boğazımı temizleyip şehre doğru yola odaklanıyorum. Matthaeus, St. James hakkında bulabildiklerini gözden geçiriyor, ki bunlar çok fazla değil. Sabıka kaydı yok. Sosyal medya profili yok. Açıkladığı IVI dışında herhangi bir kuruluşla bağlantısı yok. New Orleans'ta yaşamadığı, kendi adına kayıtlı bir aile evi. Bilinen başka bir adresi yok.

"Son beş yıldır neredeydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey bulamıyorum. Sanki hayattan kaybolmuş gibi." "Hayır. Bir şeyler olmalı. Sadece kaçırıyoruz. Aileden başka kimse var mı?" "Bir erkek kardeş, ama temiz görünüyor. En azından yüzeyde."

"Bundan şüpheliyim."

IVI'nin kendisi ilginçtir. Yüzyıllar önce eğitilmiş ve varlıklı kişiler tarafından başlatılan ve bugün torunları aktif üyeler olan bir topluluk. Çoğunluğu Avrupa ve Kuzey Amerika'dan olmak üzere dünyanın dört bir yanından on üç kurucu aile var ve bunlar hakkında mevcut bilgiler en iyi ihtimalle belirsiz. Ama ben bu isimlerden bazılarını tanıyorum ve eğer muğlak olmasaydı daha çok şaşırdım. Böyle bir para ve güç, sessizlik ve nüfuz satın alır. Dünyanın birçok büyük şehrinde yerleşkeleri ve daha az kozmopolit bölgelerde de en azından bir miktar varlıkları var.

Mahkeme adını verdikleri bir yargı organıyla, bana sorarsanız elitist olan bir tür modası geçmiş kast benzeri sisteme sahip görünüyorlar.

İşte bu en ilginç parçalardan biri. IVI ya da üyeler tarafından adlandırıldıkları şekliyle Cemiyet, çoğu yerde bir Mahkemeye sahiptir. Bu mahkemeler herhangi bir yasal mahkemeden ayrı olarak çalışıyor gibi görünüyor ve nadir durumlarda idama kadar giden cezalar hakkında söylentiler var. Sonuncusu sadece birkaç ay önce New Orleans fraksiyonunda gerçekleşti.

Meraklandım. Ve David'in böyle bir şeyi satın almaya çalışırken ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Yani, anlıyorum. Para ve güç. Onun gibi adamları yöneten şeyler bunlar. Bir de intikam. Kiminle çalıştığını bilmek istiyorum. Örgüt içinde bir bağlantısı varsa. O bağlantının kim olduğunu ve kadın ticaretiyle bir ilgisi olup olmadığını. Mara gibi kızların.

St. James'le ilk kez tanıştığım lüks otelin dairesel girişine yanaştığımda aklım tamamen oyunda. Anahtarları bir valenin bekleyen ellerine bırakıyorum. Matthaeus ve ben, biz yaklaşırken açılan cam kapılardan içeri giriyoruz. Asansöre binerken yanımızda iki adam var. Diğerleri lobide kalacaklar. Kapıların kapanışını izlerken, bunu en son başka bir otelde yaptığımız zamanı hatırlıyorum. Sadece günler önceydi ama sanki bir ömür gibi geliyor.

Otuz ikinci katın tamamını kaplıyor, bu yüzden asansör kapıları açıldığında, ceketlerinin altında silahlı olduklarından emin olduğum takım elbiseli iki adam tarafından karşılandık. Biri bizi durduruyor, diğeri üstümüzü aramak için öne çıkıyor. Bizi asansörün hemen önündeki çift kapıya götürmeden önce botuma koyduğum sustalıyı bile bulup silahlarımızı çıkarıyorlar. Kapıları açtılar ve içeri girdik, Matthaeus ve ben odaya doğru ilerlerken adamlarım içeride durdular.

Geniş, dairesel bir alan, binanın kendisi de dairesel. Minimal mobilyalar ve duvar yerine kullanılan tavandan tabana pencerelerle son derece modern. Her şey beyaz. Beyaz mermer zeminler altınla kaplanmış.

Beyaz deri mobilyalar. Sandalyelerin üzerine örtülmüş beyaz kürkler. Mutfakta beyaz tezgahlar.

"Kanı halıdan çıkarmak zor olmalı," diyorum, botlarımın altında kalan ve oturma alanının tamamını kaplayan kalın halıyı inceleyerek. Duruyorum, ceketimin düğmelerini açıyorum. Matthaeus sağımda yerini alıyor.

Jericho St. James pencereden dışarıyı izlerken odaya sırtını dönmüş durumda. Bize dönüyor, kristal kadehinden bir yudum alıp bizi süzüyor. Görebildiğim kadarıyla ziyaretimiz onu şaşırtmadı.

"Beyler," dedi yanımda getirdiğim iki adamı göstererek. "Tekrar hoş geldiniz."

Yüzünü sevmiyorum. Kendini beğenmiş sırıtışını sevmiyorum. Ona doğru bir adım atıyorum ve iri yarı bir adam hemen aramıza giriyor, beni durdurmak için elini göğsüme koyuyor.

"Buna gerek yok," diyor Aziz James ona. "Ama asker getirmene gerek yoktu," diye ekliyor benim iyiliğim için.

"Bir adamımı kaybettim. Bir ordu getirmeliydim."

"Erkeğini kaybettiğin kişi ben değilim. Sybil, misafirlerime içki getir."

Sybil'in durduğu yere dönüyorum. Ufak tefek, genç, çekici ve çok kısa bir hizmetçi üniforması giyiyor. Bir tepsie bir şişe viski ve iki bardak koyup bize doğru taşırken kaşlarını kaldırıyorum. St James şimdi üç deri koltuktan birine oturmuş. Yine beyaz. Çok göze batıyor.

Kadın tepsisini sehpayı koymak için eğildiğinde eteği yukarı kalkıyor. Altına bir şey giymemiş. Her birimiz için doldururken o pozisyonda zaman geçiriyor ve yanaklarının arasında bir popo tıkacının parıltısını görüyorum.

St. James'in gözlerini üzerimde yakalıyorum. Gülümsüyor. "Sonrası için," diyor ve ben ondan daha da az hoşlanıyorum. "Oturun. Lütfen." Sandalyeleri ve Matthaeus'u işaret ediyor, ben de oturuyorum.

"Bir adam kaybettim," diyorum tekrar.

"Dediğim gibi, onu bana kaptırmadın. Depona yapılan saldırıyla hiçbir ilgim yok," diyor ve sonra kafası karışmış gibi başını eğiyor. "Bir depoda mı yaşıyordun?"

"Uyarın çok yerindeydi." Sorusuna cevap vermeye zahmet etmedim.

"Benim uyarım sağduyuluydu. Onu nasıl bulduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Bileziğinde takip cihazı var." Eminim depoyu izliyorlardı, bir fırsat kolluyorlardı.

"Felix'in en iyi adamlarından birini kaybettiği için kızgın olduğunu duydum." "Bir sürü şey duyuyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Seni kendi tarafıma çekmeye çalışıyorum. Felix Pérez'i bir an önce bulmak konusunda ortak çıkarlarımız var. Son kırk sekiz saat içinde bazı yüksek profilli kişilerle görüştü. Zamanımız tükeniyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Charlie onun nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi bulamadı.

"Benim kaynaklarım seninkilerden daha iyi."

"O zaman neden taşınmadın?" "Ben bir katil değilim."

"Yani, kas gücün olmamı istiyorsun."

Omuz silkiyor, viskisini yudumluyor.

"İş aramıyorum," diyorum.

"Cumartesi gecesi nerede olacağını biliyorum." "Nerede?"

"Bana yardım etmeyi kabul edersen, sana söylerim."

"Depoya yapılan saldırının arkasında senin olmadığını nereden bileceğim?"

"Ben Alvarez gibi domuzlarla çalışmam." Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor ve gözlerinin nasıl daraldığını görüyorum.

çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Yaptığı şeyleri." Mara'nın onun kız kardeşimi öldüren kişi olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Beş yaşındaki kız kardeşimi. Hay sikeyim. "Ben o tür bir suçlu değilim," St. James hâlâ konuşuyor olmalıydı ama ben onu duymazdan gelmişim.

"Ama sen bir suçlusun," diyorum kendimi odaklanmaya zorlayarak. Sanki umurundaymış gibi rahatça omuz silkiyor.

"Bana kazık atmayacağına dair kanıta ihtiyacım var," diyorum. "Ne gibi kanıtlar?"

"Sen zeki bir adamsın. Eminim bir şeyler düşünebilirsin."

Bakışları daralıyor ama gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Petrov kardeşler."

"İş görürler." Ben de bunu umuyorum. Bir şekilde onlarla bir ilişkisi var. Petrov ailesiyle ilişkisinin boyutunu bilmiyorum ama gördüğüm şey hoşuma gitmiyor.

İçkisini bitiriyor, bardağını yere bırakıyor. "Odayı boşaltın," diyor ona doğru ilerlememi engelleyen askere.

Adam emri veriyor ve bir dakika sonra, sadece üçümüz ve onun koruması, benim salona gönderdiğim kendi adamlarım.

"Viktor senin istediğin kişi."

"İkisini de istiyorum."

Başını sallıyor. "Sacha senin kıza dokunmazdı." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Kızlardan hoşlanmaz. Ve babasının ve ağabeyinin *kirli alışkanlığı* olarak adlandırdığı şeyle hiçbir ilgisi olmasını istemediğini biliyorum. Petrov, Mara'yı kaçırdığında annesiyle evliydi. Viktor ve Sacha sadece üvey kardeşler, biliyorsunuz."

Bilmiyordum. Kiminle evli olduğu ya da soylarının tam ayrıntıları pek umurumda değildi.

"Annesine çok yakın. Hep öyleydi. Viktor ailenin, maliyenin, işlerin kontrolünü ele geçirdi. Her şeyin."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sacha bunların hiçbirini kontrol etmemeyi tercih ederdi. O ikisinden daha zeki. Kesinlikle daha makul."

"Eminim kardeşini öldürmesi için bir Rus kiralık katil tutabilir." "O kadar basit değil."

"Sacha Petrov ile ilişkiniz nedir?"

"Birlikte bazı işler yaptık. Dürüst olacağım, Viktor bu işin dışında kalsaydı benim için de kârlı olurdu. Ve burada başka bir ortak noktamız daha var. İkimiz de Viktor'un ölmesini tercih ederdik."

"Önce babayı ortadan kaldırdığım için kızdın, şimdi de oğlunun idam edilmesini mi istiyorsun?"

"Koşulları göz önünde bulundurarak planlarımı değiştirdim."

Ben onu incelerken sessizlik.

"Ona tecavüz etti. Ama sen bunu zaten biliyorsun," diyor kayıtsızca.

Çenem titriyor. Bu pislik tam olarak hangi düğmelere basacağını ve nasıl basacağını biliyor. Zayıflığımı görüyor. Muhtemelen ilk günden beri.

"Bir köpek dövüşü var." Ceketinin cebine uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. Muhtemelen bunu başından beri planlamıştı. "Bu gece. Aslında birkaç saat içinde. Viktor orada olacak. Muhtemelen sarhoş olacak. Ve güvenmemesi gereken askerlere çok güveniyor olacak."

Kağıdı almak için uzanıyorum, açıyorum ve adresi okuyorum. Matthaeus'a veriyorum, o da

kontrol etmesi için hemen Charlie'ye gönderiyor.

"Bu aramızda güven inşa etmeye başlamak için yeterli mi? Geçen gece hayatını kurtardığım gerçeğiyle birlikte."

"En başta Petrov'un kulübünde ne aradığınızı merak ediyorum. Ne tesadüf." "Tesadüf diye bir şey yoktur, Dante."

Orada olacağımı biliyordu. Nasıl biliyordu? Petrov'u öldürmeyi başarma şansımı mı deniyordu? Bahislerini koruyordu.

"Hayır, yok. Orada ne yapıyordunuz?" "Sacha Petrov senin... randevundan bahsetti." Yani haklıyım. Her açıdan çalışıyor.

"Ve bana kardeşi hakkında bu bilgileri verdiğinizi biliyor. Nedir bu ayrıntılı bir arkadan vurma planı?"

"İş. Hepsi bu kadar. Bir şeye ihtiyacım var. Onun bir şeye ihtiyacı var. Senin bir şeye ihtiyacın var. Bu gece sana vereceğim şey bir inanç gösterisi. Mara'ya zarar veren adamlardan birine erişim."

Bakışlarımı kısıyorum. "Eğer yalan söylüyorsan, eğer bu bir çeşit tuzaksa-" "Değil."

"Seni öldüreceğim," diyorum sanki hiç konuşmamış gibi. "Yavaş yavaş yapacağım. İstedğim şekilde." Beyaz boşluğa bakıyorum. "Otelin çok yüklü bir temizlik faturası olacak."

Boğazını temizler, ayağa kalkar. "Beni tehdit etmeyi bitirdiysen Sybil'in yanına dönmek istiyorum. Birkaç saattir kışında o şey var. Rahat edemez, zavallı şey."

Ayağa kalkıyorum. Biri kapıyı açıyor ama biz olduğumuz yerde kalıyoruz, St. James ve ben gözlerimizi kilitliyoruz. Ve ben onu her zamankinden daha çok merak ediyorum.

Koruma boğazını temizler.

Gülümsüyorum. "Şey," diye başlıyorum, etrafa son bir kez bakıyorum. "Mutlu sikişler o zaman."

Dante

Köpek dövüşü, şehrin yaklaşık bir buçuk saat dışında, unutulmuş bir mahallede, yaklaşık yüz yıldır kullanılmıyormuş gibi görünen terk edilmiş bir depoda gerçekleşiyor. Otoparkta ışık yok, ancak kamyon sayısına bakılırsa etkinliğe katılım yüksek görünüyor. Hasta herifler.

Viskiden büyük bir yudum içtim ve beyzbol şapkamı taktım. Matthaeus ve ben binaya doğru yürüyoruz. Erkek seslerini ve köpek havlamalarını buradan duyabiliyorum. Girişte iki adam nöbet tutuyor. İri yarılar ve bana bulaşmayın der gibi bir halleri var. Biri taburesinde oturup bizi değerlendirirken diğeri ayağa kalkıyor ve burada ne işimiz olduğunu sorar gibi başını sallıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorarak bizi bir kez daha süzdü.

"Duyduğuma göre eğlenilecek bir şeyler varmış," diyorum cüzdanımı almak için cebime uzanırken. "Para kazanılacak."

"Bu özel bir etkinlik," diyor adam.

Çıkarıp katladığım paraları gördüğünden emin oluyorum. Cüzdanımın içinde kalan parayı görüyor. Bakışlarını para tomarından bana çeviriyor. "Dediğim gibi, özel."

İçimi çektim, iki yüz dolar daha çıkardım.

Meslektaş boğazını temizliyor. Adam paramı aldı ve bize içeri girmemizi işaret etti.

Dört adam yakınlarda bekliyor olsa da içeri sadece ikimiz gireceğiz. Asker getirmek sadece dikkat çeker. Ve eğer St. James haklıysa -ki haklı olsa iyi olur- Viktor'un askerleri onu öldürdüğümde başka tarafa bakacaklardır.

Ses içeride yükseliyor. Geniş, kavernoöz alandan yansıyor. Burası eski bir kâğıt fabrikasıydı ve bazı ekipmanlar kalmış olsa da çoğunlukla içi boşaltılmıştı. Pencere neredeyse yok olmuş ve havada bir soğukluk var. Yine de üşümüyorum. Çok heyecanlıyım.

Kalabalığın kenarında, bira fiçilerinin hazır beklediği derme çatma bir bar duruyor. Ortam loş ama barı geçip kalabalığın çoğunun toplandığı yere doğru ilerlediğimizde daha da aydınlanıyor. İki yüzden fazla insan olduğunu tahmin ediyorum, çoğu erkek, ama bir avuç kadın da var.

Bir köpek havlıyor ve çemberin derinliklerindeki bir gruptan ortak bir tezahürat yükseliyor. Kafesteki köpeklerin endişeyle sıralarını beklediği yerden geçerek yolumuza devam ediyoruz. Bir köpek sever olmadığımı kabul ediyorum ama bu çok yanlış.

Matthaeus ve ben Viktor Petrov'u aramak için ayrıldık. Çukura yaklaştığımda geride durdum ve iki adamın bir Pitbull'u arka ayaklarından sürükleyişini izledim. Mide bulandırıcı bir manzara. Köpek parçalanmış. Ölene kadar parçalanmış. Kalabalığın arasında dolaşırken, bunu yapan köpeği görüyorum. Büyük, kötü görünümlü bir şey.

Kendime hatırlatıyorum, erkekler tarafından yapılmış.

Viktor'un askerlerini kolayca seçebiliyorum. Buradakiler gibi görünmüyorlar. Gündelik kıyafetler içinde bile çok iyi giyinmişler. Diğerlerinin çoğu bu geceki etkinliğe katılmak için bir delikten sürünerek çıkmış gibi görünüyor.

Matthaeus odanın diğer ucunda. Başıyla hafifçe işaret ediyor ve ben de yönünü takip ederek Viktor Petrov'u bir köpeğin kafesinin yanında çömelmiş, köpeğin sahibi olduğunu tahmin ettiğim başka bir adamla konuşurken buluyorum.

Köpek kafeste ve tasmalı ama Viktor'a doğru hamle yaptığında Viktor yine de geriye doğru tökezliyor, kıcının üzerine düşüyor, ayağa kalkmadan önce içkisini döküyor ve gülüyor.

Belli ki sarhoş. Ve aptal.

Adamlarından biri yardıma gelir ama Viktor onu iter, köpeğin sahibine döner ve başını sallar.

Yamayı gizlemek için beyzbol şapkamı aşağı çekiyorum, gölgeler ve ışık eksikliği için minnettarım. Beni görürse tanıyabilir mi? Göz bandı iki kez bakmasını sağlayabilir ama beni tanıyacak mı?

Biri dokunup *bu şeyin açık* olup olmadığını sormadan önce bir anons sistemi ciyak ciyak bağırarak açılır ve ardından güler. Bir sonraki dövüş anons edilir ve kalabalık Viktor'un konuştuğu adamın hayvanını içeri sokmasına izin vermek için ayrılırken Matthaeus çukura doğru yürür. Köpeğe sıkı bir tasma takılıdır ve fazla yaklaşan herkese hırlar. Bu etkinliklerde kaç kişinin parmağını ya da tüm elini kaybettiğini merak ediyorum. Aptal olanlar yeterince sarhoş.

Viktor, elinde bir tomar parayı havaya kaldırmış, sanki çoktan kazanmış gibi yumruklarını sıkarak arkasından geliyor.

Kalabalığın içine doğru ilerliyorum, son kaybeden köpeği parçalayan diğer köpek ringe geri getirilirken bir an için onu gözden kaybediyorum. Bahisler oynanıyor ve hoparlörün başındaki adam yeni dövüşçüden, onun zaferlerinden bahsederek onları teşvik ediyor. Şimdiki şampiyonun bu gecenin en büyük dövüşü için nasıl ısındığını anlatıyor.

Kalabalığın arasından geçerken biri bana çarpıyor ve plastik bardağından bira sıçırıyor. Bana dönüyor, sanki kendisi de bir kavga başlatacakmış gibi sinirli bir ifade takınıyor. Tam boyuma gelene kadar doğruldum. Neredeyse benim kadar uzun.

Kolumdaki birkaç damlaya bir göz attıktan sonra, "Üzerimde biraz var," diyorum.

Bakışları gözüm, yanağımdaki yara izi ve göz bandım arasında gidip geliyor. Göz bandı takmak için söylenecek bir şey var. Benim gibi biri için korkutucu olabilir.

"Üzgünüm dostum," diyor ve geri çekiliyor.

Dönüyorum, Matthaeus yanımda. Dövüş başlamak üzere.

Viktor gülüyor, plastik bardağından özensiz bir şekilde içiyor. Askerlerinden sadece biri yanında. Diğerleri kalabalığın dışında duruyor. Bundan en az benim kadar hoşlandıkları hissine kapılıyorum.

İt dalaşı başlar ve kalabalık izlemek için öne çıkar. Viktor gülüyor. Sesin ne kadar tiz olduğunu fark ediyorum. Deli bir adamınki gibi. Artık ellerini görebilecek kadar yakıным. Kirliler. Tırnaklarının altı siyah. Bir tomar para sanki bu gece binlerce elden geçmiş gibi buruşmuş.

Mara'yı düşünüyorum.

Masum Mara.

Onun üzerindeki ellerini düşünüyorum. Onu zorlamasını. Onun yarısı kadar bile değil.

O mahzende Ivan Petrov'un karşısında oturduğum gece damarlarımda dolaşan ateş şimdi de içimi yakıyor. Kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor, kulaklarımda sert ve hızlı bir şekilde pompalanırken etrafımdaki sesleri köreltiyor.

Kemerimdeki kılıftan hançerimi çıkardım. Avucumda serin ağırlığını hissediyorum. Yaklaşıyorum.

Kalabalık alkışlıyor, Viktor da onlarla birlikte belli ki üzerine bahis oynadığı köpek şampiyonu yaralıyor. Yani, yakında eski şampiyon olacak olan. Matthaeus etrafına bakıp başını sallıyor. Ona en yakın duran asker dışında hiçbir asker öne çıkmadı ama tam Viktor'a neredeyse dokunabileceğim kadar yaklaşmıştım ki, o asker başını çeviriyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Bir an için öyle kalıyoruz.

Şimdi onun için bir fırsat. Şimdi Viktor'u uzaklaştırma zamanı. Onu korumanın. Bu onun işi. Ve eğer bu olursa ne yapacağımı düşünüyorum. Mara'ya ona geri döneceğime dair verdiğim sözü düşünüyorum.

Ne pahasına olursa olsun Viktor Petrov'u öldürmeden buradan ayrılmayacağım. Yapamam.

Bu ona verdiğim sözü bozmak anlamına gelse bile.

Hançerin kabzasını sıkıca kavriyor, tasarımın her kıvrımını hissediyorum. Askerin gözleri kısılıyor ve arkasını dönüyor.

Adamlarını çağırıp çağırmadığını görmek için beklerken ne Matthaeus ne de ben hareket ediyoruz. Daha fazla asker. Ama çağırıyor. Sadece kadehinden bir yudum alıp arkasını dönüyor.

Ve ilerliyorum. Beni Mara'nın tecavüzcülerinden birinin bıçaklama mesafesine getirecek iki adımı atıyorum.

Tereddüt etmiyorum. Ve gözlerinin içine bakmaya zahmet etmiyorum. O buna değmez. Bıçağımı böbreğine saplıyorum, çevirip çekiyorum, sonra diğer böbreğinde tekrarlıyorum.

Vücudu kaskatı kesiliyor. Bir guruldama sesi geliyor, sonra geriye doğru sendeliyor, başı dönüyor, yüzünde aptalca sırtışın kalıntıları. Sanki beyni az önce olanları tam olarak algılayamamış gibi. Sanki vücudu acıyı henüz algılayamamış gibi. Anlamını.

Onu yakalayıp dik tutuyorum. Çünkü babasını öldüren adamın onun için geri döndüğünü bilmesini istiyorum. Mara'nın intikamının alındığını bilmesini istiyorum. Yavaş ama emin adımlarla.

Yüzümün göz bandı tarafını görecektik kadar dönüyor. Gözleri kocaman oldu. Güzel. Beni tanıdı.

Fincan elinden düşerken ona geniş bir sırtış atıyorum. Kanlı bıçağı karnına saplamak için onu kendime doğru tutuyorum. Babasıninki kadar yumuşak değil ama birazcık dürtünce başarıyorum. Ve babasına yaptığım gibi, yukarı doğru çekiyorum.

Dudaklarından boğuk bir ses çıkar ve gözleri geri döner. Ağzının kenarından kan damlıyor. Ölmüş.

Ve her seferinde biraz tatmin hissedeceğimi düşünüyorum. Her öldürdüğümde biraz daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum. Ama hiçbir yanlış düzelmiyor. Hiçbir hasar giderilmedi. Onun esaretinde parmağı olan her askeri katledebilirim ve bunun bir önemi olmaz. Çünkü yine de hayatının on beş yılını kaybetti. Ve sadece on beş yıl bile olsa şanslı olacak. Tabii bir hayat kurabilirse.

Homurdanarak Viktor'u itiyorum, kanlı hançeri kılıfına sokarken uzaklaşmak için dönüyorum. Matthaeus yanımda ve ilk çılgılık gelmeden önce kalabalığın dışına çıkmıştık. Bir erkek çılgılığı. Girişe, mekanın ön kapısına doğru yürürken kimse bizi durdurmuyor. Dışarıda nöbet tutan askerler bile sadece başlarını sallıyor, biri bizim için kısa bir gece olduğu yorumunu yapıyor.

Cevap vermeye zahmet etmedim. SUV'ye geri döndük ve yolcu koltuğuna tırmanıp yerdeki viski şişesini aldım.

Lanet olsun. Bir içkiye ihtiyacım var. Ellerimi yıkamam lazım. Viktor'un kanı çok yapışkan geliyor ve onun o adamın merhametine kaldığını düşündükçe midem bulanıyor.

Eve geri dönmeliyim. Ona geri dönmeliyim. Onu görmem gerek. Ona dokunmalıyım. Onu altımda hissetmeliyim. Ona sarılmalıyım. Onu al. O yılların tüm anılarını zihninden kovmak.

Ve onun da benim için aynısını yapmasına ihtiyacım var. Onu bu kadar uzun süre yalnız

bıraktığım için beni affetmesine.

O dışarıda böyle canavarların elindeyken hayatımı yaşadığım için beni affet.

Bunların başına gelmesine izin verdiğim için beni affet.

Mara

Uyanık bir şekilde saatin akrep ve yelkovanının dakikalar içinde ilerleyişini izliyorum. Geç oldu. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Saatler önce dönmüş olmalıydı.

Ama sonra duyuyorum. Altındaki kayaları çatırdatan tekerleklerin sesi. Battaniyeyi itip pencereye koşuyorum. Odam, ön girişin hemen üzerinde, ebeveynin yanında. Onun odasında olmak istemiştim. Olabileceğimi düşündüm. Ama yetkili gibi görünen adam bana buranın benim olduğunu söyledi. Noah'ınki en azından koridorun karşısında.

Buradan üç cipin eve yanaşmasını izliyorum ama henüz rahat bir nefes almıyorum. Onu görene kadar da rahatlamayacağım.

Araçlar durur ve askerler dışarı dökülür. Ben saydım. İlk iki araçtan dört kişi. Dante değil ama.

Sürücü sonuncunun kapısını açıyor ve nefesimi tutuyorum, ama bu mesafeden bile onun Dante olmadığını biliyorum. Bu Matthaeus. Ama sonra yolcu tarafındaki kapı açılıyor ve işte orada. Dante.

Nefes veriyorum ve gözlerime ılık yaşlar doluyor. Bir elimi cama dokundurup alnımı cama dayıyorum, nihayet yeniden nefes alabiliyorum. Kapıyı çarparak kapatıyor ve adımlarının dengesiz olduğunu fark ediyorum. Elindeki şişeyi gördüğümde, ağzına götürüşünü izlediğimde nedenini anlıyorum.

O evin içinde kaybolurken kalbim hızla çarpıyor ve koşarak odadan çıkıp merdivenlerden inmemek için kendimi zor tutuyorum. Pencerenin önünde durup onu dinlemek için her şeyimi veriyorum. Birinin merdivenlerden çıktığını duymak.

Bir kapı açılır. Kapanır. Başından beri benimkini izliyorum. Sırtım pencereye dönük. Birkaç dakika sonra dışarıdan sesler geliyor. Onun sesi.

"Neden benim odamda değil?"

Kalbim hızla çarpıyor, gülümsemem genişliyor. Beni odasında istiyordu.

"Düzelt şunu," diyor tam o sırada kapım açılıyor ve işte orada. Kapının girişinde duruyordu. Tüm o alanı kaplıyor, dışarıdaki duvarlardaki apliklerin yumuşak ışığı etrafında altın bir hale oluşturuyor. Benim düşmüş meleğim. Kırık meleğim.

İçeri giriyor, başucu lambasının loş ışığında bakışları üzerimde geziniyor. Kapıyı kapatıyor ve neredeyse boş olan şişeyi komodinin üzerine bırakıp yaklaşıyor.

Sonra ceketinin önünü, kollarının manşetlerini boyayan lekeleri görüyorum. Kan.

Onun kokusunu alıyorum. Ter, viski ve başka bir şey. Karanlık bir şey. Beni, canavarımı izlerken saçlarını alnından geriye itiyorum.

Bana dokunmamaya dikkat ediyor. Aşağı baktığımda nedenini anlıyorum.

Elleri kirli. Onları almak için uzandım, ama yumruk yaptı.

"Yapma," diyor.

Önce yukarı sonra aşağı bakıyorum ve onları tutup çeviriyorum. Bir süre sonra avuçlarını görebilmem için onları açıyor.

"Yıkanmam gerek," diyor ve kurtulmak için hamle yapıyor.

Çekiştirdiğimde durdu. Avucundaki kurumuş kanda bir parmağımı

gezdiriyorum.

Bileğimi yakalıyor ve kavrama gücüne şaşıyorum. "Yapma," diye tekrarlıyor.

"St. James'i sen mi öldürdün?" Başını sallar.

"Kimi o zaman?"

"Viktor Petrov." "Viktor mu?" Şaşırdım.

O başını sallıyor ve ben gülümsüyorum. İntikam meleğim.

Boştaki elimi yüzüne dokunmak için uzatıyorum, dudaklarını öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Viski tadı alıyorum ve daha fazlasını istiyorum. Elimi sert göğsünün üzerinden aşağı kaydırıyorum, kotunun düğmesini açıyorum, fermuarını elimi içine sokup onu kavrayabileceğim kadar aşağı itiyorum.

Elimi şaftın etrafına sarıp pürüzsüz deriyi hissettiğimde nefesini içine çekiyor.

Dilimi ağızına sokuyorum ve o da beni öpüyor, bileğimi bırakıp saçlarımı avuçluyor ve başını geriye doğru çekiyor. Elimi onun etrafında sıkıp okşarken öpüşmemiz daha da hızlanıyor.

İnliyor, beni yatağa götürüyor ve üzerine itiyor. Bir dizini bacaklarımın arasına koyuyor, bana bakıyor, saçları dağınık, yüzü arzuyla kararmış. Üzerimdeki beyaz elbise neredeyse yarı saydam, düğmeleri üstten çözülmüş, böylece göğüslerim ona açık. Narin dantel süslemeyi parmaklıyor, sonra kenara çekiyor ve aynı anda yumuşak beyaz üzerine koyu kırmızı lekesini görüyoruz.

"Yıkanmam lazım," diyor, sesi uzun süredir konuşmamış gibi kısık.

Başımı sallıyorum, ona dokunmak için uzanıyorum, kotunun kemerini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Sik beni."

Elimi itti. "Sonra."

"Şimdi." Kirli elini tutup önlüğün içine, göğsümün üzerine iterken beni izliyor. "Şimdi.

Onun kanı üzerindeyken. "Beni onun kanıyla becer."

İğrenç, biliyorum, ama bir parçam bunu istiyor. Buna ihtiyacım var. Bir çeşit zafer. İşkencecim öldü.

Ben yaşarken onun kanı

üzerimde. "Sana

ihtiyacım var,"

diyorum.

Göğsümü sıkıyor, çekip çıkarıyor ve geceliği kavrayıp kısmen yırtıyor. İşini bitirirken bana bakıyor, ince kumaş parmaklarının arasından kayıyor, geri kalanını yırtıyor ve beni içine alıyor. Tamamen çıplaktım. Külot giymemiştım. Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, tepeden tırnağa, bacaklarımın arasında duraklıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Eller ve dizler. Kıçını bana ver."

Karnım dönüyor ve dizlerimin üzerine tırmanıp ters dönerken sertçe yutkunuyorum. Ne istediğini biliyorum ve kendimi dirseklerime kadar indiriyorum. Sırtımı eğiyorum. Bunu ben de istiyorum. İlkel bir sikiş. Tıpkı hayvanlar gibi.

Göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarıyor. Yüzüne baktığımda bilinçli olduğunu sanmıyorum, bakışları benim teklifimde. Ben onunum. Bunu bilmiyor mu? Her şeyimle. Her parçam. Ben onun için yaratılmışım. Her zaman onun oldum.

Ceketini, gömleğini atıyor, sonra bir dizini yatağın üzerine koyuyor, kot pantolonu hâlâ üzerinde. Aletini avuçlayacak kadar aşağı itiyor. Diğer eliyle kıçımı kavrayıp ve beni açıyor. Bana oradan bakıyor. Her yerimi görebiliyor ve ben de onu izliyorum, kendi uyarılmamın kalçamın iç

kısmına doğru kaydığını hissediyorum.

Kendini girişime getiriyor ve ben daha derine iniyorum, içime kaydığını hissederken gözlerimi kapatıyorum.

Beni esnetiyor. Beni
dolduruyor. "Sert.
Sert yap."

"Mara-"

"Ona
ihtiyacım
var."

Her iki yanağımı da kavrayıp beni iyice çekiyor ve dışarı çıkarıyor.

Göz kapaklarım uçarak açılıyor ve başını bana doğru eğdiğini, daha önce delikten deliğe gidip geldiği gibi beni yaladığını görmek için geri dönüyorum.

"Oh, Tanrım."

Doğruldu, beni açık tuttu. "Yıkanmam gerek," diyor ama çekip gitmeyeceğini biliyorum.

Şimdi olmaz. Bana baktığı şekilde değil.

"Onun kanını üzerimde istiyorum."

Beni inceliyor.

"Lütfen."

Sonunda başını sallıyor ve istediğim şekilde içime giriyor. Bir nefes çekiyorum.

"Siktir, Mara," diyor beni istediğim gibi, sert ve kaba bir şekilde alırken. Sanırım onun da buna ihtiyacı var. Geçmişimi sikip atmak için. Tüm o diğer erkekleri içimden söküp atmak için. İçime girerken kıcımlı yoğuruyor ve çok geçmeden karnımın üzerine yatıyorum, kollarım başımın üzerinde, bileklerim ellerinin içinde, ağırlığı üzerimde, nefesi boynumda.

Bileklerimi bir elinin içine alırken ona "Boşalacağım," diyorum. Diğer eliyle bir tutam saçımı kavrayıp başımı çeviriyor, böylece boşalırken ona bakıyorum. İlk dalga beni altına aldığı anda tek hissedebildiğim o oluyor. Nefes alabildiğim tek şey o. Tek istediğim o.

Gözlerimi tekrar açtığımda onu beni izlerken buluyorum, bakışları niyetli. Karanlık. Çekiliyor, beni sırtüstü çeviriyor ve tekrar içime giriyor. Tükenmişim, hamım ama hâlâ çok şey istiyorum ve ihtiyacım var. Beni öptüğünde sadece dişleri ve dudakları var ve kanın bakır tadını alıyorum. Benim mi onun mu bilmiyorum. Kavrayışını uyluğuma kaydırıyor ve beni daha da açarak yukarı itiyor. Biraz geri çekiliyor, sadece bizi birlikte izleyebilecek kadar, uyarılmamla, boşalmamla kayganlaşan sikini almamı izleyebilecek kadar.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye inliyor.

Gülümsüyorum, sırtımı eğiyorum, klitorisim ona sürtünüyor.

Son bir kez daha itmeden önce "Mükemmel," diye yönetiyor, içimde zonklarken göğsünün derinliklerinden bir inilti geliyor, boşalırken beni tekrar boşaltıyor. Ve biz bir olduk. Her zaman olmamız gerektiği gibi ama daha iyisi. Daha şiddetli.

Aynı anda hem bütün hem de kırık. Birlikte.

Dante

Onu odama, küveti sıcak suyla doldurduğum banyoya taşıyorum, onu yıkıyorum ve yatağıma götürmeden önce kendimi yıkıyorum.

Uykulu gözlerle bana bakıyor. "Yürüyebiliyorum, biliyorsun." Gülümsüyorum, onu yatırıyorum ve yanına tırmanıyorum.

Kalçasındaki yara iyileşiyor. Yine de şu an bu konuyu açmak istemiyorum. Bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum ama bununla ne yapacağımı düşünmem gerekecek. Her gün görmek zorunda kalmaması için onu bir şekilde nasıl kapatacağımı, başına gelen dehşetin sürekli bir hatırlatıcısı olarak.

Hayır. Kendimi durduruyorum.

Yaşadığı dehşet.

O güçlü biri. Hayatta kalan biri. Bunu unutmamalıyım. O da kendi çapında azılı bir savaşçı. *Benim* azılı savaşçım. Sadece hak ettiği yere yükselmek için yardımına ihtiyacı vardı. Her zaman ait olduğu yere.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor, gözleri yarı kapalı. Çok yorgun olmalı. Yirmi dört saattir uyumamış.

"Böbreklerinde bir bıçak.

Karnında." "Kanlı mı?"

"Çok." Karanlık.

"Nedenini biliyor

muydu?" "Evet."

"Güzel."

"Sadece Viktor muydu?" Sorunun geri kalanını yüksek sesle söylemek istemiyorum. Sana dokunan sadece Viktor muydu?

Gözleri başka yöne kayıyor ve bir anlığına yine o küçük kıza dönüşüyor. Ama kendini toparlıyor ve neredeyse kendini çelikleştirdiğini görebiliyorum. Başını sallıyor. "Sacha orada olmamdan hoşlanmadı. Bir keresinde Viktor'u durdurmaya çalıştı ama Viktor ondan daha büyüktü. Daha güçlüydü."

Sessizleşiyor, yanağını göğsüme yaslıyor, parmakları omzumdaki bir yara izini takip ediyor, yavaşça yüzümdekine doğru ilerliyor. Uzun bir süre bu şekilde yatıyoruz ve tam uykuya dalacağını düşündüğüm anda konuşuyor.

"Hiç unutacağımı düşünüyor musun?"

"Hayır," diyorum ona. Tek dürüst cevap bu.

Konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kalıyor. "Bir bakıma, istemiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bir parçamı daha kaybedemem, anlıyor musun?"

Onu kendime doğru çekiyorum. "Sen hayatta kalan birisin. Hayatta kalmak güç ister ve sen güçlüsün."

Başını biraz yana kaydırıyor ve yanağımdaki yara izini okşamaya başlarken bana baktığını

hissdebiliyorum. "Sana ve ailene olan her şeyi unutmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Keşke onları geri
alabilseydim." "Onları özlüyor
musun?"

Bir kez başımı salladım.

"Kimseyi özlememem garip mi? Büyükannemi bile mi?" Sonra başımı çevirip ona bakıyorum. "Garip derken ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sence bende bir sorun mu var?"

"Bence hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Bunu düşünmeyi bırak. Başına gelenleri değiştiremezsin. Sadece ilerleyebilirsin."

Yine sessizlik. Ve yine, uyuduğunu düşünüyorum ama sonra parmaklarını yamaya getiriyor. Bunu yaptığı anda bileğini yakaladım.

"Yapma."

Nefesi kesiliyor, bunu beklemiyordu. "Altında ne var?" "Görmen gereken bir şey yok."

"Neden? Çirkin bulacağımı mı düşünüyorsun? Seninle ilgili herhangi bir şeyi çirkin bulabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Başparmağımla bileğinde bir daire çizerek şekilde tutuşumu değiştiriyorum ve gözümü kapatıyorum. "Onu rahat bırak, Mara. Biraz uyu."

"Bana ne olduğunu biliyorsun. Yaptıkları şeyleri." Gözleri doldu. "Çirkin olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona bakıyorum. "Hayır. Kesinlikle hayır. Asla."

"O zaman seninle ilgili herhangi bir şeyi çirkin bulacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"Tatlım, bunu çirkin bulmandan endişe etmiyorum. Sadece seni korkutmak istemiyorum." Düpedüz gülüyor. "Beni korkutmak mı? Dante, ben canavarlarla yaşadım. Meleğim beni korkutamaz." Kafam karışmış olmalı çünkü elini usulca yanağıma koyuyor.

"Sen busun. Düşen ve yere çarptığında kırılan bir melek. Şimdi benim koruyucu meleğim oldu."

"İntikam meleğini kastediyorsun. Ya da daha çok şeytan."

Tekrar gülümser. "Kesinlikle melek. Benim intikam meleğim." Sessizleşiyor, hüzünlü gülümsemesi kayboluyor. "Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Sen benim diğer yarım gibisin. Onca yıl hep öyleydin. Her gün seni düşündüm. Düşündüğüm tek kişi sendin. Benim bu kadar parçam olan bir şeyden nasıl korkabilirim?"

Sadece onu izliyorum, dürüstlüğü, gücünü alıyorum. Ve yapmak istediğim şey onu sonsuza dek yanımda tutmak. Hayatımın geri kalanını onun şeytanlarını öldürerek geçirmek. Ama bir parçam parçalanmış durumda. Beni neden sevdiğini düşündüğünü bilen. O parçam onun için daha iyisinin olduğunu biliyor. Benden daha iyisi. Daha iyi bir insan olsaydım, şeytan değil de gerçekten inandığı gibi bir melek olsaydım, gitmesine izin verirdim.

"Boş. Yamanın altında. Protez takmıyorum." Uzanıp yamayı çıkarıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Bir nefes. Bir ağlama. Eliyle ağzını kapatmasını. Saklamaya çalışacağı iğrenme.

Ama ifadesi okunmuyor ve bir an sonra eğilip göz kapağını öpüyor. Ve onun ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Benden ne kadar daha iyisini hak ettiğini.

Dante

Ertesi gece Charlie'den hemen onunla iletişime geçmemi isteyen bir mesaj aldığımda Mara'yı mutfakta bırakıyorum. Matthaeus'la birlikte çalışma odasına gidiyoruz, dizüstü bilgisayarım Charlie'yle FaceTime görüşmesi yapmak üzere ayarlanmış durumda. İkinci çalışta cevap verdi. Cristiano'nun adadaki ofisinde.

Cristiano, "Matthaeus Viktor Petrov hakkında bizi bilgilendirdi," diyor.

"Biri daha gitti. Bir tane kaldı. Artı, Pérez'in alıcısı her kimse. Haber var mı?" Umarım bu yüzden ulaşıyordur çünkü İtalya'da saat geç oldu.

"Hayır, ama başka bir şey var. Elime ne yapacağımı bilemediğim bir fotoğraf geçti," diyor Charlie. "Eski, sanırım beş yıllık."

"Beş yıl mı?"

"Neden böyle düşündüğümü size birazdan göstereceğim. Nerede çekildiğinden emin olamıyorum ama sanırım Meksika'da çekilmiş, Amerika'da değil." Ekran kayıyor ve Felix'in kanepede oturduğu bir fotoğrafa bakıyorum. Arkasında iki gardiyan duruyor. Yanlarında bir çift var. Kadın aşırı derecede hamile. Ama merakımı uyandıran o kadın değil.

"Bu Jericho St. James mi?"

Daha yakından bakıyorum, neyin değiştiğini anlamaya çalışıyorum çünkü evet, bu o. Ama değil. Bu adam daha genç, belli ki. Ve yüz ifadesi mutlu. Kolunu sahiplenici bir şekilde kadının omuzlarına sarmış.

"Evli mi? Bu onun karısı mı?"

"Hayır, evli değilim. En azından benim bulabildiğim kadarıyla. Ve çocuk da yok. Daha fazla araştırma yapıyorum ama uzak köşeye bak. Yakınlaştıracam."

Baktım ve yine şaşırdım. "Mara?" Masanın karşısında bir kadın oturuyor ve birlikte hamur açıyorlar. Kadına gülümsüyor ve bacaklarından biri masanın altında sallanıyormuş gibi görünüyor. "On dört, on beş yaşından fazla olamaz." Bu da Charlie'nin bulduğu zaman çizelgesini açıklıyor.

Matthaeus ayağa kalkar, kapıya gider ve bir askere Mara'yı getirmesini söyler. Birkaç dakika sonra onunla birlikte döner.

"Ne oldu?" diye soruyor endişeyle.

Fotoğrafı ona göstermek için ekranı çeviriyorum. "Bunu hatırlıyor musun?"

Masaya doğru yürüyor, aşağı bakıyor. Tekrar bana baktığında yüzü biraz daha solgun. "Bu Flora," diyor, karşısında oturan kadını işaret ederek. Gözleri yaşlarla doluyor. "O O günden birkaç hafta sonra gitti. Öylece ortadan kayboldu. Veda bile etmedi."

Yanına gitmek, onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemeyerek onu izliyorum.

"Sanırım ona zarar verdi," diye ekliyor. Hay sikeyim. Bundan nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum.

"Bu çifti tanıyor musun?" Matthaeus sanki ona daha fazla acı çekertmek istemediğimi hissetmiş gibi soruyor.

"Onları tanımıyorum ama iyi biriydi. Bebeğin tekmelerini hissetmeme izin verdi."

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Kimberly. Ona böyle sesleniyordu. Bu adam." Jericho St. James'i işaret ediyor. "Sanırım onun kocasıydı."

"Öyle miydi?"

"O günden kısa bir süre sonra

öldü." "Bunu nereden

biliyorsunuz?"

"Onu ve bebeği görüp göremeyeceğimi sorduğumda Felix bana söyledi. Kimberly ziyaret edebileceğimi söylemişti.

Kız olacağını düşünüyordu ama emin değildi."

Onu dinlerken, pek çok açıdan ne kadar genç olduğunu duyuyorum. Yaşadıkları düşünöldüğünde bile ne kadar deneyimsiz. Tutsaklığı sırasında neredeyse korunaklı bir haldeydi ama aynı zamanda öyle de değildi. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Burada olmamalıydı. Evde olmalıydı. Zarar görmemeliydi. Onu buraya getirmekle bencillik ettim.

Ama bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve başka bir şey beni dürtöklüyor. Cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru soruyorum.

"Felix'in onun ölümüyle bir ilgisi var mı?"

Bakışlarını bana çeviriyor ve gözleri kararıyor. "Neden sorman gerektiğini bilmiyorum. Her şey onunla ilgiliydi."

Dante

Jericho St. James çatı katı süitinin oturma odasına girdiğinde gözle görülür bir şekilde sinirliydi. Saçları elleriyle karıştırmış gibi dağınık ve onu daha önce hiç görmediğim kadar rahat giyinmiş. Kot pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giymiş, kollarını ön koluna kadar kıvrımış, bir kolundaki tam kol ejderha dövmesini ve diğer kolunun altından çıkan ikiz ejderhanın kuyruğunu ortaya çıkarmış. Saatinin yanı sıra yıpranmış tahta boncuklardan oluşan bir bilezik fark ediyorum. Dua boncukları. Dövmeler uyuyor. Saat de öyle. Ama bilezik? O kadar da değil. Bu onun değil. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

"Viktor'un yerini söylediğim için bana şahsen teşekkür etmeye mi geldin?" diye soruyor ve ellerini ceplerine sokarken bakışlarımı yüzüne çekiyor. "Yoksa Cumartesi gecesi Pérez'in yerini söylemeden önce kefaletle serbest bırakılmamdan mı endişeleniyorsun?"

Sırıtiyorum, cebimden katlanmış bir kâğıt çıkarıp açıyorum ve ona uzatıyorum. "Sana bunu sormak için buradayım." Charlie'nin bulduğu fotoğraf.

Bir an için yüzündeki şaşkınlık ifadesini görüyorum. Hatta şok. Gözleri 8x10 boyutundaki grenli çıktıya kilitleniyor. Yüz hatlarını düzeltmesi biraz zaman alıyor ama bakışlarını benimkine çevirdiğinde, yutkunurken adem elmasının çalıştığını görüyorum. Kayıtsız görünmeye çalışırken gözlerinde bir şey görüyorum.

"İçki?" diye soruyor, bir sürahi viskinin durduğu büfeye doğru yürümek için dönüyor. Duruşu sert, omuzları gergin. Tahta bacakları üzerinde odayı geçerken elleri ceplerinde mi acaba?

Cevap beklemeden iki bardak viski dolduruyor ve oturma alanına taşıyor. Bardaklardan birini bana uzatırken sehpanın üzerine koyduğum resme bakmamaya özen gösteriyor.

"Onu istemenin gerçek sebebi ne?" Ben soruyorum.

Viskiyi yutar ve geçen seferki yerine oturarak korumasına gitmesini işaret eder.

"Emin misin?" diye sorar adam.

"Sorun değil, Dex," diyor. "Sadece gitmeden önce şişeyi bana getir."

İçkisini bitirirken onu izliyorum. Dev gibi bir adam olan Dex, gitmeden önce sürahiyi sehpanın üzerine koyuyor.

Aziz James kadehini bırakıyor ve kendine bir tane daha doldurmak yerine basılı fotoğrafı yaklaştırıp eline alıyor. Elinin hafifçe titrediğini hayal ettiğimden emin değilim. Uzun bir süre, yüzü kâğıt tarafından kısmen gizlenmiş halde çıktıyı inceliyor. Sonra katlayıp tekrar yerine koyuyor ve bana bakıyor.

"Seninle güvende olduğunu düşünüyor musun?"

diye sorar. "Ne?"

"Mara. Seninle güvende olduğunu

düşünüyor musun?" Bakışlarımı

kısıyorum, içkimi yudumluyorum.

"Sana bir soru soruyorum. Sence şimdi o senin elinde olduğuna göre

güvende misin?" Ses tonunda acil bir şey var. Sert ve eski bir şey.

Çenem geriliyor. Nereye gittiğini biliyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum.

"O zaman sen benden daha akıllısın." Şişeyi almak için öne doğru eğilir ve kendine dolu bir bardak doldurur.

"Kim o?"

"*Kimdi* o?" diye düzeltiyor ve uzun bir yudum alıyor. "Kimberly." Tepkisi beklediğim gibi olmadı. O fotoğrafı görmenin şaşkınlığından mı, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Sarsılmıştı. Gözle görülür şekilde üzgün. Ve tam olarak bana bakmıyor.

"Senin için kimdi o?" Ben

zorladım. "Nişanlım."

"Bebek-"

Cevap vermiyor ama çenesinin gerildiğini, gözünün seğirdiğini görüyorum.

Bu, günler önce tanıştığım adam değil. Hayatımı kurtardıktan sonra beni hareket halindeki bir araçtan atan pislik değil. Bana öldürmem için bir Rus mafya babasının yerini verirken hizmetçisini becermemiz için bizi başından savan o soğukkanlı, soğukkanlı herif de değil. Karşımdaki bu adam sadece bir insan. Ve ben onun insanlığının çatlaklarını görüyorum. Onun kırılmışlığını.

Ama kendimi çelikleştiriyorum. Onun acısının benimle bir ilgisi yok. Ve bu Mara'yı kurtarmakla ilgili. Fotoğrafa uzanıyorum, açıyorum, inceliyorum. "Çok kötü. İyi görünüyordu," diyorum. Dick hareketi, biliyorum.

Yorum yapmıyor. Sadece içiyor.

"Kaçırılmış bir kız sizden sadece birkaç adım ötede otururken hepiniz iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsunuz."

"Onun kim olduğunu bilmiyordum. Felix Pérez'i de tanıımıyordum. Bir fotoğraf olduğunu da bilmiyordum. Sanırım bir videodan alınmış bir kare."

Öyle görünüyor. Ama onun acısı gibi benim de umurumda değil. "Onu tanı mıydun? Çünkü bana samimi göründün. Onu tanı mıyorsan orada ne işin vardı?"

"Seni ilgilendirmeyen bir iş," sesi sert, diğer Jericho St. James'in maskesi tekrar yerine oturmuş.

"Pérez'le ilgili her şey beni ilgilendirir." "Bu değil."

"Peki ya Mara? Onu gördün ve hiçbir şey yapmadın mı?" "Sıkıntılı görünmüyordu."

"Hayır mı? Yani oraya ait olmadığı hiç göze çarpmıyor muydu?"

"Dediğim gibi, o zamana kadar onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Neyden sonra?" Fotoğrafı tekrar sehpanın üzerine atıp yüzünün yukarı baktığından emin olarak soruyorum, böylece ona bakmak zorunda kalıyor.

Gözleri ona kilitleniyor ve dış cephede yine o çatlak oluşuyor. "Doğuma sekiz hafta vardı." Hamile kadından bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. "Çok heyecanlıydı. Çok mutluydu. Tek konuşabildiği buydu." Viskisinden bir yudum alıyor. "Ama bunların hiçbirini yaşayamadı. Pérez'e yaptığı o talihsiz ziyaretten tam bir hafta sonra öldürüldü."

Sessiz, acısı hissedilir ve muazzam. Sonra bakışlarını bana çeviriyor ve yine gözlerinin rengindeki küçük farkı görüyorum, birinin koyu grisi ve diğerinin koyu mavisi. İçinde her ne oluyorsa birinin rengini koyulaştırırken diğerinin rengini açıyor.

"Pérez ile görüşmem bir müvekkilim içindi. Eskiden avukatlık yapıyordum ama eminim bunu biliyorsunuzdur. Kimberly ve ben o sırada seyahat ediyorduk ve onu getirdiğim için pişmanım. Onu

otelde bıraksaydım..." diye devam ediyor ve başını sallıyor. "Ama o zamanlar safmışım." Biraz daha viski yutuyor.

"Hatta aptalca. Ve bunun bedelini ödedi."

Gözleri kadına kilitleniyor ve pişmanlığını görüyorum.

"Birkaç gün sonra bir kafedeydik. Amerika'ya döneceğimiz sabahıtı. Sahilde kahvaltı ediyorduk. Ayak parmaklarının arasındaki kumu son bir kez daha hissetmek istediğini söyledi." Bunun üzerine yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Orada bir ev inşa etmeyi düşünmüştük. Sahil kenarında. Planlar yaptık ve hatta bazı arazilere baktık." Bana bakıyor, yüzü yine sert. "Asla lanet planlar yapma. Asla" diye öğüt veriyor.

"Ne oldu?"

"Hesabı ödemek için içeri girdim. Eşyalarını topluyordu. Kasaya geldiğimde cüzdanımı masanın üzerinde bırakıp geri döndüğümü fark ettim. Benden önce fark etmiş olmalı çünkü ben dışarı çıktığımda bir elinde parmak arası terlik, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüyordu." Burada duraksıyor. "Yoluma çıktı," diye ekliyor sonunda. Bakışlarını başka yöne çeviriyor, elini sanki çekip çıkaracakmış gibi saçlarına götürüyor. "Lanet olsun. Yoluma çıktı amına koyayım."

Bir süre sonra kendini toparladı ve bana döndü. "Hedef sen miydin?"

Başını sallıyor.

"Pérez miydi?" Ben sordum.

"Kişisel olarak değil tabii ki. Gerçekten bir adam öldürdüğünden emin değilim. Sadece emirleri veriyor. Bok herifin teki." Viskiden büyük bir yudum alır.

"Bunu neden yaptı? Sen onun için kimsin?"

"İşe alınmıştı. Beni Adam'dan tanımıyordu. Onu kiralayanın kim olduğunu teyit etmem gerekiyor." "Teyit et. Yani, biliyorsun?"

"Şüphelerim var."

İkiyle ikiyi bir araya getirdim. "Ve kaydedildiği iddia edilen toplantı şüphelerinizi doğrulayacak mı?"

"Sözde değil ve evet." Bakışları değişiyor ve şimdi beni inceliyor. "En yakınınızdakiler tarafından ihanete uğramak daha yakıcı, öyle değil mi?"

"Bağlanıyor

muyuz?" "Siktir

git."

"Nerede olacak?"

Başını sonsuz derecede yana eğiyor. Bu sefer üstünlük onda. İhtiyacım olan bilgiye sahip. "Kızı getirmen gerekecek."

"Hayır."

"O zaman vaktimi boşa harcıyorsun."

"Bana nerede olacağını söyle. Ben de orada olacağım. Sana ihtiyacın olanı getireceğim." "Kızı getirmen gerek. Anlaşma böyle."

"Neden? Onunla ne anlaşması yaptın?" "Ona

kızın orada olacağını söylersem gelir."

"Öyleyse ona orada olacağını söyle."

Derin bir nefes alır.

"Bu benim teklifim. Onu oraya götürmek için ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin, ben de size istediğinizi getireyim." Bardağımı yere bıraktım.

"Ölürken ona sarıldım, biliyorsun," diyor, bakışları o kâğıtta. O tarih parçasında. "Neler

gördüğünü biliyorum," diye devam ediyor. "Neler yaşadığını. Ama sana bir şey sormama izin ver. Siz izlerken birinin hayatının elinden kayıp gittiğini hissettiniz mi? Siz onları kucaklarken

Bir zamanlar inandığın tanrıya onları bağışlaması için yalvaran bedenine karşı mı? Onun yerine seni alması için?" Dişlerimi sıkıyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Bunun asla tecrübe etmek isteyeceğiniz bir şey olmadığını söyleyebilirim. Asla görmek ya da hissetmek istemeyeceğin bir şey." Gözlerini kapatır ve tekrar açtığında gözlerinin içindeki bakış farklıdır. Sanki içinde bu anının açtığı sonsuz bir hüznün varmış gibi. "Ruh bedenden ayrılırken gözleri de değişir, bunu biliyor musun? En azından iyi olanların. Masum olanlar. Sen ve ben, bizim kaybedecek ruhumuz kalmadı ama masumlar? Işığın söndüğünü görüyorsun." Viski şişesini alıp bardağını doldurduktan sonra hepsini içiyor. "Eğer akıllıysan Dante, kendi iyiliği için Mara'dan kurtulursun. Ona yeni bir kimlik bul. Ortadan kaybolmasını sağla. Hayatta kalmak için tek şansı bu."

Mara

Dante sabah dördü geçene kadar eve gelmiyor. Huzursuz bir uykuya dalmıştım ki tekerleklerin altındaki çakılların çıtırtısı beni uyandırdı. Battaniyeyi itip kalkıyorum ve pencereye gidiyorum. Ben oraya vardığımda o içerideydi.

Onu bekliyorum ama saat ilerlemeye devam edip yirmi dakika geçtiğinde çıplak vücuduma bir bornoz geçirip sessizce merdivenlerden iniyorum.

Mutfakta birkaç askerin sesini duyabiliyorum ama çalışma odası sessiz. Kapının altındaki ışık şeridi ve müzik sesi bana muhtemelen içeride olduğunu söylüyor, ben de kapıyı çalıyorum. Cevap alamıyorum ve beni duyup duymadığını merak ediyorum, bu yüzden kapıyı itip açıyorum ve başımı içeri uzatıyorum. Dante büyük meşe masanın arkasında neredeyse karanlıkta oturuyor. Tek ışık masasının üzerindeki loş lambadan geliyor. Baktığı şeyden başını kaldırdığında yüzünün yarısına gölge düşüyor. Benim olduğumu görünce hiçbir şey söylemiyor. Sadece arkasına yaslanıp içeri girmemi ve kapıyı arkamdan kapatmamı izliyor.

Masanın etrafında yürüyorum. Viski bardağını eline alıyor ve içinde kalanları yutuyor. Şişenin neredeyse boş olduğunu fark ediyorum ve viskinin kokusunu alabiliyorum.

Bornozumun kemerini çözerken ona "Çok içiyorsun," diyorum.

Koltuğunu biraz geriye itiyor ve beni içine alıyor, bornozun önü açık. Karanlık bakışlarının üzerimde kayışını izliyorum, gözlerime dönmeden önce seksimin yarığında duraklıyor.

"Yatakta olmalısın," diyor, başını arkaya yaslayıp bacaklarının arasında diz çökmemi izlerken dudaklarını yalıyor. Kemerine uzandığımda beni durdurmuyor. Önce tokasını, sonra kotunun düğmesini ve fermuarını açıyorum.

"Mara," diye inliyor ama yarım ağızla.

Onu çıkarıyorum ve çoktan sertleşmeye başlıyor. Sikinın pürüzsüz derisini okşuyorum ve dilimi en ucuna getiriyorum, oradaki tuzlu damlayı yalıyorum.

Nefesini içine çekiyor ve elini başımın arkasına kapatıyor. "Siktir."

Onu ağzıma almak için başımı aşağı eğiyorum, göğsünün içindeki iniltinin gürültüsünü duyuyorum. Acaba onun da buna benim kadar ihtiyacı var mı? Bu yakınlığa. Acaba benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var mı?

"Dur," diyor gönülsüzce, parmakları başımın arkasını okşuyor, söylediğinin tam tersini yapıyor.

Bakışlarımı yukarı çeviriyorum. Ağzımı onun üzerine kaydırıyorum.

Beni izliyor, parmaklarını saçlarımda birleştirirken gözlerinde hüznü bir şey var, siki kalınlaşıyor, sertleşiyor. Tadına bakıyorum, kendini daha derine yönlendirirken ilk tuzlu damlalar.

Ellerimi kalçalarına doluyorum ve o kontrolü ele alırken boğazımı gevşetiyorum. Başta yavaş davranıyor, beni üzerinde yönlendirirken izliyor. Ama aciliyet arttıkça parmakları saçlarımı çekiyor ve nefes alış veriş değişiyor. Yüzümü sikmeye başladığında kalçalarının kasları ellerimin altında geriliyor. Başta yavaştı, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Ayağa kalkıyor, bir elini masanın kenarına dayayarak üzerime eğiliyor, saçlarımdan bir avuç tutuyor, onu almamı izlerken beni sabit tutuyor. Her çekilişinde nefesimi tutuşumu izliyor. Daha derine ve daha derine iterken, daha hızlı iterken horozunu yutmamı izliyor. Ama bu sırada kendisiyle savaştığını görebiliyorum. Bu

aciliyet, bu alma arzusu. Sikişme arzusu. Sahip olmak. Bu şeyle savaşmak. Bizimle savaşıyor. Bir sonraki hamlede boğulduğumda, beni aniden serbest bırakarak çekilirken küfrediyor.

"Gitmelisin," diyor, sesi çakıllı, kalın, ona benzemiyor. "Burada olmamalısın."

"Yapabilirim," diyorum, canımı yaktığını düşündüğü için durduğunu sanıyorum. Onu tekrar ağzıma almaya çalıştığımda, saçlarımı tekrar kavıyor ve başımı geriye çekiyor. Yüzünde işkence görmüş bir ifadeyle bana bakıyor. "Tekrar denememe izin ver. Lütfen," diyorum.

Kaşları çatılıyor. Sanki kafasının içinde başka bir dünyadaymış gibi. Beni ayağıma kadar sürükledi. Tökezliyorum, kendimi sabitlemek için göğsüne uzanıyorum ve işte yine o bakış, içindeki o kırık şey su yüzüne çıkıyor. Düzeltilemeyecek bir şey.

"Siktir, Mara," diyor ve beni kendine çekip sertçe öpüyor. "Siktir."

Ne olduğunu, neler döndüğünü sormadan, beni kaldırmak için elini kaydırıyor. Beni masanın kenarına oturtuyor ve bana bakmak için bornozu açıyor. Ayaklarımı arkasındaki sandalyenin kolçaklarına koyuyorum ve bakışları açık bacaklarımın arasına düşüyor.

"Ben seninim" diyorum. Öyleyim. Ben sadece onunum. Sadece onun oldum. Aramızdaki çekime neden direndiğini anlamıyorum.

Başımı eğiyor, sallıyor, birkaç dakika sonra göğüslerimin arasındaki boşluğu öpüyor, sonra bir meme ucunu yalıyor, dişlerinin arasına alıp emiyor.

Ellerimi başının arkasına dolayarak haykırıyorum, her hissi merkezimden başlayıp içime yayılan canlı bir elektrik teli gibi hissediyorum. Boşalmak istiyorum. Boşalmaya ihtiyacım var.

"Lütfen," diye soluyorum geri çekildiğinde, sıcak ağzı gitmişken odanın ani serinliğinde meme ucum sertleşiyor. Diğer meme ucunu almadan önce bana bir bakış atıyor, ağzını benimkine yaklaştırıp sikini bana doğru bastırırken nefesim kesiliyor.

"Bir kez daha," diyor, beni yavaşça masanın üzerine yatırırken bir eliyle başımın arkasını kavıyor. "Sadece bir kez daha."

Bir kez daha mı? Anlamıyorum ama daha sormadan, daha bir şey söyleyemeden içime giriyor, beni geriyor, bakışları bana kilitleniyor. İtişlerini zar zor kontrol edebiliyorum ve bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, daha yakın olmak istiyorum, daha yakın, buna ihtiyacım var.

"Tanrım. Siktir." Bir bacağımı tutuyor ve dizimi geriye doğru bükerek pozisyonumu biraz değiştiriyor. İnliyorum çünkü bu şekilde onu içimde daha derin hissediyorum.

"Boşalacağım," diyorum, beni öpmek için eğildiğinde gözlerim kapanıyor, iki eli de yüzümde, sanki gözlerimi açıp ona bakmam için yalvarıyor. Ve baktığımda gördüğüm şey kalbimi kırıyor. Bedenim onunkinin altında kıpırdanırken ve coşku üzerime çökerken bile kalbim parçalanıyor. Sözlerini duyduğumda, anlamlarını anladığımda. "Seni seviyorum!" Çaresizce haykırıyorum.

Başını benimkine yaslayıp bir an durdu, aramızdaki ter kayganlaşmıştı. Beni sıkıca tutuyor, bir küfür mırıldanıyor ve salıverildiğini inleyerek içime boşalırken eskisinden daha güçlü bir şekilde itişlerine devam ediyor.

Ve sanırım bu o. Öyle olduğunu biliyorum. Onun sonuncusu. Sonuncumuz.

Gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı ona sımsıkı sarıyorum, coşkunun ardından gelen acıyı hissediyorum. Serbest kalmasıyla birlikte titrerken ona sarılıyorum, ağırlığı üzerimde ağırlaşıyor, nefes alıp vermesi zorlaşıyor. Tükenmişti. Bana verebileceği her şeyi vermiş gibi.

Doğruluyor ve ben otururken üşüdüğümü hissediyorum. Kot pantolonunu içine sokuyor, düğmelerini ilikliyor. Fermuarı ya da kemeriyle uğraşmıyor. Ben otururken bakışları ağırlaşıyor ve bornozu üzerime kapatıp bağlıyor.

"Dante?" Ne olduğunu sormak istiyorum ama korkuyorum. Duymak istemiyorum. Bilmek

istemiyorum. Dayanacağım

Bu illüzyona olabildiğince uzun süre devam edeceğim. Çünkü başıma gelen onca şeye rağmen, kalbimin böyle kırıldığını hiç hissetmemiştim.

"Yatağına gitmelisin," diyor, sesi gergin, tonu keskin. Bir elinde viski şişesiyle uzaklaşıyor.

İfadeyi kaçırmadım. "Benimle gel."

Cevap vermiyor. Sadece ışığın zar zor ulaştığı, yüzünü gölgeler içinde bırakan kanepeye oturuyor. Ama o zaman bile beni izlediğini biliyorum.

"Çok fazla içiyorsun," diyorum ona tekrar.

Masadan kayıyorum, kalçalarımın arasındaki ılık ıslaklığı hissediyorum. Masadan bir şey düştü ve onu almak için döndüm. İşte o zaman neye baktığını gördüm. Fotoğraflarla dolu bir klasör. Yere düşen birkaç tanesini almak için eğildim, bakmak için sandalyesine oturdum. Onları masanın üzerine yaydım. Fotoğraflar yırtılmıştı ve hepsi tek bir adama aitti. Onu tanıyorum. Ve ondan hoşlanmıyorum. Bu onun amcası.

"Ne yapıyordun sen?" Sanki amcasının poz verdiği tüm fotoğrafları alıp yırtmış gibi. Diğer yarısının nerede olduğunu bilmiyorum.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey değil. Bunların hepsi

yırtık." Direkt şişeden içiyor.

"Dante?"

"Gitmen gerek, Mara."

Ama ben bunu duymaya hazır değilim. Çünkü ne demek istediğini biliyorum. "Bunlar ne? Ne yapıyordun?" Onun yerine ben soruyorum.

Bir şey söylemesi uzun zaman alıyor. O kadar uzun ki konuşacağından bile emin değilim. Sonunda konuştu. "O benim amcam değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını sallar. "Benimle güvende değilsin. Benimle asla güvende olmayacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. O bunu yapamaz. "Bana amcandan bahset."

Derin bir nefes alıyor ve nefesini verdiği iç çekiyor. "Tüm bunların neden olduğunu bilmek mi istiyorsun? Ailem neden katledildi? Neden kaçırıldığını ve..." diye devam ediyor, başını sallayarak başka tarafa bakıyor. "Sana olanlar neden oldu?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremem.

"Çünkü biliyorsun, bir süre önce tanıdığın Dante'nin sana olanların olmasına izin vermeyeceğini söylediğinde-"

"Ben sadece-"

"Hayır, sen haklıydın. Aslında tahmin edebileceğinden çok daha haklıydın. Ama ben asla o Dante olmadım. Kahraman. Çünkü sana ve diğer herkese olanlar benim yüzümden oldu." Üç büyük yudum yutuyor. "Her şey ben doğduğum için oldu. Ve henüz bitmedi. Asla da bitmeyecek."

Olduğum yerde kalıyorum, yırtılmış fotoğraflara bakıyorum, sonra ona dönüyorum.

"O benim amcam değil. Değildi. Artık hayatta değil. Ben icabına baktım."

"Ne?"

"Anneme tecavüz etti. Onu hamile bıraktı." Kollarını havaya kaldırıyor ve bu garip yarı ışıktaki, şakacı bir sırıtış yüz hatlarını çarpıtıyor ve onu garip gösteriyor, kendisi gibi değil, benim Dante'm gibi değil. "Ve ta-da! Ben doğdum. Bir piç. Tecavüz çocuğu. Bir nefret çocuğu."

"Annenin seni sevdiğine inanmıyorum."

"O yaptı. Nefret... David içindi. Annem onu reddetti ama sırrını babamdan sakladı. Ya da en azından benim babam olduğunu düşünerek büyüdüğüm adamdan. Eğer yapmasaydı, muhtemelen hala hayatta olurlardı. Ben ölmüş olabilirdim ama onlar hayatta olurdu. Normal bir hayatın olurdu. Adada büyür, okula giderdin. Muhtemelen Lizzy'yle birlikte bir üniversitede olurdun, senin yaşındaki çocuklarla çıkar ve yirmi yaşında birinin yaşaması gerektiği gibi yaşardın. Bu şekilde değil. Suçlulardan saklanarak değil. O piçlerin seks kölesi olarak yaşamamış. Kullanılmış ve satılmış. Ve kesinlikle benim gibi biriyle sikişerek değil. Çünkü ben o canavarlardan biriyim, Mara. Bu benim kanımda var. Başından beri biliyordun. Kalbinde biliyorsun. Ve benimle olduğun sürece güvende değilsin."

Sözlerini, anlamını tam olarak özümseyemiyorum. Ayağa kalkıp yanına gittim. Yanına oturmuyorum ama ayaklarının dibinde yere diz çöküyorum ve başımı kucağına koyuyorum.

"Bu gece ne oldu?" Ben sordum. "Ne değişti?"

Elini başımın arkasına kapatıyor ve iki bardak viski yuttuğunu duyuyorum. Cevap vermediğinde ona "Sen bir canavar değilsin," diyorum.

"Evet, öyleyim."

"Ve ben sadece seninle güvendeyim."

"Hayır, tatlım," diyor, bana bakarken, saçlarını okşarken yüzündeki ifade çok üzgün ve kırgın.

"Keşke doğru olsaydı ama hayır, değilsin."

"Bu senin hatan değildi. Amcan bile olsa... senin..."

Sözümü kesiyorum. "Baba. Aradığınız kelime baba."

"Hayır," diyorum, doğruluyorum, ellerimi kalçalarına koyuyorum ve şimdi ona bakıyorum.

"Sen Lizzie'nin kardeşisin. Baban onun babasıydı, seni büyüten ve seven adamdı. Canavar olan amcandı. Sen değil."

Homurdanıyor, şişeyi tekrar ağzına götürüyor, ben de ona uzanıyorum. "Bu kadar yeter, zaten çok içtin."

"Bırak, tatlım. Yeterli olduğunda söylerim." Ayağa kalkıyor, beni kolayca omuzlarından silkiyor ve bir şey anlatmak istercesine içiyor.

Ayağa kalkıyorum ve şişeyi ondan almaya çalıştığımda bileğimi tutuyor. "Bırak dedim. Yatağına git-"

"Benim yatağım mı? Senin değil mi? Bizim değil mi?" "Bizimki diye bir şey yok."

"Sana inanmıyorum." "Bu senin için daha iyi. Daha güvenli."

Başımı sallıyorum, şişeyi alabilmek için çekiştirmeye çalışıyorum. "Sensiz gitmiyorum." "Evet, gidiyorsun. Ve aramızdaki bu şey sona erecek. Şimdi."

"Hayır." Diğer elimle şişeyi tutmaya çalışıyorum ama beni kabaca çekiştiriyor ve kanepeye oturmaya zorluyor.

"Aziz James haklı," diyor.

St. James. Fotoğraftaki adam. "Ne konuda haklısın?"

"Gitmek istemiyorsan, keyfine bak. Gideceğim. Ama bu iş bitti. En başından hiç başlamamalıydım. Bu benim suçum." Son viskisini de içti, şişeyi yere bıraktı ve yürümeye başladı. "Ama senden bir şey daha çalarsam lanetleneceğim."

"Bunu istiyorum. Özgürce verdiğim şeyi çalamazsın!" Ayağa kalktım ve onu durdurmak için bileğini tuttum. Dönüyor, iki kolumdan tutuyor ve beni duvara çarpıyor. Başım dönüyor ve görüşümün sabitlenmesi bir an alıyor. Tutuşu daha önce hiç olmadığı kadar sert. Ne kadar güçlü olduğunu unutuyorum. Ama sonra

Gitmesine izin veriyorum ve keşke bana tutunsa diyorum. Beni yaralasa bile umurumda değil. Onsuz olamam. O bunu bilmiyor mu?

"Gördün mü? İşte demek istediğim bu. Tam olarak ne demek istediğimi," diyor. "Ben sadece seni incitebilirim."

O sarhoş. Bu yüzden böyle. Alkol konuşuyor. "Daha bitmedi. Biz bitmedik. Ben seninim, Dante. Sen de benimsin. Bu bizim kaderimiz. Bunu bilmiyor musun? Hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Kader." Başını sallıyor, kahkahalarla gülüyor.

Yumruklarımı göğsüne indiriyorum. "Evet, kader!"

Bileklerimi tutuyor. "Gençsin. Ve bir şekilde masumiyetini korudun. Bunu da senden çalmayacağım." Bileklerimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Sana bir ömür yetecek kadar canavarla karşılaşmadın mı?"

"Sen bir canavar değilsin. *Benim* canavarım değilsin. Söylediğin şey bu. Dedin ki-"

"O daha önceydi. Bu, aramızda olanlar, yanlış. Seninle birlikte olamam. Bunu hiç başlatmamalıydım. Güvenli biriyle birlikte olmalısın. Noah gibi biriyle. Soğukkanlı bir katille değil."

"Sen o değilsin!" Sesim kesiliyor ve gözlerim buğulanıyor.

"Öyleyim, tatlım. Tam olarak öyleyim." Bir eliyle yüzümü kavırıyor, parmakları sıcak. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Ve bunu biliyorsun."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Başka kimseyi istemiyorum," diyorum.

Başını sallıyor ve kapıya doğru yürüyor. Kendimi yığılmış, ağırlığımı duvara yaslamış buluyorum.

"Seni istiyorum," diyorum o kadar sessizce ki duyduğundan emin değilim.

"Yarın, sen ve Noah gideceksiniz. Charlie biz her şeyi yoluna koyana kadar sizin için güvenli bir yer ayarlıyor."

"Ne?" Doğru duyduğumdan emin değilim, kalbim paramparça olmuşken değil.

"Yeni bir kimliğe sahip olacaksın. Yeni bir hayata başlayacaksın. O zaman özgür olacaksın, Mara. Bir hayat kurmak için gerçekten özgür olacaksın." "Dante-"

"Bensiz bir hayat."

Dante

Cumartesi gecesi. Matthaeus'tan bir telefon bekleyerek saatime bakıyorum. Bir mesaj. İşin bittiğini söyleyecek bir şey. O güvende. Ona ya da Charlie'ye Mara'nın yerini sormadım. Bilmek istemiyorum çünkü uzak kalabileceğimden emin değilim.

Gerçek şu ki, St. James'in söyledikleri beni korkuttu. Hatta ödümü kopardı. Hayatın önüne çıkardığı her boku kaldırabilirim. Bu dünyanın aşağılık pislikleriyle başa çıkabilirim. Ama Mara'yı yatağa atmak? Bu olmamalıydı. Ona dokunmamalıydım.

Beni sevdiğini sanıyor. Ne olmasını bekliyordum ki? O bir kız. Cehennemden geçmiş ve bir şekilde hayatta kalmış bir kız. Tanrı aşkına, ben bir erkeğim. Ne bekliyordum ki?

Noah o sabah Cristiano'nun ofisine beni dövmek için girdiğinde haklıydı. Keşke bunu yapabilecek kadar güçlü olsaydı. Ama o zaman bu onu da bir canavar yapardı, değil mi? Ve onun öyle olmayan birine ihtiyacı var. Yırtıcı olmayan bir koruyucuya.

Böyle bir şey var mı? Bir madalyonun iki yüzü vardır.

Hayır. Bu saçmalık.

İki gündür çalışma odasında saklanıyorum. Gözümüz Jericho St. James'in üzerinde ama şu ana kadar bir şey çıkmadı. Çatı katındaki yerinden kıpırdamadı. Ama bugün cumartesi gecesi. Bir şey olarsa bu gece olacak. Charlie telefonunu dinlemeye çalışıyor ama yine bir şey yok. Adam sıkı sıkıya kilitlenmiş.

Masamın üzerinde duran viski şişesinin kapağını çevirip tekrar kapatıyorum. Mara haklı. Çok fazla içiyorum. Yüzüncü kez Charlie'den bir mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Pérez burada. St. James'in hâlâ şehirde olmasının nedeni bu. Tek sebebi bu. O çaresiz bir adam. Beş yıldır nişanlısının katilini arıyor. Bu onun şans. Suikastı kimin yaptığının teyit edilmesini istiyor ve bunu elde etmenin yolu da o orospu çocuğunu ortaya çıkarıp kaydı ondan almak. Gerçi ben olsaydım ve bir şüphem olsaydı, içgüdülerime güvenirdim.

Ama sonra ne dediğini düşündüm. Bize en yakın olanların ihanetlerinin katlanılması en zor ihanetler olduğu hakkında.

Charlie'yi tekrar aramak için telefonumu elime alıyorum ama kapı çalıyor ve bir dakika sonra Matthaeus içeri giriyor. Benim kadar uyumuş gibi görünüyordu.

"Bitti mi?" Ben soruyorum.

"Onları iki kez taşıdık, araçları değiştirdik, beyler. Güvende olacak." "Güzel. Kaç asker bıraktınız?"

"Dairede iki, binada iki kişi daha ve dışarıda sürekli nöbetçi var." Başımı sallıyorum ve gerçekten sormak istediğim soruyu soruyorum. "O nasıldı?"

"Üzgün. Çok mücadele ettim."

Çenem sıkıştı.

Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturuyor. Ne kadar yorgun görüldüğünü görüyorum ama sessizce beni inceliyor. "Bundan emin misin?"

"Onun için en iyisi

bu." "Öyle mi?"

diye sorar.

O uçurumda hayalet gibi duran Mara'nın görüntüsü zihnimde beliriyor. "Ne demek istiyorsun? Biri onu izliyor, değil mi? Yalnız değil." "Birini ne kadar süre 7/24 onun başında tutabilirsiniz?" "Ne kadar sürerse."

"Ne hissettiğini anlıyorum. Sen onun hayatını kurtardın." "Mesele de bu zaten. Onun bir hayatı olmadı-"

"Onun için kendini riske attın," diye devam ediyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Muhtemelen onu incitmediğini düşündüğü tek erkek sensin."

"Onu incittim."

"Hiç düşündün m ... Bu iş bittiğinde, onun için geri dönmeyi?"

Masamın  zerindeki telefona baktım. Ekran hâlâ siyah.

"P rez  ld ğ nde. Aziz James resmin dışında kaldığında" diye ekliyor.

Aziz James'in sözleri zihnimde oynaşıyor. Sadece P rez değil. Canavarlar her fırsatta etrafımı sarıyor. G lgemi onun üzerine d ş remem. Gölge etmeyeceğim. Ona hak ettiğini verme şansım varsa, yapmam.

"Onu geri getirebilirsin. Sende kalsın," diyor, muhtemelen sessizliğimi kabullenmekle karıştırarak. Ama bunu düşünemem. D ş nmeyeceğim. Farklı bir şey ummadan da yeterince zor zaten. Olasılık.

"Hayır, Matthaeus. Yapamam." Ayağa kalktım. "Ve bu konuda ya da onun hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum."  alışma odasından  ıkıyorum.

Mara

Noah ve ben şehrin dış mahallelerinde, uzun süreli konaklama biriminde, belirsiz bir oteldeyiz. İki asker bizimle birlikte dairenin içinde ve daha fazlası da arazide bir yerlerde.

Pencereden dışarı, camla çevrili alanın içinde görebildiğim havuza bakıyorum. İnsanlar bu buz gibi kış gecesinde yüzüyor, camlar içerideki sıcak ve nemden yer yer buğulanıyor.

"Hey," diyor Noah kapı aralığından.

Döndüğümde elinde bir tabak kızarmış gözleme olduğunu görüyorum. Güzel kokuyorlar ama aç değilim. "Hey," diyorum, o içeri girdikten sonra kapının kapandığını duyduğumda dikkatimi havuzdaki insanlara veriyorum.

"Akşam yemeği için kahvaltı. Bir şeyler yemelisin."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen yeterince insan var. Benim için en iyisinin ne olduğunu. Lütfen onlardan birine dönüştürme."

Pencerede yanımda durmaya geldi. Tabak gitmişti. Sanırım masanın üzerine koydu. Şehrin uzaktaki ışıklarına bakarken sessizdi.

Dönüp ona bakıyorum. Dante kadar uzun ama farklı yapılı, cüsseden çok yağsız kaslara sahip. Ve sadece farklı. Dante kadar sert değil. Kırılmamış. Yaşadığı onca şeyden sonra bile.

Dönüp bana gülümsüyor ve ben ona karşı başka kimseye duymadığım bir şefkat hissediyorum. Sanırım esarettteki o ilk günlerden kalma. Çok gençtim. O da oradaydı, benimle aynı yaşıydı ve o da korkmuştu. İkimiz de çok korkmuştuk. Birbirimize ihtiyacımız vardı.

Ama sonra konuşuyor ve her şeyi mahvediyor. "O doğru olanı yaptı," diyor.

"Yapacağını düşünmemiştim." "Hayır, yapmadı. Bir hayatım olacağı yanılsamasına kapılmış. Onsuz daha iyi olacağımı-" "Öylesin."

"Onu seviyorum."

"Onu sevdiğini sanıyorsun," diye yanıtlıyor Noah. "Öyle değil."

"Ve anlıyorum, gerçekten." Yatağın kenarına oturmak için yürüdü. "O senin hayatını kurtardı. Senin için kurşun yedi. Birden fazla. Ve muhtemelen sana iyi davranan birkaç erkekten biri."

Merakla onu izliyorum.

Başını sallıyor. "Ve bir bakıma hayattan daha büyük." Gözlerime bakıyor. "Ama o tehlikeli, Mara. Ve onun gibi adamlar, bela onları bulur."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Önemli değil."

"Geçmiş biliyorsunuz. Kimin yaptığını. Onlara kim ihanet etti. Bu yüzden taşıdığı suçluluk duygusunu biliyorsunuz. Ondan ne kadar az hoşlansam da onun için üzülüyorum. Berbat durumda. Yani gerçekten berbat durumda. Onu asla düzeltemezsin. Düzeltemezsin."

"Onun bozuk olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu düzeltmek istediğimi kim söyledi?" "Ağlama."

"Ben değilim." Düşen birkaç damla yaşı yakalamak için elimi tersiyle gözlerimi sildim. "Onu düzeltmek istemiyorum, Noah. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Beni tanıdığını hissettiğim tek kişi o... Bilmiyorum... Sanki beni tanıyormuş gibi. Saklanmak ya da bir şey olmak zorunda değilim."

"Ben de seni tanıyorum. Benimle saklanmak zorunda değilsin. Ya da benimle bir şey olmana. Scarlett'i de. Ve Cristiano. Ve büyükannen. Kabul etmek istediğinden daha uzun bir liste var. Sadece hepimize bir şans vermelisin. Sence de bir şansı hak etmiyor muyuz?"

Öyle ve o haklı. Biliyorum. Ama Dante'yle olan bu şey, daha fazlası. "Onu seviyorum," diyorum sonunda. "Onsuz yaşayamam." *Yaşayamam.*

"Böyle söyleme." "Bu doğru."

Konuşmadan önce uzun bir sessizlik oluyor. "Neredeyse ne yaptığını biliyorum. O uçurumlara gitmek."

Başka tarafa bakıyorum.

"Ben de seninim, Mara. Her zaman."

"Sen de beni düzeltemezsin, biliyorsun," diyorum ona bakmadan. "Kendi hayatını yaşamalısın, Noah."

Parmak uçlarımı pencerenin serin camına koyuyorum, sıcaklık soğudukça yağmurun nasıl karla karışık yağmura dönüştüğünü görüyorum. Aşağıda, parlak mayoları içindeki tüm o insanlar gülüyor ve yaşıyor, cam duvarın savunmasız bölünmesinin hemen ötesinde kış olduğu gerçeğinden bile habersizler.

"Eğer waffle'ları yemeyeceksen," diye söze başlıyor Noah. Önce tabağa sonra da ona bakıyorum.

"Üzerlerine yeterince şurup döktün mü?" Odanın diğer tarafına geçip bir parça waffle alırken gülümsemeye zorlayarak soruyorum.

Sonra bir patlama sesi duyulur. Sonra bir tane daha.

"Ne-" Başlıyorum ama Noah benden hızlı davranıyor. Bakışları kapalı yatak odası kapısına kayıyor ve bir sonraki anda, diğer odadaki gürültülü çarpışmayla eşzamanlı olarak üzerime çıkıyor, beni yere fırlatıyor, tüm ağırlığıyla üzerime çöküyor. Noah'nın mırıldandığı küfrü duyduğumda sersemlemiştim. Kapı çarparak açılırken üzerimden kalkıyor ve yerdeki yerimden diğer odayı saran sisi ve sis yatak odasına doğru ilerlemeye başlarken bizi koruyan adamların yerde yatan ana hatlarını görüyorum.

"Ağzını ve burnunu kapat!" Noah bağılıyor. Zaten öksürüyorum, o şey her neyse boğuluyorum. öyle.

Noah'nın ilk adama hamle yapmasını izlemek için sırt üstü döndüm. Ama adam ondan iki kat daha büyüktü, gaz maskeli ve silahlı. Arkasındaki de maskeli ve daha da iri.

Noah ona çarpmadan önce adam yerde bana zar zor bakıyor. Dirseğini Noah'ın karnına sapladıktan sonra ön koluyla göğsüne vurarak onu duvara çarpmasını ve nefesinin kesilmesini sadece izleyebiliyorum.

Çılgılık atacak, durmalarını söyleyecek ya da cebimden İsviçre çakısını çıkaracak zamanım bile olmuyor. Her şey çok hızlı oldu. Noah yerde ve aldığı darbenin şiddetiyle bayılmaması bir mucize ama öksürüyor, boğuluyor.

Birincisi bana doğru gelirken ikinci adam odaya bakıyor ve beni kolumdan tutup ayağa kaldırmak için eğiliyor. Sallanıyorum, oda dönüyor.

"Nefesini tut," diyor. En azından benim öksürüğümün ve paniğimin üzerine böyle söylediğini düşünüyorum. Noah'ya bir kez daha bakıyorum, gözlerinin açıldığını görüyorum, adam beni bir bez bebek gibi omzuna atıp götürürken bana odaklandıklarını görüyorum. Bizi koruyacak olan

askerlerin yığınlar halinde yattığı daireden dışarı. Daha fazla maskeli, silahlı ve siyah giyimli adamın bulunduğu koridora.

tepeden tırnağa bekle.

Yangın alarmı çalıyor. Bir kapı açılır, bir kadın neredeyse koridora adım atar, ancak

beni taşıyan adam tarafından kapı çarpılarak kapatıldı. Merdivenlerden aceleyle iniyoruz ve beni karla kaplı gecenin içine taşırken tek yapabildiğim ona tutunmak. Sonunda derin bir nefes alabiliyorum, hala o gaz her neyse boğuluyorum, boğazım dolu, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Dışarıda adamlar maskelerini çıkarıyor. Yine de fark etmez. Hiçbirini tanımıyorum. Renkli camlı bir SUV yanaşırken yavaşlıyoruz.

"Hayır!" Tekmeliyorum, yumruklarımı sırtına indiriyorum. Beni o cipe bindirmesine izin veremem. Bu olursa işim biter. Ama kavgamın hiçbir etkisi olmadı. Çok geçmeden cipin kapısı açılırken beni omzundan kaydırıyor. Arka koltukta bir adamın silüetini seçebiliyorum ve bir kez daha deniyorum, beni tutanın yüzünü tırmalıyorum. Küfür ederken ayaklarım yere değiyor ve neredeyse beni serbest bırakıyor. Neredeyse.

Ama sonra cipin içindeki kişi beni kolumdan tutup içeri sürükledi. Kapı kapanıyor, cip hareket ediyor. Kilitler devreye girerken beni bırakıyor ve Felix Pérez'i bekleyerek ondan olabildiğince uzaklaşıyorum. Felix Pérez'i tekrar görmekten korkuyorum.

Ama karşımda oturan o değil.

Bana sırttan o değil, gelişigüzel saatine bakıyor, gömleğinin kolunun altından mürekkep yeşili bir dövme görünüyor.

Dante

Telefonum çalıyor ve beni uyandırıyor. Nerede olduğumu anlamam bir dakikamı aldı. Staten Island'daki evimde, yatak odamda, tamamen giyinik bir şekilde yatağın üzerinde yatıyorum.

Işığı ve komodinin üzerinde titreyen telefonu arıyorum. Ben ona ulaşamadan kesiliyor ama hemen tekrar çalmaya başlıyor. İkinci çalışında cevap veriyorum.

"Abi?" Ekranda Cristiano'nun yüzünü görerek soruyorum. Ciddi görünüyor. "Bir şeyi kaçırdık," diyor. "Büyük bir şeyi."

Yüzümü fırçalıyorum, kendimi destekliyorum.

"St. James. Neden bu kadar zorladığını biliyorum. Bu onaya neden bu kadar çok ihtiyacı var?" "Neden?"

"Nişanlısı öldürüldüğünde bebeğin de öldüğünü varsaydık."

Üşüdüğümü hissediyorum.

"Son beş yıldır ortalarda yok. Lanet bir hayalet gibi ortadan kayboldu." "Ne diyorsun lan sen?"

"Kimberly Barrett adındaki kadın kafede ölmedi. Hastaneye götürülürken ambulansa öldü. Ama bebeği kurtarmayı başardılar."

"Ne?"

"Küçük bir kız. Adı yok. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Sadece onu doğurtan sağlık görevlilerinden birinin sözü. Doğumla ilgili başka bir kayıt yok. En azından ilk bakışta. Bu yüzden kaçırdık."

"Tanrım."

"St. James iki gece sonra nişanlısının cesediyle birlikte Meksika'dan ayrıldı. Bu ondan haber alan son kişi oldu. Ama eve getirdiği sadece cesedi değildi. Kızıydı."

Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Tanrım."

"Çocuğu sır olarak saklamasının bir sebebi var. Onun var olduğu gerçeğini gömdü. Belki de ona suikast düzenleyen kişinin kızın peşine düşeceğinden korkmuştur."

"Bunu kızını güvende tutmak için yapıyor." Siktir.

"Bir şey daha var."

"Siktir."

"O gitti. Çatı katı boş." "Ne?"

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Charlie'nin burayı bildiğimizden beri gözü oradaydı." "Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum."

"Siktir!"

"Matthaeus Mara'nın yerinin güvenli olduğunu doğrulayabiliyor mu?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tam o sırada yatak odasının kapısı çarparak açılıyor ve beni şaşırtıyor. Kafamı kaldırdığımda Matthaeus'un da kapı aralığında durduğunu görüyorum, o da yeni uyanmış gibi görünüyordu, saçları darmadağınktı. Gömleği kot pantolonundan sıyrılmıştı.

Ve gözlerindeki ifadeden Cristiano'nun sorusunun cevabını biliyorum.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum!" Saçlarını avuçladı, gözleri çılgına dönmüştü.

"Hayır." Başımdaki kanın çekildiğini hissediyorum ve kendi sesimi tanıyamıyorum. Cevap yok.

"Hayır." Tekrar söylüyorum, boğazım düğümleniyor çünkü bunun ne olduğunu biliyorum. "Siktir!" Yumruğunu duvara vuruyor.

Cristiano'nun lanetini duyunca yutkundum.

"Bir ekip geldi. Askeri hassasiyet. Maskeli. Hazırdılar. Adamlarımıza gaz verdiler, kayıp yok.

Noah dayak yedi-"

"Mara," diyorum, bir şekilde onun adını haykırmadan. "Onu aldı. Lanet olası kartvizitini bıraktı." "Kim?" Sormama gerek var mı?

"Jericho St. James."

Mara

Bu adamı tanıyorum. Kimberly'nin nişanlısı. Ama eskisinden çok farklı görünüyor.

Gülümsüyor ve kurt gibi görünmemek için çok çabaladığını hissediyorum ama işe yaramıyor.

"Mara. Benden korkmana gerek yok. Olanlar için üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu. Yine de kimsenin zarar görmediğine dair sana söz verebilirim. Bundan eminim."

Yine de askerin Noah'ı duvara nasıl çarptığını hatırlıyorum ve elimi cebime atıp İsviçre çakısını hissediyorum.

"Ben Jericho St. James. Beni hatırladınız mı?"

"Ne istiyorsun?" Sorusuna cevap verme zahmetine girmeden soruyorum. "Birkaç saatini. Hepsi bu kadar. Güvende olacaksın."

"Bundan şüpheliyim," diyorum, bıçağı çıkarıp çevirerek açıyorum.

Aramızdaki bıçağa bakarken ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Benden korkmuyor. Bu çok açık. Belki eğleniyor ama korkmuyor. Bu beni kızdırıyor.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Buna gerek yok, Mara. Kendine zarar vermeden önce kaldır şunu."

Neden erkekler bunu hep yapar? Küçümsemek mi? Ona gidip kendini becermesini söylemek istiyorum. "Arabayı durdur. Çıkarın beni."

"Keşke yapabilseydim." Bana doğru uzandı ve ben de durumun gülünçlüğünü fark ederek bıçağı ona doğru salladım. Bu dev gibi adamla bu arabada kilitli kaldım. En azından bıçağım var. Küçük olsa da Alvarez'in canını yaktı. Dante'nin oraya varmasına yetecek kadar yavaşlattı onu.

Ama sonra Dante'nin bu gece gelmeyeceğini hatırladım. Beni gönderdi. Beni istemiyor. Ellerini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Sadece kemerini bağlamak istedim."

"Çıkarın beni dedim," diye bağırdım. "Kaldır şunu. Son kez soruyorum." "Git kendini becer."

Gülümsüyor, artık hiçbir şey saklamaya çalışmıyor. Sonrasında bildiğim tek şey, Dante'nin bıçağını ondan aldığımdaya yaptığı kadar hızlı bir şekilde, Jericho St. James'in hamlesini yaptığı. O da aynı hızda, iri eliyle bileğimi kavrarken diğer eliyle de sustalıyı benden kurtarıyor. Beni bırakıyor, keskinliğini kontrol ediyor ve kapatıyor.

"Kemerini bağla," diyor daha sert bir şekilde ve bıçağımı cebine sokuyor. "O benim."

"Daha sonra geri alacaksın. Hatta sana bir üst model bile verebilirim." "Benden ne istiyorsun? Noah iyi mi? Askerler?"

"İyi olacaklar. Dediğim gibi, kimsenin zarar görmeyeceğinden emin oldum. Sadece bir süreliğine bayılacaklar." Ona inanabilir miyim emin değilim.

"Ne istediğime gelince, tanıdığın birinden bir şey istiyorum ve onu almak için sana ihtiyacım var."

Kanımın donduğunu hissediyorum. Kollarımın uzunluğu boyunca tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Çünkü ne olacağımı biliyorum. "Beni ona geri götürüyorsun."

Çenesi sıkılır, yüzü gerilir. "Güvende olacaksın."
"Eğer arabayı durdurur ve beni dışarı çıkarırsan
güvende olurum."

"Üzgünüm ama bunu yapamam."

"Yani yapmayacağım diyorsun. Bu bir seçim. Bir seçim yapıyorsun!"

Şoför bir dönüş yapıyor ve şehir dışına çıkan otoyola giriyoruz. Kasabanın ışıkları uzakta kaybolurken arka camdan dışarı bakıyorum. Ne kadar uzağa gidersek Dante'nin beni bulma ihtimalinin o kadar azalacağını biliyorum. Kaçırıldığımı bilse bile. Eğer umurundaysa.

"Belki de bebekle tanışmak istersiniz."

"Bebek mi?" Taktiğin bu şekilde değişmesine şaşırdım ama hemen şüphelendim. "Kimberly öldü. Bebek öldü."

Gözlerinde bir gölge dolaşıyor ve sanki sözlerim karşısında neredeyse irkiliyor. "Hayır. Bebek, şey, o artık beş yaşında. Artık bebek değil. Hayatta kaldı. Kimberly konusunda haklısın ama. O öldü. Eve vardığımızda kendiniz de görebilirsiniz. Kızımın sizinle tanışmak için heyecanlanacağını biliyorum."

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki bir sonraki anda daha nazık görünüyor.

"Lütfen emniyet kemerinizi takın. Yaralanmanı istemem."

"Güvenliğim konusunda bu kadar endişeliysen beni neden Felix'e geri veriyorsun? O bana zarar verecek."

"Her şeyi ayarladım, o yüzden buna fırsat bulamayacak." "Lütfen."

"Üzgünüm, Mara. Ama küçük kızımı korumam gerekiyor."

Neredeyse bir saat boyunca New York City yönünde ilerliyoruz ama çıkışları atlıyoruz ve sonunda gözlerden uzak bir topluluğun korunan kapılarından geçiyoruz. Tek mülkü koruyan yüksek bir duvarın olduğu bir çıkmaz sokağa gelene kadar şoförün dönüş üstüne dönüş yapmasını izliyorum. Birkaç gün önce Todt Hill'deki eve gittiğimiz zamanı anımsatıyor, kapılar benzer şekilde açılıyor, silahlı askerler Dante'ninkilerden ayırt edilemiyor.

Malikânenin hem üst katındaki hem de alt katındaki pencerelerde ışıklar parlamaktadır. SUV ön kapıların önünde durduğunda, Jericho St. James dışarı çıkıyor ve kapıyı kapatıyor. Jericho aracın benim tarafıma doğru yürürken sürücü olduğu yerde kalır. Benim kapımı açarken bir askerle konuşuyor ve onu kovuyor.

"Dışarı," diyor, aşağı inmeme izin vermek için kenara çekiliyor. Araçtan inerken ıslak, üşümüş ve titriyordum.

Cip uzaklaşıp bizi heybetli evin önünde bırakırken, "İçerisi sıcak," diyor. "Gel, Mara."

Bana dokunmamaya özen gösteriyor. İsterse beni de sürükleyebileceğini biliyorum. Muhtemelen çok az çaba gerektirirdi ama öyle değil. Fazla seçeneğim de yok, bu yüzden çift kanatlı ön kapıya doğru birkaç basamak tırmanıyorum, Jericho da kısa bir mesafeden beni takip ediyor. Dışarıda iki silahlı adam duruyor ve kapı açılırken ona başlarıyla selam veriyorlar. İçerisi sıcak bir şekilde aydınlatılmış ve fuayedeki büyük şöminede görebildiğim ateşin sesini duyuyor ve kokusunu alıyorum. Kapıyı arkamdan kapattığında etrafıma bakıyorum, büyük yemek odasını, resmi oturma odasını görüyorum. Ötesinde hafif aralık bir kapı var. İçeride ışık yanıyor ve sesler duyabiliyorum. Bir televizyon programı. Şarkı söyleniyor. Ve fısıltıyla şarkı söyleyen bir çocuk sesi.

Dönüp beni dinleyen Jericho'ya bakıyorum, o da beş yıl önce gördüğüm adamı anımsamamı sağlayan bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Gel," diyor. "Belki bunu neden yapmam gerektiğini anlarsın."

Cevap vermemi beklemiyor, oturma odasından geçip kapıya doğru yöneliyor ve ben onu takip ederken ses biraz daha yükseliyor, çocuğun sesi daha önce yüzlerce kez yapmış gibi şarkıya fısıldayarak eşlik ediyor. Beni görmeye götürdüğünü bilsem de beklediğim bu değildi.

Kızını. Sesi çok yumuşak. Bu adam için fazla masum ve fazla savunmasız.

Girişte duruyorum ve Jericho içeri girdiğinde onu izliyorum. Yaşlı bir kadın kanepeden kalkıyor. Saçlarını ipek bir eşarpı sarmış ve yüzünde hastalıklı bir solgunluk var. Bana gülümsüyor ve Jericho'ya başıyla selam veriyor, o da başıyla selam veriyor ama dikkati başının etrafında yumuşak koyu bukleler bulutu olan çocukta. Televizyonda izlediklerinden o kadar etkilenmiş ki odaya girdiğimizi bile fark etmemiş. Kucağında çok sevdiği bir ayıcığı tutuyor, kulağını okşuyor ve melodisi biraz bozuk olsa da şarkı söylüyor. Bu çok tatlı bir ses ve kalbim eriyor.

Tepkimin tam da onun istediği şey olduğunu biliyorum. Beni buraya neden getirdiğini. Şarkı bitiyor.

Jericho boğazını temizler. Küçük kız ona dönüyor ve anında gözleri parlıyor ve ayağa kalkıp bacaklarına çarpıyor.

"Baba!" Adam onu kaldırıyor ve kız kollarını adamın boynuna doluyor, ayıcık hâlâ bir elinde.

"Artık tüm kelimeleri biliyorsun" diyor ve ona sıkıca sarılıyor. Gözlerini nasıl kapattığını, ona nasıl sıkıca sarıldığını görüyorum. Bu benim gözlerimi yaşartıyor.

"Pratik yapıyordum," diyor ve adam geri çekiliyor, onu ayağa kaldırıyor ama çömelirken bir elini onunkinde tutuyor.

"Sanırım boyun uzamış," diyor. "Neredeyse benden daha uzunsun."

Kıkırdıyor. "Sadece çömeldiğinde." Ona tekrar sarılıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Doğruldu, onu kollarının arasında kaldırdı ve bana baktı. Yüzünde temkinli bir ifade var.

Babadan kızına baktığımda, onun gözlerine sahip olduğunu görüyorum ve renklerinin biraz farklı olduğunu fark ediyorum, biri mavi diğeri gri. Küçük kız ona biraz daha yaklaşıyor.

"Her şey yolunda," diye onu rahatlatıyor ve bana doğru yürüyor. "Bu Mara," dedi. "Mara, bu benim kızım, Angelique."

Dante

"Onu nasıl buldu?" Bum.

"Bizim onu izlediğimiz gibi eminim o da bizi izliyordur," diyor Matthaeus. "Onu iki kez hareket ettirdiğini söyledin. Bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum. Noah'ı şimdi buraya getiriyorlar. Diğer muhafızlar da yeni yeni gelmeye başladı."

"Kimse yaralanmadı mı?"

"Hayır. Noah'ın biraz hırpalanmış olması dışında. Bayılmadan önce adamlardan biriyle dövüşmeye çalıştı.

"Noah?"

Başını
sallıyor.

Onca askerin arasında savaşmaya çalışan Noah'ydı. "Kart mı?" Ben sordum.

Telefonunu çıkarıp bana önden ve arkadan bir ekran görüntüsü gösteriyor. "Noah aldı."

Telefonu aldım, arkasına baktım. Ön yüzünde de aynı I.V.I. logosu var, o yüzden işime yaramaz.

Ama arkasında bir şey yazmış.

"Faust. Kutu 4. Gece

yarısı." "Ne oluyor lan-"

"Bu gece Faust operası oynanıyor. Gösteri gece yarısı bitecek. Sanırım onu o zaman getirecek."

"Kutu 4'ü kim kiraladı? Pérez bana operaya gidecek bir tip gibi gelmedi."

"Bakalım Charlie buradan ne bulabilecek," diyor Cristiano. "Bu bir tuzak olabilir, kardeşim."

"Gitmekten başka seçeneğim yok. Onu aldı. Onu geri almam gerek. Seni sonra ararım," diyorum Cristiano'ya ve bağlantıyı kesmeden önce telefonda askerleri sıraya dizmekte olan Matthaeus'a dönüyorum.

İşini bitirdiğinde telefonunu cebine sokuyor ve gömleğini pantolonunun içine sokuyor, biz de kapıdan çıkıp bekleyen ciplerden birine doğru yürüyoruz. Askerler şimdi diğerlerine biniyor. Saatini kontrol ediyor. "Yaklaşık kırk dakika içinde orada oluruz."

"Gece yarısı. Zamanlaması iyiydi." Çocuk ya da değil, elime geçirdiğimde o orospu çocuğunu öldüreceğim.

Mara

Küçük kız bir şeyler atıştırırken onu izliyorum. Beş yaşında ve yaşına göre küçük, bacaklarını masanın altında ileri geri sallıyor. Jericho'nun onu yemesi için ikna etmesi gerekiyor ama o daha çok ayısını beslemek ve beni izlemekle ilgileniyor. Çok fazla ziyaretçisi olmadığı hissine kapılıyorum.

Kadın, Angelique'in büyükannesi, bir çocuğun bavulunu çekerek köşeyi döndüğünde, ifadesi değişir ve aceleyle ona doğru gider.

"Askerlerden birinin taşımaya izin vermeliydin," diyor adam çantayı ondan alırken. "Ağır değildi," diyor kadın. "Henüz o kadar güçsüz değilim."

"Hâlâ." Onu inceliyor. "Yorgunsun."

Başını iki yana sallar. "Her zamankinden fazla

değil." "Yolculuk vaktimiz geldi mi?" diye

sorar küçük kız. İkisi de ona dönüyor.

"Neredeyse," diyor Jericho.

"Mara da bizimle geliyor mu?" Meraklı ama utangaç bir bakış atıyor bana ve gülümsüyor. Ben de ona gülümsediğimde, yüzünü pelüş ayısının karnına saklıyor.

Jericho, "Yolun bir kısmı," diye yanıtlıyor.

Onunlayken farklı bir adam. Bir bakıma, bunu gördüğüme sevindim. Dante'ye kadar beni koruyacak biri hiç olmadı, en azından birkaç günlüğüne ve küçük kızların korunmaya ihtiyacı var. Babasına sahip olacağı için mutluyum çünkü Angelique gibi küçük bir kızın başına bir Felix Pérez ya da Ivan Petrov'un ellerinde neler gelebileceğini düşündükçe midem bulanıyor.

Jericho ayağa kalktı, bana ve dolu tabağıma baktı. Sanırım ikimize de bir şeyler atıştırmayı düşünmüştü. "Sen yemedin."

"Aç değilim," diyorum, ben de ayağa kalkıyorum.

Başını sallar, eğilip Angelique'i başının üstünden öper ve birkaç dakika içinde döneceğini söyler. Sonra bakışlarını bana çeviriyor.

"Mara?" diye merdivenleri işaret ediyor ve ben de ne bekleyeceğimi bilemeden onun önünde yürüyorum. "Koridorun sonunda. Son kapı," diyor birinci kata çıktığımızda.

İşaret ettiği kapıya gelene kadar altı kapı daha geçiyorum. Bu kapı aralık duruyor. İtip açıyorum ve içeri giriyorum. O da beni takip ediyor.

"Bu senin annen mi?" Güzel odayı incelerken sordum. Belli ki onun değil. Beni yatağına almasını beklediğimden değil. O öyle bir adam değil. O kadarını görebiliyorum. Ya da belki de öyle düşünmemi istiyordur. Neden onu kızıyla görmemi istedi?

Oda lüks ama dikkat çekici değil. Göze çarpan tek şey yatağın üzerinde duran uzun siyah elbise ve yerde duran bir çift topuklu ayakkabı. Şık bir gece için tam da ihtiyacım olan şey.

"Evet," diyor soruma cevap verirken.

Yüzümü ona dönüyorum. "O hasta."

Bir kez başını sallıyor.

"Senin için üzülmemi mi istiyorsun? Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Kızını ve hasta anneni görmem ve onlar için hayatımı feda etmem gerektiğine karar vermem için mi?"

Başını yana eğiyor, bakışları spekülatif. "Bence bunu yapacaksın çünkü ne olduğunu biliyorsun

insanoğlunun yapabilecekleri."

"Senin de var. Neden onu kendin dışarı çıkarmıyorsun? Nerede olacağını biliyorsun."

"Benim önceliğim kızımı kurtarmak." Bakışlarını elbiseye kaydırır. "O elbiseyi giyeceksin.

Her şey uymalı." "Neden?"

"Onun istediği de bu. Araba on beş dakika içinde kalkıyor." "Yolculuğumuz mu?"

"Seni yolda bırakacağım. Operaya gideceksin." "Operayı sevmiyorum."

"Bu çok kötü."

O sırada bir adam kapıyı çalar ve Jericho ona döner. Kısa bir süre konuşurlar ve adam Jericho'ya bir şey uzatır. Jericho kapıyı kapatıyor ve tekrar yalnız kalıyor. Bana doğru yürüyor ve elindekini gösterdiğinde şaşırıyorum.

"Söz verdiğim gibi bir yükseltme," diyor.

Kınından bir hançer çıkarırken ondan hançere bakıyorum. Matthaesus'un sustalı bıçağından biraz daha büyük, sapı yaklaşık üç inç uzunluğunda, ince bıçağın kendisi keskin. Ölümcül.

Silahlı kılıfına geri sokuyor. "Elbisenin altından kalçana takabilirsin. Seni aramaz. Bunu yaptığımı varsayacaktır." Bana uzattı ama almadım.

"Bu bir numara mı?"

"Ne tür bir numara olabilir ki?"

Almak istiyorum. Almayı çok istiyorum ama alamıyorum. "Seni bıçaklayabilirim."

"Yapmayacaksın." Onu yatağın üzerine, elbisenin üzerine koyuyor ve kapıya doğru yürümek için dönüyor. "Bana ihtiyacım olanı verdiğinde seni Pérez'e teslim edeceğim."

"Neye bu kadar ihtiyacın var da bunu yapmak istiyorsun? Çünkü seni kızınla ya da annenle birlikte gördüğümde kötü bir adam gibi görünmüyorsun."

Homurdanıyor.

Şimdi onu inceliyorum. "Ondan ne istiyorsun?"

"Angelique'in annesini öldüren suikast emrini kimin verdiğinin kanıtı." "Yani onu öldürebilir misin?"

"Böylece kızımı koruyabilirim."

"Neden bana bir silah veriyorsun?"

"Bunu yapmanın başka bir yolu olsaydı ve o şerefsize başka bir masum daha teslim etmeyecek olsaydım, bunu yapardım. Ama seçeneklerim tükendi ve kızımı güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi yapacağım. Bu," diyor hançeri göstererek, "işler planladığım gibi gitmezse en azından kendini savunmak için bir yolun olsun diye."

"Ne demek istiyorsun?"

"Felix sizi takasın yapılacağı operaya götürecektir." "Takas. Ben."

Bir kez başını sallar. "Ama sevgilerinize nerede olacağınızı bildirdim. İşlemin nerede gerçekleşeceğini."

Sevgilim. Onu düzeltmeli miyim? "Ben bir insanım. Bir işlem değil." Başka tarafa bakma nezaketini gösterdi. "Bunu biliyorum."

"Dante biliyor ve buna izin mi verdi?" Kalbim sıkışıyor.

"Tam olarak değil, hayır aslında, senin kurban edilmeyeceğin konusunda kararlıydı."

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ama bu uzun sürmüyor, çünkü ikiye ikiye bir araya getiriyorum. "Yani, hançer

Dante başaramazsa diye."

Ciddiyetle başını sallıyor. "İster inan ister inanma, bunu sana yaptığım için üzgünüm," diyor beni inceleyerek. Acaba ona her şeyin yolunda olduğunu söylememi mi bekliyor, çünkü öyle değil. Ben bir şey söylemeyince saatine bakıyor. "On dakika."

Bununla birlikte o gidiyor ve ben hançeri almak için dönüyorum. Onu kınından çıkardım ve bıçağın düz kısmını avucuma bastırdım. Kendimi öldürebilirim. Burada ve şimdi. Bunu kalbime saplayıp bu işi bitirebilirdim. Ama bunu yapmayacağım ve o da bunu biliyor, yoksa beni yalnız bırakmazdı. Angelique'in kıkırdamasının merdivenlerden yukarı süzüldüğünü duyduğumda, bunu neden yaptığını anlıyorum. Dante yapmayacak olsa bile beni neden feda edeceğini anlıyorum. Bir çocuğum olsaydı ben de aynısını yapardım. Hiç şüphem yok.

Ama tüm bunlar yerine başka bir şey düşünüyorum.

Bu gece bu hançerle ne yapacağımı düşünüyorum. Onu Felix Pérez'in taş kalbine nasıl gömeceğimi. Çünkü onun gibi canavarlar yaşamayı hak etmiyor. Ve eğer şansım olursa, bu süreçte hayatıma mal olsa bile, bu dünyada bir tane daha az insan bırakacağım.

Dante

Faust'a katılım yüksekti. Matthaeus ve ben opera binasının büyük lobisine girdiğimizde beşinci perde başlamıştı. İyi zaman geçirdik. Beklediğimden daha iyi.

Lobide çok az insan kaldı ama katılımcıların çoğu içeride. Bitene kadar kapıları açmayacaklar.

Matthaeus, "Kameralar zaten devre dışı

bırakılmıştı," diyor. Ben de ona bakıyorum.

"Az önce Charlie'den mesaj geldi" diyor. "Biri bizden önce davranmış. Pérez ya da alıcı sanırım."

İki geniş halı kaplı merdivenden birine doğru ilerlerken ayakkabılarımız mermer zeminlerde yankılanıyor. İki adam merdivenlerden geniş alana çıkıyor ve telefonuma Pérez'in adamlarının sahada olduğunu teyit eden bir mesaj geliyor. Bildiğim kadarıyla o da olabilir.

Matthaeus metni okuyor. "Dördüncü kutudaki adam hareket etmedi. Hâlâ

yalnız." "Lanet olsun."

"Gelecektir." "Onu

tekrar tarif et."

"Hiçbir şey değişmedi, Dante," diyor. Bunu biliyorum. Adamlarımız görüş alanına girer girmez bunun üzerinden geçtik.

"Dalga geç benimle."

İç çekiyor. "40'lı yaşların sonu, 50'li yaşların başı. İyi giyimli. Tanımlayıcı bir aksan duymak için çok uzaktayız." "Peki ya yüz tanıma?"

"Charlie'ye birkaç fotoğraf gönderdim ama henüz bir şey elde edemedi. Çok fazla gölge var ya da daha büyük olasılıkla kendini nasıl gölgede tutacağını biliyor."

"Ben ikincisine bahse girmeye hazırım. Ama St. James doğruyu söylüyorsa bu hiç mantıklı değil. Onun için bir milyon dolardan fazla ödedi. O Elizabeth değil. Bunu herkes bilir. Ve Petrov'la geçirdiği beş yıldan sonra..." Sözümü kesiyorum. Gerisini yüksek sesle konuşmak istemiyorum. Ama bu alıcı? Hiç mantıklı gelmiyor. "Bir şeyi kaçırıyoruz."

Birinci kat sahanlığına ulaşıyoruz ve gösterişli ana merdivenden yukarı çıkmak yerine sağa dönüp adamlarımdan birinin acil çıkış kapısını açtığı yere gidiyoruz. Burada göz alıcı bir şey yok ve adımlarımız betonda çok gürültülü bir şekilde yankılanıyor. Kapıya ulaştığımızda yavaşlıyoruz ve buradan sopranonun sesini belli belirsiz duyabiliyorum.

Bu geceden sonra Faust'un benim için mahvolacak olması çok yazık. Hikayeyi sevdim.

Matthaeus bir mesaj gönderiyor ve cevabı bekliyoruz. Sadece iki dakika sonra bir kapı açılarak üçüncü kata ve loca girişlerine girmemize izin veriyor. Buradaki koridorlarda daha fazla insan dolaşıyor, erkekler birkaç aralıkla kurulmuş barlarda ayakta içki içiyor. Özel loca girişleri ve bunlarla ilişkili fiyatlar nedeniyle, bu insanlar için kurallar genel halk için olduğundan farklı.

Yuvarlak koridor boyunca, az önce çıktığımızı benzer bir merdivenin iki adam tarafından korunduğu en uçtaki kutuya doğru yürüyoruz.

"Perez'in adamları," diyor Matthaeus, onaylamasına ihtiyacım olduğundan değil. Adımlarımızı yavaşlatmıyoruz.

Charlie'nin ayarladığı 3 numaralı locaya yaklaştık. Locanın sahipleri bu operayı es geçmeye karar vermişlerdi ki bu bizim için bir şanstı. Dışarıda duran adama sahte elektronik biletlerimizi gösterdik ve bizi içeri almak için kapıyı açmadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Tam kapı arkamızdan kapanırken bir mesaj geldi. Charlie'den.

Biraz araştırma yaptım. Kutunun sahibini buldum. Seni aramam lazım. Şimdi.

Ben: *Konuşamam. Şu an kutunun içindeyiz. Pislği ürktme riskini almak istemiyorum.*

Kahretsin. Tamam. Kutu Gray ve Ortakları adında bir şirkete kayıtlı. Söyleyebileceğim kadarıyla, tek bir Gray yok. Ya da en azından artık yok. Anderson Gray 14 yıl önce ölmüş ve o zamandan beri şirket çocukları tarafından yönetiliyor. Üç kardeş. O zaman adı Gray ve Ortakları olarak değişti. Ondan önce, Anderson Gray hayattayken başka bir isimle anılıyorlardı. Bu yüzden bağlantıyı kuramadım.

Ben: *Ne bağlantısı?*

Bu grup pek temiz sayılmaz, Dante. Dikkatli olmalısın. Tüm kıtalarda çıkarları var. Hepsi düzgün değil.

Ben: *Tam olarak ne yapıyorlar?*

İthalat ve ihracat. Hepsi çok belirsiz. Aile İVI ile ilişkili. Ben: Bu Gizli Dernek saçmalığı da ne? Yetişkin adamlar oyun mu oynuyor? Charlie: Oyun oynadıklarını sanmıyorum.

Ben: *Başka?*

Charlie: *Gray and Associates'in dediğim gibi tüm kıtalarda bağlantıları var, ancak Avrupa sektörü sadece yaklaşık yirmi yıl önce gerçekten büyümeye başladı. İşin ilginç yanı da burada ortaya çıkıyor. Bağlantı.*

Ben: *Yirmi yıl mı?*

Yanılıyor olabilirim ama sanmıyorum. Akla yatkın olan tek şey bu.

Ben: *Ne?*

Charlie: *En büyük kardeş Drake Gray, Avrupa projesinden sorumluydu. Ve bir şekilde David ile temasa geçti.*

Ben: *David?*

Evet. Onunla bir toplantı için Napoli'deydi. Bunu hatırlıyorum çünkü babanız toplantıya katılmıştı ve David çok sinirliydi. Babanın haberi olmadan bir anlaşma yapmaya çalışıyordu.

Charlie beni büyüten adama babam demekten hiç vazgeçmedi. David'e bir kez bile öyle demedi.

Charlie: *David babanızın arkasından iş çevirdiği için babanız onu cezalandırdı ama o işten de tamamen çıkardı.*

Beni kaybediyorsun. Yirmi yıl önce ne olduğu kimin umurunda?

Aynen öyle. Zamanlama. Bu zor bir ihtimal olabilir ama milyon dolarlar... Gray, ve o kutudaki Gray olduğunu varsayıyorum, Mara için bir milyon dolar koydu. Neden? Tesadüf olamaz.

Ben: *Sen neden bahsediyorsun?*

Ama bunu sorarken zihnim çalışıyor, hesap yapıyor. Ne kadar imkansız olsa da.

Charlie: *Baban Gray ile evde birkaç gizli toplantı yaptı. Daha fazlasını bilmiyorum çünkü iş hiçbir zaman sonuçlanmadı. Gray bir süre Napoli'de tatil yaptı ya da öyle söyledi ve gitti.*

Ben: *Yirmi yıl önce mi?*

Size Drake Gray'in o zamanlardan bir fotoğrafını göndereceğim. Sizinkinin yanındaki kutudaki adamın elimizdeki fotoğrafları çok kaliteli değil ama aynı adam olması mantıksız değil ve mantıklı olan tek şey de bu. Unutmayın, o zamanlar 30 yaşlarında falan olmalıydı.

Bir çınlama fotoğrafı işaret ediyor ve açıyorum. Bir restoranda çekilmiş ve Gray'in çekildiğinden haberi olmadığı belli. Bir masada bir kadınla oturuyor. Kadının sırtı kameraya dönük ve fotoğrafçı ona odaklandığı için biraz bulanık. Uzun siyah saçları omzuna dökülmüş. Ve ben onu sadece elbisesinin askısı omzundan düştüğü ve tanıdık bir doğum lekesini ortaya çıkardığı için tanıyorum.

Bakışlarımı kadının karşısında oturan adama kaydırıyorum. İri yarı bir adam. Sarı saçları kısa kesilmiş, pahalı bir takım elbise ve Rolex saat takmış, elindeki şarap şişesini kadının bardağına boşaltıyor. Ve ona vurulmuş gibi gülümsüyor.

Yüzünü yakınlaştırıyorum. Pikseller yavaşça bir araya geliyor. Ve onu görüyorum.

Bağlantıyı. Ve tüm parçalar yerine oturuyor.

Mara

Ben Jericho ile bir cipe biniyorum, kızı, annesi ve bir asker de bizimkinin arkasındaki cipe biniyor.

Bıçağın kabzası kalçamda serin ve pürüzsüz bir his uyandırıyor, kayış onu sıkıca yerinde tutuyor. Elbisenin ortasında, zamanı geldiğinde ona kolayca ulaşmamı sağlayacak bir yırtmaç var.

Onu gördüğümde ne yapacağımı düşünüyorum. Ne zaman yapacağımı. Tek bir şansım var ve o da gelir gelmez kullanacağım. Başaramazsam ve Jericho Dante hakkında yanılırsa, ölürüm. Ama başka bir Petrov'un kölesi olmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Şehre girdiğimizde trafik yoğunlaşıyor ve Jericho'nun yan aynadan sürekli diğer SUV'u kontrol ettiğini görebiliyorum.

"Neden onlarla gitmedin?" diye sordum.

Bakışlarını bana çeviriyor. "Her şey doğru sırada yapılmalı."

Yaklaşık on dakika sonra, tam da Felix'in tarzı olabilecek kadar keyifsiz görünen bir striptiz kulübünün önünde yavaşlıyoruz. Kalp atışlarım hızlanıyor ve soğuk bir ter beni kaplıyor. Elimi hançerin üzerine koyuyorum ve anında Jericho'nunkini hissediyorum.

"Çok hızlı değil," diyor, geri çekilmeye çalıştığımda onu yerinde tutuyor. "Doğru anı bulmalısın, yoksa kaybedersin. Bunun için tek bir şansın var. Anlıyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

"Güzel." Kızını taşıyan SUV bizimkinin arkasına yanaşiyor ama belli bir mesafede park ediyor. "İşte gidiyoruz," diyor ve inmek için kapısını açıyor. Yanıma gelip kapımı açtığında, üçüncü cipte onu çevreleyen dört adam sayıyorum. Yine beni itip kakmak yerine kendi başıma çıkmama izin veriyor. Elbisenin eteği Felix'in hançerin dış hatlarını görmeyeceği kadar bol ama kaçmam gerekirse diye keşke bu kadar yüksek topuklu giymeseydim diyorum.

Felix'in adamlarından biri dışarıda durmuş sigara içiyor. Onu tam olarak tanıyamasam da, belli bir görünüşleri var. Haydutlar gibi. Bana bakıyor ve bakar bakmaz içgüdülerim beni topuklarımın üzerinde döndürüyor. Felix'in askeri sigarasından arta kalanı atıp bize doğru gelirken Jericho'nun eli koluma yapışıyor.

Jericho ona "Henüz değil" dedi.

Adam sinirli görünüyor ama bunu kabul ediyor ve kapıyı açıyor.

İçeri girer girmez onu gördüm. İnsanlarla ve sahnede dans eden kadınlarla dolu bir barda, duyulamayacak kadar yüksek sesli müzikte bile onu görüyorum.

Duruyorum, eski, tanıdık bir panik bacaklarımı kilitliyor. Jericho bana döndü, kolumu tuttu. "Nefes al."

Korkuyorum. Lanet olsun. Korkuyorum. Sanki daha önceki tüm o duygular, tüm o dehşet, sadece bekliyordu, uykuda yatıyordu ve şimdi tekrar yakınımda olduğu için hepsi geri döndü ve beni felç ediyor.

Jericho bana doğru eğildi. "Nefes al, Mara."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerim Felix'e kilitlenmiş, alnımda boncuk boncuk terler

ve kollarımın altında havuzlar oluşurken bile sırtışı beni ürpertiyor.

"Korku sağlıklıdır. Bana bak." Bakmıyorum. Çenemi tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Bana bak, bana değil.

onu."

Başımı salladım.

"Sana ne yaptığını düşünme. Sadece ona olan nefretini hatırla. Bırak bu senin gücün olsun. O bu gece ölmüş olacak. Sen hayatta olacaksın. Sadece odaklan ve nefretini hatırla." Hançerin derimi yakıyormuş gibi hissettirdiği baldırıma hafifçe dokunuyor. "Artık bir kurban değilsin."

Başımı salladım.

"Aferin kızım." Elini koluma doluyor ve Felix Pérez'e doğru odayı geçiyoruz. Bir şekilde kendi ayaklarımın üzerinde durmayı başarıyorum.

Birkaç adım uzaklaştığımızda Felix ayağa kalkıyor ve bana bakıp

başını sallıyor. "Nerede o?" Jericho soruyor.

Felix elini cebine atıp bir şey çıkarıyor ve Jericho'ya uzatırken bakışlarını benimkilerden zorlukla ayırabiliyor.

Jericho onu alır ve adamlarından biri taşıdığı çantadan bir dizüstü bilgisayar çıkarır. Açıyor, yüksek bir masanın üzerine koyuyor ve Jericho sürücüyü yerleştiriyor. Kulaklarına bir çift kulaklık takıyor ve Felix bana bakarken onu izliyorum. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı, çocukken bile. Sanırım bunun için minnettar olmalıyım ama o sadece farklı türde bir sapık. Bunu biliyorum.

"Artık büyüdün," diyor bana, ama ben ona cevap vermiyorum. Sesini duymak midemi bulandırıyor. Ona bakmak için biraz uğraşmam gerekecek.

Jericho'nun omuzlarının üzerinden ekranı göremiyorum ama birkaç dakika sonra kulaklıkları çıkarıyor, başını sallıyor ve flaş belleği cebine atıyor. Felix dikkatini ona çeviriyor.

"Duymak istediğin şey neydi?"

"Tam olarak değil. İşimiz bitti. Seni bir daha görmeyeceğimden emin ol," diyor Felix'e ve uzaklaşmak için dönüyor. Bakışları kısa bir süreliğine benimkilerle buluştuğunda sertçe yutkunuyorum ama bir an sonra adamlarıyla birlikte kulüpten çıkıp gidiyor ve ben Felix Pérez'le baş başa kalıyorum.

Bana doğru adım attığında koşmamamın tek nedeni bacaklarımın zihnimin emrine itaat etmemesidir. Korkumu görüyor olmalı. Paniğimi. Çünkü Jericho'nun sözlerini hatırlamaya çalışsam da, parmak uçlarımdaki hançeri kendime hatırlatsam da, bu adamdan dehşete düşüyorum.

Bana doğru bir adım atıyor ve adamlarından birinin arkamda olduğunu hissediyorum. Bakışları tembelce üzerimde geziniyor ve bir an için bağırırsam bana yardım edecek biri çıkar mı diye düşünüyorum. Biri onu durdurabilir mi? Hiç sanmıyorum. Kendini güvende hissedeceği bir yer seçmiştir.

Etrafımda yavaş bir daire çizip sırtımda duruyor, sıcak nefesini ensemden hissedince gözlerimi kapatıyorum. Onun unuttuğum kokusuyla. Mide bulandırıcı bir koku çünkü anı ve korku taşıyor.

"Mara," diyor adımı uzatarak. "Büyümüşsün. Ve çok, çok güzel. Seni kendime saklamak istiyorum."

Gözlerimi açıyorum, ellerim yanımda yumruk oluyor.

"Ya da belki sadece hızlıca bir tadına bakarım" diye bitiriyor. Dilinin boynumun kıvrımında kaydığını hissettiğimde omurgamı çelikleştiriyorum. Bakışlarımı, yansımamızı görebildiğim uzaktaki kirli aynaya sabitliyorum. Sırtımdaki bu yaşlı adam. Bu iğrenç insan pisliği. Ve Angelique'i düşünüyorum. İncittiği tüm küçük kızları. İncitmeye devam edecek olanları.

İşte bu yüzden daha dik duruyorum.

Nefretime odaklanmamı sağlıyor.

Öfkemi.

Şimdi kendimi toparlamam lazım.

Çünkü Jericho St. James haklı. Bu adam bu gece ölecek. Ve onun kanına bulanana benim ellerim olacak.

Dante

"Ne oldu?" Matthaeus sorar. Yirmi dakika oldu ve neredeyse gece yarısı oldu. Charlie'nin söylediklerini anlamlandırmak için yirmi dakika. O kutunun içinde kimin olduğunu. Anamlı olan tek şeyi.

Ama ben cevap vermeden telefonu bir mesajla çalıyor. "O burada. Kutuda," diyor ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Charlie'nin düşündüğü doğruysa, bu her şeyi değiştirir. Her şeyi değiştirir. Ama hepsini bir kenara itiyorum. Her şey sırayla. Felix Pérez'i öldürmek.

Matthaeus'un önünden yürüyüp koridora çıkıyorum ve hemen Kutu Dört'ün kapısının dışında daha fazla adam görüyorum. Felix'in askerleri. Onların kokusunu bir mil öteden alırım.

Silahımı elime aldığımda dört adam bizi kuşatıyor. Gerekirse burayı havaya uçururum. Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. O orospu çocuğunu öldürmek için.

Askerlerden biri bize doğru adım atıyor. Sırtış şekli bana bir sırtlanı düşündürüyor. Bu gece cinayete tanık olacak seyircilere bakıyorum. Sırtlan silahımı çekiyor.

Kim olduğumu biliyor mu merak ediyorum. Bana dikkat etmesi için uyarıldıysa.

Silahı kaldırıyorum. Susturulmuş olsa bile dikkat çekecek ve düştüğünde kesinlikle kaos olacak. Kutuya kargaşa olmadan girmeyi tercih ederim ama yapmam gerekeni yapacağım.

Ateş etmeye fırsat bulamadan, başka bir adam arkadan ilkinde doğru hızla yürüyor ve ilk bakışta tanıdık geliyor. Nereden olduğunu bilmiyorum ama onu daha önce görmüştüm. Bana sırtlıyor, hedefine odaklanırken yüzü sertleşiyor. Bir an sonra elini sırtlanın omzuna koydu ve adamın homurdandığını, vücudunun sarsıldığını gördüm.

Tanıdığım kişinin yüzü daha da gerginleşiyor ve ne yaptığını biliyorum. Geçenlerde ben de yaptım. Az önce askerin böbreğine sapladığı bıçağı çeviriyor. Bıçağı çektiği anı biliyorum çünkü asker öne doğru düşüyor. Matthaeus onu yakalıyor ve az önce onu bıçaklayan adam elini göğsüne vurarak yanımdan geçiyor.

"Hatta," diyor ve uzaklaşıyor, kimse farkına varmadan ortadan kayboluyor. Sonra onu nereden tanıdığımı fark ettim. Petrov'u öldürdüğüm geceden. St. James ve adamlarından birinin beni Red's'ten çıkardığı gece. Bu o adam. Elini göğsüne vurduğu yerden düşen kanlı karta bir bakış bunu doğruluyor.

Jericho St. James bir adam gönderdi. Ve bunun bizi eşitleyeceğini düşünüyor. Yanılıyor.

Ama ikinci asker sırtlanın Matthaeus'a yaslandığını görünce yüzündeki ukala sırtış başka bir şeye dönüşüyor. Bana bakıp silahını ararken, onu almak için çok geç kalmıştı. Silahımı karnına dayayıp tetiği çekiyorum ve onu bir kalkan gibi kullanarak Kutu Dört'ün kapısını açıyorum. İçeri doğru ilerliyoruz. Onu görüyorum ve bir an için her şey duruyor çünkü o burada ve hayatta ve onu kurtarmak için bir şansım daha olacak. Ona verdiğim sözü tutmak için.

Ama bu an bana pahalıya patlıyor çünkü sopranonun aryası sırasında altı farklı silah sesi duyuyorum. Faust ayakta alkışlanarak sona eriyor. Ama daha sakinleşmeden, bir tabancanın kabzası şakağıma çarpıyor ve beni yere düşürüyor, Mara dehşetten gözlerini kocaman açmış, çılgılık atmak

için ağzını açıyor.

Mara

"Gidelim," diyor Felix'in Gray dediği adam. "Kaldırım onu. Sen," Matthaeus'u işaret ediyor. "Silahını bırak."

Gray emirleri gelişigüzel veriyor. Askerleri Matthaeus'u bir saniyede etkisiz hale getirir.

"Adamım öldü," diyor Felix, Dante'nin kalkan olarak kullandığı kişiye doğru yürüdüktan sonra. "Ne oluyor lan?"

"İkisi de öldü," diye ekliyor Matthaeus, kendisine tabancasını doğrultan kişiye teslim olmak için kollarını kaldırırken. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemenin izlerini görebiliyorum. Çok sakın görünüyor. Sanki hiç etkilenmemiş gibi.

"Hadi gidelim. Biri Grigori'yi alsın." Bir asker homurdanarak Dante'yi omzuna alır.

Dante'yi tanıyor. Bu ne anlama geliyor?

"Adamlarının geri kalanı?" Gray Matthaeus'a sorar.

"Peki ya onlar?"

"Onlara geri çekilmelerini söyle yoksa bunun boğazını keserim."

"Hayır!" Bağırıyorum ve Gray bana dönüyor, yüzündeki ifade beklediğimden farklı. Bu durum Petrov'la tanıştığım geceyi çok andırıyor ama bir o kadar da farklı.

"Geri çekilecekler," diyor Matthaeus biz locadan çıkarken. Birkaç dakika önce çok az dolu olan koridorun adamlarla dolu olduğunu görüyorum. Onun adamları. Gray'in. Felix'e bir bakışım bana bunu beklemediğini söylüyor.

Felix Gray'e "Teslim ettim," diyor ve ben onun tedirginliğini görüyorum. Hâlâ uğraştığı insanlarla boy ölçüşemiyor ve bunun farkında. "Ödemenin ikinci yarısını da yatırırsanız yola çıkacağım."

Gray ona karanlık bir bakış atar. "Bunu aşağıda halledeceğiz. Sen de benimle gel.

Yürüyün." "Komutanım," diye başını sallar görevli asker ve herkesi dışarı çıkarır.

Olduğum yerde kalıyorum, ne yapacağımdan emin değilim, kalçamdaki hançerin farkındayım ama Dante baygın olduğu için hâlâ güçsüzüm. Gray ve ben sadece ikimiz kaldığımızda bana döndü.

"Gel," diyor, kapıyı işaret ederek. Yine de benden uzak duruyor. Onu

anlamaya çalışarak inceliyorum.

"Artık incinmeyeceksin, Mara."

O ve sözleri kafamı karıştırdı. Ses tonu ve anlamı.

Bir kez daha kapıyı işaret ediyor. Başka seçeneğim yok, bu yüzden kapıdan geçip adamlardan birinin acil durum merdivenlerinin kapısını açık tuttuğu yere doğru ilerliyorum.

Beton merdivenlerden aceleyle inerken her ses yankılanıyor. Korkuluklara tutunuyorum ve zemin kat girişini geçtiğimizde, daha önce görmediğim başka bir kapıdan geçiyoruz. Daha küçük olduğu için adamların çoğu eğilerek geçmek zorunda kaldı. İçeri girdiğimizde birkaç el feneri yolumuzu aydınlatıyor. Karanlık ve rutubetli, uzun süre hareketsiz kalmış su gibi kokuyor. İlerlemeye devam ediyoruz ve ileride Dante'yi taşıyan adamı görebiliyorum, arkasında Matthaeus'u görüyorum. Arkamda Gray pahalı takım elbisesi içinde rahatsız görünmüyor, iki asker daha onu takip ediyor. Ne zaman ona baksam, beni izlediğini görüyorum.

Kalabalık koridor birkaç dakika sonra açılıyor, içerisi hala karanlık olsa da ışık geliyor

bir yerden. Kavernöz bir açık alana geldiğimizde yüksek bir ses beni zıplatıyor.

"Metro treni," diyor Gray.

Metro mu?

Dante'yi taşıyan adam onu duvara dayalı eski görünümlü bir bankın üzerine bırakırken, "Tüneller birbirine bağlanıyor," diye açıklar. Matthaeus onun yanına gider. Yere yığılmıştı ama hareket ediyordu.

Onlara doğru bir adım atıyorum ama Gray kolumu yakalıyor ve düşünmek için bile durmuyorum. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum. Jericho'nun bana anımı seçmemi öğütleyen sözlerini düşünmüyorum. Etrafımda silahlarıyla bekleyen askerleri düşünmüyorum. Hiçbiri umurumda değil. Dante'ye ulaşmalıyım. Hepsi bu.

Bu yüzden elimi elbisemin yırtmacından geçirdim ve kalçama bağlı hançeri tuttum. Kılıfından çıkarıp aramızda salladım.

"Bırakın beni. Şimdi."

Oradaki tüm silahların bana çevrilmesini bekliyorum. Hatta belki vurulmayı bile beklerim. Ama öyle bir şey olmuyor. Aslında, askerlerin hiçbiri harekete geçmiyor.

Gray gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Tutsak değilsin," diyor ve çok tuhaf bir şey yapıyor. Kolumu bıraktı. Şaşırtıcı, çünkü bir kavga bekliyordum. Silahsızlandırılmamın kolay olacağından emindim. Ama kurtulur kurtulmaz Dante ve Matthaeus'a doğru koşuyorum. Şakağındaki kanlı noktaya dokunurken bıçağı tutarak önünde çömeliyorum.

"Dante?"

İnliyor ve bir an sonra gözlerimin içine bakıyor ve ben çok rahatlıyorum. Aptalca olduğunu biliyorum çünkü bu karmaşadan kurtulmuş değiliz, hatta kurtulmaya yakın bile değiliz. Ama o yaşıyor ve burada ve tek düşünebildiğim bu.

Kollarımı ona doluyorum, o da bir kolunu bana doluyor. Ayağa kalkıp önümde ilerliyor. Tam olarak sabit değil. Bunu görebiliyorum. Ama kararlı.

Matthaeus da ayağa kalkıyor ve ben Dante'nin etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama koluyla beni engelliyor.

Felix, Gray'e doğru adım atarken zoraki bir kahkaha atarak, "Burası çok rahat, ama ben sadece paramı alıp yoluma gitmek istiyorum," diyor.

Gray'in adamlarından biri silahını çeker ve Felix'in şakağına doğrultur. Felix durur, yüzündeki tüm renk uçup gitmiştir.

Hançeri sıkıca kavriyorum, avuçlarım terliyor. Sessizce ayakkabılarımı çıkarıyorum, çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve kirli.

Gray önce beni, sonra Dante'yi inceliyor. Dante onu öyle bir merakla izliyor ki, benim bilmediğim neyi bildiğini merak ediyorum.

Felix boğazını temizler ve Gray ona döner. "Para mı istiyorsun seni küçük bok parçası?" diye sorar, ona doğru adım atarak.

Felix'in gergin bakışlarını takip ediyorum ve sanırım aynı anda tüm askerlerinin gitmiş olduğunu fark ediyoruz.

"Neler oluyor?" diye soruyor.

Gray onun birkaç adım önünde durur ve onu küçümseyerek süzer.

"Para iadesi mi?" diye sorar.

Felix şaşkın görünüyor ama Gray'in adamlarından birinin telefona bir şeyler tuşladığını görüyorum. "Evet, efendim," diye cevap veriyor adam.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Felix bakışlarını telefonuna kaydırarak soruyor, çılgınca yazıyor ve

bunu yaparken küfürler mırıldanıyor. Sonra başını kaldırıp Gray'e bakar. "Seni orospu çocuğu."

Gray onu neredeyse hiç tanımıyor ve onu ne kadar uzun süre incelersem o kadar tiksinti duyuyor, Felix'i o kadar küçümsüyor gibi geliyor.

"Sana dokundu mu?" diye soruyor, gözlerini Felix'ten hiç ayırmadan.

Benimle konuştuğunu biliyorum ama cevap veremiyorum. Olayların bu garip dönüşü karşısında çok şaşkınım. "Mara?" diye soruyor, bakışlarını bana çevirerek.

Başımı sallıyorum.

"O zaman onu öldürmeden önce aletini kesip ona yedirmeyeceğim."

"Ne oluyor lan?" Felix, Gray'in adamlarından birinin silahı kafasının arkasına dayamasıyla durdurulmak için bir adım geri atarak sorar.

"Onu vurmayın!" Dante'nin arkasından çıkmaya çalışarak haykırıyorum.

Gray tekrar bana dönüyor ve Dante vücudunu biraz kaydırıyor, bakışları hala Gray'in üzerinde. Yemin ederim Gray'in başını sonsuz küçüklükte salladığını görüyorum. Bu tuhaf değiş tokuş sırasında Dante bir eliyle kolumu, diğer eliyle de hançeri kavrayan elinin bileğini tutacak şekilde kavrayışını değiştiriyor.

Gray sanki ne demek istediğimi anlamış gibi, "Merak etme, bu kadar kolay olmayacaktı," diyor. Sonra Dante'ye bakıyor. "Kimse ona dokunmayacak," diyor ona.

"Onu almayacaksın. Kim olduğun umurumda değil," diyor

Dante. Kim olduğunu sormak istiyorum çünkü Dante'nin bildiğini hissediyorum.

"Onsuz gitmiyorum, yani ikimizin bir sorunu olabilir. Ama bunu bu pisliğin icabına baktıktan sonra konuşuruz." Yine Felix'e bakıyor, ağzı tiksintiyle kıvrılmış.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Dante önce bana, sonra Gray'e baktı. Gray'in gözleri bana kilitleniyor, bakışları daha önce gördüğüm hiçbir erkeğinkine benzemiyor. Sert değil. Nefret dolu değil. Ve şehvet düşkünü değil.

"Anlat bana," dedim.

Dante tamamen dönüyor, Gray'e sırtını veriyor, bu beni şaşırtıyor. Tutuşunu değiştiriyor, böylece elleri kollarımda nazikçe duruyor. Onları ovarken ürperiyorum. Ona, şakağındaki kanlı noktaya, yaralı yüzüne bakıyorum. Ve tek yapmak istediğim kendimi onun bedenine bastırmak, kollarını etrafımda hissetmek. Beni tuttuğunu hissetmek.

"Tatlım," diye fısıldıyor, tutuşunu bileğimden elime kaydırıyor, böylece ikimiz de hançeri kavırıyoruz. "Hazır mısınız?"

Ne demek istediğinden emin değilim ama bir an sonra Felix'in onun arkasında hareket ettiğini görüyorum. Gizli bir silaha uzandığını görüyorum, metalin parıltısı el fenerlerinden birinin ışığını yakalıyor. Ama Dante bunu hissetmiş olmalı ki beni döndürüyor, bir koluyla beni vücuduna sımsıkı sarıyor ve beni Felix'ten korumaya devam ediyor. Hançeri tutan diğer elini benimkinin üzerine koyuyor ve birlikte Felix'e doğru hamle yapıyoruz. Bir silah ateşlendiğinde onunla çarpışıyoruz ve Felix yere düşüyor, biz de onun üstündeyiz. Hançeri birleşik ellerimizle Felix'in göğsüne saplarken Dante'nin tutuşu başımı kavrayacak şekilde değişiyor.

O anda, bir şey beni terk ediyor. Tıpkı ölmekte olan bir adamın ruhunun bedenini terk etmesi gibi, bir şey beni terk ediyor. Ve on beş yıldır ilk kez nefes alabiliyorum.

Felix'e bakan Dante'ye bakıyorum. Bakışlarını bana çeviriyor ve ikimiz de doğruluyoruz. Felix'in silahının birkaç adım ötesinde olduğunu görüyorum, eli kanıyor. Silah sesi buydu. Biri silahı elinden almış.

Dante ve ben konuşmuyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz ve bakışlarımızı gözleri fal taşı gibi açılmış, nefes nefese kalmış Felix'e çevirmem uzun bir dakikamı alıyor.

"İstiyorsan senindir," diyor Dante o kadar alçak sesle ki onu sadece ben duyabiliyorum.

Ne yaptığını anladım, benim için öldürmeyi ayarladı. Başımı salladım. Çünkü evet, onu

istiyorum.

Dante ayağa kalkıyor ve ben Felix'in üzerine biniyorum, elbisemin eteği etrafıma yerleşirken dizlerim soğuk ve kirli zeminde çıplak. İki elimi de bıçağın kanlı sapının üzerine kapatıp orada tutuyorum, bakıyorum

ona. Gözleri deh etten kocaman olana kadar bekliyorum. Yapmak üzere olduğum şeyden bir an bile pişmanlık duymuyorum. Sanırım bunun benim hakkımda ne söylediğini biliyorum. Ben bir canavarım. Yaratılmasında parmağı olan bir canavar.

Aklımda bu düşünceyle bıçağı karnına doğru s r kl yorum, acısını dinliyorum ve sonra y n deği tiriyorum. Hançeri çekerken acele etmiyorum ve ucunu g ğ  n n üzerine yerle tiriyorum. Yava  a, çok yavaşça, kaburgalarının arasından geçiriyorum ve şeytanın kalbini deliyorum.

 ıkardığı sesleri duyabiliyorum, son nefeslerinin fokurtularını, yüzümü ona yakla tırarak üzerine eğildiğimde, böylece beni görebiliyor. Böylece ellerimi onun kanıyla yıkayanın ben olduğumdan hiç şüphesi kalmıyor.

"Cehenneme git," diyorum ona ve ağzının kenarından kan damlarken daha derine itiyorum. Hayatın onu terk edi ini izliyorum.  l  gözleri bana bakıyor, boş, donuk, ama bunu yapanın ben olduğumu biliyor. Benim hayatımı çalmaya çalıştığı gibi onun hayatını da  alan bendim.

Dante

Gray yoğun bir merakla Mara'yı izliyor. Yaptığı şeyden ürkmüyor. Kandan. Ellerini Felix Pérez'in kanıyla ıslatırken yüzündeki ifadeden.

"Gidelim," diyorum ona, elimi uzatarak. Hareket etmedi, ben de adını söyledim. "Mara."

Bakışlarını Pérez'in ölü yüzünden çekip bana bakıyor. Gözlerinde gördüğüm şeyi incelemeye çalışıyorum. Bu bir zafer değil. Bu oyunun kazananı yok. Pişmanlık da değil. Belki de rahatlamadır. Belki de kabullenme ve her şeyin bittiğini bilmektir. Ya da belki hâlâ sindirmeye çalışıyordur. Belki de beyni hala yaptıklarını anlamlandırmaya çalışıyordur. Ellerindeki kanı.

"İyi iş çıkardın," diyorum ona.

Bakışlarını benim elime çeviriyor. Bıçağı ölü adamda bırakarak elini benimkine koyuyor ve ben de kalkmasına yardım ediyorum. Yalınayak olduğunu fark ediyorum, ayakkabıları birkaç adım ötede. Ayakkabılarını getirip giymesine yardım ediyorum.

Yanımda dimdik durup Gray'e bakıyor, gözleri sert. Yüz hatlarındaki aşinalığı görüp görmediğini merak ediyorum.

"Güçlüsün," diyor kaba olmayan ama ona da pek doğal gelmeyen bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Seninle gelmiyorum."

Gray onu inceliyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Babanla tanıştığım da sen daha çocukun. Kardeşin Michael belki beni hatırlardı ama senin hatırladığından şüpheliyim."

Mara yanımda kayıyor, bakışlarını benimkilere çeviriyor.

Gözlerindeki soruları görüyorum ve onu daha yakına çekiyorum, bir kolumu ona doluyorum.

Gray bakışlarını tekrar ona çevirirken bu koruyucu hareketi kaçırmıyor. "Varlığından sadece beş yıl önce haberdar oldum. Daha önce bilseydim, senin için daha erken gelirdim."

Mara sertleşiyor.

"Bana söyleyen David Grigori'ydi aslında," diyor ama bakışlarını Mara'dan ancak bir anlığına çekebiliyor. "Öldüğünü duydum."

Nasıl öldüğünü çok iyi biliyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Başımı sallıyorum.

"Güzel. Ait olduğu yer yerin altı." diyor. "Neler oluyor?"

Mara bana soruyor.

"Hadi gidelim buradan. Eve gidelim. O zaman konuşabiliriz" diyor.

"Ev mi?" Başını sallayarak soruyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Bana burada söyle. Şimdi."

Gray derin bir iç çeker, tekrar gülümser. "Annenle senin yaşlarındayken tanışmıştım. O da vahşiydi. Özgür bir ruh. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım."

Mara yanımda kaskatı kesiliyor. "Annemi tanımıyorum," diyor, kelimeleri yavaş, çünkü beyni iki ile ikiyi topluyor.

Üzüntüyle başını sallıyor. "Onunla iletişime geçmeye çalıştım ama ancak yıllar sonra. Çok geç fark ettim."

Mara yanımda daha da soğurken elimi daha sıkı tutuyorum. "Ne haltlar dönüyor?"

"Ben senin babanım, Mara. Ve David Grigori bana senin var olduğunu söylediğinden beri seni arıyordum."

Mara

Sersemledim. Zihnim yarışıyor. Eğer Dante olmasaydı, eminim şu anda yerdeydim. Ama o beni tutuyor ve bir süre önce söylediklerini hatırlıyorum. Düşmeme asla izin vermeyeceğini.

Drake Gray'in evi şehrin dışında, Jericho St James'in evine garip bir şekilde yakın. Dante ya da Jericho'nun sahip olduğu silahlı korumalara sahip olmasa da, mülkünü on iki metrelik duvarlar çevreliyor ve güvenliğinin biraz daha ihtiyatlı olduğu hissine kapılıyorum.

Evin içinde kimse yaşamıyor gibi görünüyor. Bize yatılı bir hizmetçi ve tamirci dışında yalnız yaşadığını söylüyor. Ev o kadar büyük ki büyük bir kısmı kullanılmıyor. Bize temizlenebileceğimiz üst kattaki yatak odasını gösterirken her şeyden bahsediyor. Evin ne kadar karanlık olduğunu, geçtiğimiz odaların çoğunda sanki burada hiç kimse yaşamıyormuş gibi mobilyaların toz bezleriyle örtülü olduğunu fark ediyorum.

Bu adam benim babam mı?

Drake Gray, Felix Pérez'in ayarladığı alıcı, babam mı?

Bu yüzden beni bu kadar çok geri istemişti. Bu yüzden Felix Samuel'i izleyiciyle göndermişti. Çünkü fırsatını bulduğunda beni geri almayı planlıyordu. Beni tekrar satmak için. Alıcının kim olduğunu bilmiyordu. Sadece beni isteyen paralı bir adamdı ve Felix'in duyması gereken tek şey parayla ilgili kısımdı. O zamana kadar Petrov'la aramız bozulmuştu ve şimdi benimle ilgili gerçeği Petrov'a açıklayan kişinin Felix olup olmadığını merak ediyorum. Benim Elizabeth Grigori değil de onun değersiz arkadaşı olduğum gerçeğini. Bu yüzden Petrov'a geri ödemeyi teklif etmişti. Bunca zaman onu ele verenin ben olduğumu düşünmüştüm. Cezalandırılan kesinlikle bendim.

"Sıcak bir duş al. Kıyafetler var, Mara. Her şey hazır. Bakalım adamlarımdan biri sana üstünü değiştirebileceğin bir şeyler bulabilecek mi?" diyor Gray Dante'ye.

"Ben iyiyim," diyor Dante. "Mara'yı temizlemek istiyorum."

Gray tereddüt ediyor ama başını sallıyor. "Kızım için sorun olmadığı sürece."

Benim kızım.

Nedenini bilmesem de başımı sallıyorum. Bu adamın, bu yabancının iznine ihtiyacım yok. Dante ile yalnız kalmak istiyorum. Bunu çözmem gerek.

"Ben aşağıda olacağım. Aç mısın?" diye soruyor.

"Hayır."

Başımı sallıyor ve uzaklaşmakta tereddüt ediyor ama uzaklaşıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Yalnız kaldığımızda yatağın kenarına oturuyorum ve Dante yüzümü ellerinin arasına alıp önüme çömelior.

"İyi misin?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Bundan haberin var mıydı?"

"Bu akşam erken saatlerde öğrendim. Sizden biraz önce. Charlie onun adını tanıdı ve David'le ne zaman tanıştığını hatırladı. Annenle tanıştığı zaman olmalı."

"Gerçek mi?"

"Bu kesinlikle mantıklı. Annenin Gray'den kimseye bahsettiğini sanmıyorum. Sanırım ilişkileri kısa sürdü ve senin doğumundan kısa bir süre sonra gitti."

"Benim bir babam var."

Dante'nin yüzü endişeyle kararıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Hadi seni temizleyelim. Sıcak tutacak giysiler giydirelim. Sonra aşağı inip onunla konuşabiliriz. Ne haltlar döndüğünü öğreniriz."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ben... Kalıyor musun?"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor. "Yanılmışım Mara. Uzaklaşmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Daha güvende olacağını düşündüm. St. James... Nişanlısının başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemedim."

"Dante-"

"Bırak da

bitireyim."

Bekliyorum.

"Seni ne kadar sevdiğimi hiç söylemedim. Benim için hep sen oldun. Kader konusunda haklıydın. Tabii çok geç kalmadıysam."

Gözlerim buğulanıyor ve içimde bir umut balonu şişiyor. Umut. Tanrım. Umut böyle bir şey mi?

"Ağlama. Artık ağlama," diyor. "Zamana ihtiyacın varsa-"

Başımı sallıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum. "Kader böyle bir şey işte. Her zaman tam zamanında gelir."

Gülümsüyor ve beni öpmek için eğiliyor, dudakları yumuşak, benim öpücüğüm temkinli. Parmak uçlarım göğsüne geliyor ve geri çekildiğimde bana bakışı pişmanlık gösteriyor. Başımın arkasını kavlıyor, beni kendine çekiyor ve ben de ona izin veriyorum. Parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Onu öpüyorum ve bu sefer farklı hissediyorum. Aceleyle gelmiyor. Bu son öpüşmemiz olabilirmiş gibi değil. Çünkü bu bizim başlangıcımız. Kaderimizin başlangıcı.

Mara

Dante ve ben yarım saat sonra resmi olmayan bir oturma odasına girdiğimizde Drake Gray aşağıda bekliyor. Burası diğerinden çok daha küçük ve taş şöminede ateş yanıyor. Bej rengi bir kazak ve koyu renk bir pantolon giymiş, ateşin önünde çömelmiş, zaten büyük olan yığının üzerine yeni bir kütük yerleştiriyor.

Aşağı inerken bazı odaların içine göz attım. Tuhaf, ev o kadar kişiliksiz ki neredeyse bir otel gibi. Sanki herkes buraya taşınıp benim diyebilirmiş gibi. Aslında biraz yalnızlık var. Ama bu oda yaşanmış görünüyor. Kişisel. Bunu gördüğüme sevindim çünkü ona baktığımda o da ev kadar yalnız görünüyor.

Doğruldu, pirinç maşayı yerine koydu ve bize dönerek içkisini yudumladı. Üzerimde bir kot pantolon ve şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak astara sahip büyük boy kapüşonlu bir tişört ve bir çift savaş botu var. Dolap ve şifonyer, etiketleri hâlâ üzerinde olan ve hepsi benim bedenimde olan yeni kıyafetlerle doluydu. Öylece taşınacağımı mı düşündü? Bunların hepsi çok garip.

Dante, hizmetçinin gönderdiği kömür kazağı ve pantolonu giydi. Diğer eşyalarımızı attık.

"Daha iyi mi?" Drake Gray soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu inceliyorum, şakaklarındaki kaz ayaklarının kırıştığını görüyorum, gözlerinin tonunun benimkine çok benzediğini fark ediyorum. Saçları ağaran sarının daha koyu bir tonu, ama çenesindeki gamzeyi tanıyorum. Aynaya her baktığımda onu görüyorum.

"İçki?" diye soruyor.

Dante başını sallıyor ve bana dönüyor. "Sen de bir tane alsan iyi olur," diyor.

İtiraz etmiyorum ve bir dakika sonra ateşin önündeki kanepeye yerleşiyoruz. Dante viskisini yudumlarken ben kadehimi tutup berjer koltukta oturan Drake Gray'i inceliyorum. O da beni inceliyor.

"Bunu anlamıyorum," diyorum. "Annem ben çok küçükken öldü. Benim bir babam yok. Olsaydı, bunu bilirdim."

Bardağına bakıyor, başını sallıyor ve bana dönmeden önce bir yudum alıyor. Ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum ve yanma hissiyle mücadele etmek zorunda kalıyorum ama bir kere içtikten sonra iyi geliyor.

"Hamilelikten haberim yoktu. Kısa bir ilişkimiz oldu. O zamanlar evliydim, Mara." Ah.

"Olayları ele alış biçimimden utanıyorum ve mazeret üretmek istemiyorum ama gençtim, hırslıydım ve açıkçası aptaldım."

"Seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Aradı. Ve o aramayı bırakana kadar aramaları görmezden geldim. Ama onu düşünmeyi hiç bırakmadım."

"Bu ona hiç iyi gelmedi, değil mi?"

Dante elimi sıkı.

"Hayır, olmadı. Ve özür dilerim. Çok

üzgünüm." "Karınız nerede?"

İçkisinden büyük bir yudum alıyor. "Birkaç yıl önce ayrıldık."

"Çocuğunuz var mı?" Erkek ya da kız kardeşim var mı?

"Hayır, hiç çocuğumuz olmadı. Hamilelikleri başarısız oldu."

"Ah." Bunun üzerine yüzü kararıyor ve gözlerinde bir hüznü görüyorum. Duruşundaki o yalnızlığı. "Özür dilerim."

Başını sallıyor, içiyor, sonra boş bardağını tazelemek için ayağa kalkıyor. Benim bardağım hâlâ dolu ve Dante içkisini doldurduktan sonra tekrar oturmayı reddediyor.

"Jericho St. James ile bağlantın nedir?" Dante soruyor.

Drake Gray ona bakar. "Jericho St. James?" Başını sallar. "İsmi biliyorum ama adamı tanıdığımı söyleyemem."

"Yani David, Mara'yı bulman için seni Felix Pérez ile temasa geçirdi?" Başını sallıyor.

"Karşılığında ne istedi?"

"Bağlantılar. Güçlü bir organizasyonun parçasıyım. Kurucu bir aile üyesiyim."

"IVI."

Başını salladı. "David içeri girmek istedi." Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Ve istediğini elde etmek için kendi kızımı bana satmayı planladı. Pérez'le temasa geçip Rus'u öğrendiğimde işler hiç de kolay olmadı. Plan seni Rus'tan kaçırmaktı ama Petrov gibi bir adama karşı bu hiç de kolay bir iş değil. Sonra Pérez'in aklına senin kim olduğunla ilgili gerçeği ortaya çıkarmak geldi. Bunu yapacağını bilmiyordum. Seni riske atacağını bilseydim bunu kabul etmezdim Mara. Umarım bu yüzden incinmemişsindir."

Cevap vermeyip viskimden bir yudum içiyorum, sıcaklığını ve uzuvlarımla hafifliğini seviyorum. "Geç oldu," diyor Dante, boş bardağını yere bırakıp ayağa kalkarken.

"Onu adaya geri götüremezsiniz."

"Mara'nın ne istediği ya da neye ihtiyacı olduğu konusunda söz hakkın olduğunu sanmıyorum." "Ben onun babasıyım."

"Bunu kabul etmeden önce bir DNA testi görmek isterim."

"Alabilirsin." Drake bana döndü. "İstediğin ya da ihtiyacın olan her şey." "Ne istediğim ya da neye ihtiyacım olduğu konusunda benim de söz hakkım olsa nasıl olur?" diyorum, ayağa kalkarak.

İki adam da bana döndü.

Drake'e "Kanıt istiyorum," diyorum ama yüzüne bakınca bunun doğru olduğunu anlıyorum. Giderek daha fazla görüyorum. Ve hissediyorum.

Başını sallıyor. "Yarın. Bir test yapabiliriz."

Dante bana baktı. "Eğer istediğin buysa, seni götüreceğim."

Drake ayağa kalkar. "Neden ikiniz geceyi burada geçirmiyorsunuz? Senin adamın da. İstediğin kişiyi arayabilirsin. Sabah biraz daha konuşabiliriz. Birlikte laboratuvara gidin."

"Hiç sanmıyorum," diyor Dante. Elimi tutuyor ve kapıya doğru yürüyor. "Lütfen," diyor Drake, gözlerini benden ayırmadan. "Kızımınla daha yeni tanıştım."

Dante ona döner ve tekrar hayır demek üzeredir ama o devam eder.

"Ne zaman istersen gitmekte özgürsün," diye ekliyor Drake. "Bunca zamandan sonra seni tanımak için bir şans istiyorum," diyor bana.

Gözlerindeki duyguyu görüyorum. Ve bir şekilde yalnızlığını hissediyorum. Dante'ye dönüp başımı sallıyorum. "Bir gece," diyorum sessizce. "Kalmak istiyorum. Zaten geç oldu."

Dante ikna olmuyor ama uzun bir süre sonra başını sallıyor. Bugünün nasıl başladığını ve nasıl bittiğini düşünüyorum. Kaderin bizi nasıl bulduğunu. Hepimizi. Ve bizi bir araya getirdi. Bu kadar çabuk olmayacağım

Bu yabancıya henüz güvenmiyorum. Kim olduğu kanıtlanısa bile. Ama güvenmek istiyorum. Tanrım, nasıl da istiyorum.

Epilog 1

Dante

Bir Yıl Üç Ay Sonra

Birkaç hafta sonra Mara'yı adaya geri getirdiğimde her şey farklıydı. O farklıydı. Biz farklıydık.

O gece opera binasının derinliklerinde hançeri Pérez'in kalbine saplayacak kişinin o olması gerektiğini biliyordum. Ellerinde onun kanına ihtiyacı vardı. Çarpık bir şekilde, temizleyiciydi.

Ama onunki gibi bir hayattan çıkıp da bir şekilde çarpıtılmamış olamazsınız.

DNA sonuçları, Drake Gray'in iddia ettiği şeyi kanıtlamak için geldi. Mara'nın biyolojik babası olduğunu. Ve ona iyi davranıyor. Zamanında ona gitmesi gerektiğini bildiği için onu rahat bırakıyor. Şimdiye kadar onunla sadece birkaç hafta geçirmiş olmamıza rağmen giderek daha fazla istediğini görebiliyorum. Ona engel olmayacağım ve onu bu yolda yalnız bırakmayacağım.

Gray'e gelince, o yalnız biri. Onu tanıdıkça bunu daha iyi anlıyorum. Kardeşlerinden hiçbirisiyle yakın değil ve eski karısıyla da artık konuşmuyor. Çocuğu yok. Kuzeni yok. Hiçbir şey yok. Bir bakıma onun için üzülüyorum.

Kardeşim ve ailesi, Lenore ve Noah ve hatta zaman zaman Matthaeus ile adada yaşadığımız bir yıl içinde Mara daha da hafifledi. Daha mutlu. Scarlett'te gördüğüm ve onun için istediğim o ışıltıya ulaşıyor.

Scarlett ve Cristiano'nun küçük bir kızları oldu, Clementine. Ve Alessandro, her ne kadar bir kız kardeş istese de, onun şampiyonu. Kardeşimi mutlu görmek çok güzel. Onun büyüyen ailesinin bir parçası olmak güzel.

Mara'yı Felix Pérez'e teslim ettiği için St. James'in peşine düşmek istedim ama o bir kez daha ortadan kayboldu. Ondan bahsettiğimde, Mara bana bu işin peşini bırakmamı söyledi. Ne yaptığını, neden yaptığını anladığını söyledi. Onu suçlamadığını söylüyor. Acaba alıcının kim olduğunu başından beri biliyor muydu?

Ama bugün bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum.

Bugün Mara'nın doğum günü ve o pek çok doğum gününü kutlamadı. Lenore bir ziyafet hazırlıyor. Hatta Gray birkaç günlüğüne buraya gelecek. Mara onun ziyarete gelmesinden hoşlanıyor.

"Neredeyse hazır," diyor Mara yatak odamıza girdiğimde. Bikini üstünü bağlıyordu.

Ona bakıyorum. Göz kamaştırıcı. Sonunda biraz kilo almış ve sağlıklı görünüyor ve kalçasında tek bir kırmızı gelincik dövmesi var, sapı uzun ve narin, çiçeğin taç yaprakları parlak kırmızı, anma ve umudu simgeliyor. Seçimine şaşırdım ama anlıyorum. O güçlü biri. Unutmak istemiyor. Ya da belki de asla unutamayacağını kabullenmiş. Ve bu güzel, yabani çiçek damgayı gizlemekten çok üzerine yazıyor. Ona gücünü geri veriyor, gücünü.

Saçlarını omuz hizasında tutuyor ama kakül kestirmiş. Nadiren makyaj yapar ve ben onun bu yönünü seviyorum. O doğal bir güzellik ve en çarpıcı özellikleri gülümsemesi ve iyi kalpliliği.

"Sen yüzmüyor musun?" diye soruyor. Üzerimde hâlâ kot pantolon ve tişört var.

Kapıyı arkamdan kapattım. "Önce seninle biraz yalnız zaman geçirmek istiyorum." Ona doğru

yürüyorum.

"Arkanı dön," diyorum ve bikiinin askılarını ondan alıyorum ama bağlamak yerine kayarak çıkarıyorum.

"Hey," diye itiraz ediyor, ben turkuaz parçayı bırakırken kollarımda dönüyor. "Ne?" Kollarımı ona dolayarak ve onu öperek soruyorum.

"Alessandro'ya onunla şnorkelle yüzeceğime söz verdim."

"Alessandro bekleyebilir." Onu tekrar öpüyorum ve yatağa doğru geri geri yürüyorum. Oraya vardığında, kollarımı aşağıya kaydırarak iç çamaşırlarını çıkarıyorum ve ancak çıplak kaldığında ona bakmak için geri çekiliyorum. "Tanrım, çok güzelsin."

Kocaman gülümsüyor ve ellerini yüzümün iki yanına koyuyor. "Çünkü mutluyum." Beni öpüyor. "Ama gerçekten, bunu şimdi yapamayız. Bekliyorlar. Lenore'un pastası var ve babam burada olacak-"

"Şşş." Onu yatağa oturması için tekrar iterken öpüyorum ve öpmek için eğilip gömleğimi başımın üzerine çekerken onu uzanmaya zorluyorum. Ben boynunu, göğsünü öperken açgözlü elleri kemerimi karıştırıyor ve ellerini çekmek için bileklerinden tutuyorum. Ağzımı seksine götürdüğümde bacaklarını açıp sırtını kavislendiriyor, inliyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor.

"Seviyorum..." diye nefesini tutuyor, ben onun seksini kızdırırken, klitorisini ağzıma alıp emmeden önce boylu boyunca yalıyor. "Siktir, bayılıyorum..." O anda nefesi kesiliyor ve birkaç dakika içinde boşalıyor, beni daha yakına çekerken vücudu bir kez sarsılıyor. Daha sert emiyorum, ondan aldığım zevkin son damlasına kadar çekiyorum. Dilimdeki tadı beni daha da sertleştiriyor, orgazmı azaldığında elleri onu öpmem için beni yukarı çekiyor. Kendimi ona doğru bastırdığımda doyumsuz bir ihtiyaçla inliyor.

"Neyi seviyorsun? Cümleleri hiç bitirmedin," diyorum ağzına karşı.

"Ağzının üzerimde olmasına bayılıyorum," diye alay ediyor, dişleriyle dudağımı ısırıyor. "Ben de ağzımı senin üzerinde seviyorum." Dizlerinin üzerine doğru kaymaya başlıyor ama onu durduruyorum.

"Beni deli ediyorsun."

Elleri yine kemerimde, ama onları geri çekiyorum.

"Ne yani? Sen tadına bakıyorsun da ben bakamıyor muyum?" diye soruyor.

Kocaman gülümsüyorum. "Önce sana bir hediyem var."

Duraksıyor. Yüzümde bir şey görüyor olmalı. "Hediye mi? Bana hediye vermek zorunda değildin." Gözleri yaşıyor. Bunu hâlâ görmek beni biraz üzüyor. Benimle ve ailesiyle geçirdiği bir yılı aşkın süreden sonra bile nezakete alışık değil. Ama bu düşünceleri bir kenara itiyorum.

"İstedim," diyorum ona, cebime uzanıp yüzüğü avuçlarken onu bir kez daha öpüyorum. "Dante?" Gülümsemesi dalgalanıyor ve gözleri buğulanıyor.

"Kader demiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, yanağından bir damla yaş süzülüyor.

"Başından beri bize inandın. Ve hâlâ benden çok daha iyisini yapabileceğine inanıyor olsam da," diye başlıyorum, burnunu çekerken sol elini tutup yüzüğü parmağına geçiriyorum. "Gitmene izin vermeyeceğim. Asla. Sen benim kaderimsin, Mara. Benimle evlenir misin?"

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve sanırım onu bütün gün izleyebilirim. Sanırım sadece yüzünü, tüm ifadelerini, duygularını izleyebilirim. Onu o kadar çok seviyorum ki onsuz nasıl var olduğumu bilmiyorum.

Bana bakıp başını sallıyor ve eğilerek bana sıkıca sarılıyor. "Kader," diye fısıldıyor. "Evet, seninle evleneceğim."

Epilog 2

Mara

Üç Ay Sonra

Gün batımında sahilde evleneceğiz. İkimiz de beklemek istemedik. Uzun bir nişanın ne anlamı var ki? Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum.

Küçük toplantıya baktığımda neredeyse vakit gelmişti. Sadece ailelerimiz var, herkes yalınayak, kadınlar güzel elbiseler, erkekler rahat takımlar giymiş. Dante çoktan derme çatma sunağın başına geçmiş, Cristiano'yla birlikte güzel bir kemer yapmışlar. Bunu yapabildiğini bilmiyordum. Beyaz ipeklerle örtülmüş ve kırmızı gelincikler başta olmak üzere her renkten yüzlerce kır çiçeğiyle süslenmiş. O kadar güzel ki inanamıyorum. Sandalyelere de buketler bağlanmış ve beyaz ipek kurdeleler deniz melteminde dalgalanıyor.

Güneş yakında batacak. Ve tam o sırada kapım çalınıyor. "İçeri gel," diyorum, dönüp kır çiçekleri demetimi alıyorum.

Babam ve Noah giriyor. Babam. Bu çok garip. Çok gerçek dışı. Benim bir babam var. Sanırım nazik ve biraz da yalnız. Ya da belki gördüğüm şey kayıp yılların pişmanlığıdır.

Babamın gözleri sulanırken Noah, "Vay canına," diyor.

Aynada kendime bir göz atıyorum. Sade beyaz bir elbise giyiyorum. En yumuşak organze ipekten, spagetti askılı ve arkamda küçük bir kuyruğu var. Saçlarım bebek nefesi ve tek bir safir tarakla örülmüş. Büyükannemden bir hediye. Annesinin düğününde taktığı ve Lenore'un da kendi düğününde taktığı bir antika. Annemin onu takma şansı hiç olmadı.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor babam. "Teşekkür ederim."

"Aşağı insek iyi olur," diyor Noah.

"Sadece bir dakika." Babam bir şey çıkarmak için elini cebine attı. "Senin için bir şeyim var."

Noah usulca ağzından geçiriyor ve ben babama bakıyorum.

"Seninle koridorda yürümemi istediğinde beni çok mutlu ettin. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Tabii ki istedim. Yapmanı istedim."

"Yapmadın ama yaptığın için mutluyum. Ben de seni bulduğum için mutluyum ve ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun seni aceleye getirmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

"Ben de seni bulduğuma sevindim."

Avucunu havaya kaldırıyor ve içinde bir anahtar var. "Bu senin ve kocan için. Kapımız size her zaman açık. Hazır olduğunuzda evim sizindir."

Gülümsüyorum, ona bakıyorum ve ona sarılıyorum. Onun evinde kalmaya her gidişimizde evin daha fazla açıldığını, pencerelerin artık kapanmadığını, hayatın yavaş yavaş geri döndüğünü görmek beni mutlu ediyor. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Burada olduğun için çok mutluyum."

Kapı tekrar çalınıyor ve ikimiz de gözlerimizi silerek doğruluyoruz. Noah içeri bakıyor. "Gün batımı..." diyor.

Babam anahtarı komodinin üzerine koyuyor ve kolunu uzatıyor. Benimkini onunkinin içine sokuyorum ve odadan çıkıp evden çıkıyoruz. Noah diğer tarafıma geliyor ve arp sanatçısının çalmaya başladığı sahile doğru yürürken ben de onun koluna giriyorum.

Herkes bize dönerken ayak parmaklarımı kumda kıvırıyorum ve bunun ne kadar büyülü olduğunu düşünüyorum. Biz böyle sahildeyiz. Dalgalar usulca içeri giriyor. Arpın narin sesleri. Etrafımda ailem. Sahip olacağımı hiç düşünmediğim kadar çok ailem. Ve koridorun sonunda, kalbim.

Noah ve babam beni Dante'ye teslim ettiklerinde ve o ellerimi tuttuğunda, gözlerimin mutluluk gözyaşlarıyla buğulandığını hissediyorum. Kollarını bana doluyor, beni kendine yakın bir şekilde kucaklıyor, alnı benimkine değiyor, burnu burnuma değiyor.

"Kader," diye

fısıldıyor. "Kader."

Öpüşüyoruz.

Sırada Ne Okumak Var

Alınan Örnek

Helena

Ben Willow dördüzlerinin en büyüğüyüm. Dört kız. Hep kız. Her dördüz doğumda, nesilden nesile, hep kızlar.

Bu neslin mahsulü her zamanki gibiydi, ancak dört mükemmel, güzel bebek yerine üç tane vardı.

Ve ben.

Ve bugün, yirmi birinci doğum günümüz, hasat günüdür.

Bu Scafoni ailesinin tercihi, bizim değil. En azından benim değil. Gerçi ailem bu konuda kız kardeşlerim ve benden çok daha rahat görünüyor.

Hasat her zaman dörtlülerin yirmi birinci doğum gününde yapılır. Bu bir yerlerde yazılı mı bilmiyorum ama benim bildiğim ve beş yıl önce tarihimizi öğrendiğimden beri aklımın bir köşesinde olan şey bu.

Bir deyim vardır: *Geçmişî hatırlayamayanlar onu tekrarlamaya mahkumdur*. Bu saçmalık, çünkü biz Willowlar geçmişimizi çok iyi biliyoruz ve şu anki halimize bir bakın.

Eski kütüphanede yüzyıllardır kullanılan aynı bloklar duruyor, yüzeyleri aynı tahta kütüklerinin üzerinde duran diğer tüm Söğüt Kızlarının ayaklarıyla yumuşatılmış ve onları gördüğümde tek düşünebildiğim, dördü de olduğu gibi dizilmiş, bunun ne kadar arkaik olduğu, ne kadar gerçek dışı olduğu. Bunu bize nasıl yapamazlar.

Yine de, işte buradayız.

Ve bunu bize yapıyorlar. Ama

aslında *biz* değiliz.

Vardiyam

işaretlendi. Ben

kirliyim.

Yani gerçekten kız kardeşlerim.

Bazen kimden daha çok nefret ettiğimden emin olamıyorum; nesilden nesile bu deliliğe izin verdikleri için kendi ailemden mi yoksa bu fedakârlığı talep ettikleri için Scafoni canavarlarından mı?

"Vakit geldi," diyor babam. Sesi ciddi.

Son birkaç aydır yaşlandı. Bunun pişmanlık olup olmadığını merak ediyorum çünkü kesinlikle omurgalı değil. Annemle bir kez tartıştıklarını duydum, tam olarak bir kez ve sonra bitti.

Sadece kabul etti.

Bu gece kızlarının, Scafoni piçi seçimini yapmadan önce bize bakarken, bizi dürterken, belki de bir at gibi dişlerimizi kontrol ederken o korkunç blokların üzerinde durmak zorunda bırakılacağını kabul etti. Kız kardeşlerimden birini hayatının sonraki üç yılı için yanına almadan önce.

Bunun tam olarak ne anlama geleceğinden emin olamayacak kadar saf değilim. Belki kız kardeşlerim öyledir ama ben değilim. "Blokta yukarı. Şimdi, Helena."

Belirlenen yerlerinde çoktan uysalca duran kız kardeşlerime bakıyorum. Hepsi bu gece her zamankinden daha solgun ve yemin ederim kalplerinin gelecekte korkarak çarptığını duyabiliyorum.

Hemen hareket etmediğimde, babam acı içinde kolumdan tutup beni bloğumun üzerine kaldırıyor ve düşünebildiğim tek şey, bana en ufak bir umut veren tek şey, Sebastian Scafoni beni seçerse, bunu sona erdirmenin bir yolunu bulacağım. Kızlarımı bu kadere mahkûm etmeyeceğim. Yeğenlerimi. Torunlarımı.

Ama beni seçmeyecek ve sanırım bu yüzden ailem bana her zamankinden daha fazla kızgın. Ben çirkin ördek yavrusuyum. En azından kız kardeşlerimin yanında çirkin sayılırım.

Ve kirli olmam - bakire olmamam - beni almayacakları anlamına geliyor.

Scafoni piçi onun yerine değerli altın kızlarından birini seçecek. Altın, benim karanlığım için. Tam anlamıyla altın. Neredeyse pırıl pırıl, kız kardeşlerim.

Babam bileğime demir kelepçeyi takarken onlara bakıyorum. Bunu hiçbirine yapmıyor. Bakışları kapalı on iki metrelik kapılardan bana ve tekrar tekrar geri dönerken bile söyleneni yapacaklar.

Ama sunacak bir korumam yok. Bu gece olmaz. Bu sefer olmaz. Gözlerimin arkası dökmeyi reddettiğim yaşlarla yanıyor.

"Bunu nasıl yaparsınız? Buna nasıl izin verebiliyorsun?" Yüzüncü kez soruyorum. Babam bileklerimdeki bağları sıkarken annemle konuşuyorum, canavarlara saldırmayacağımdan emin olmak için.

"Ağzını da tıkasak iyi olur."

Annemin soruma verdiği yanıt bu ve bir dakika sonra babam söyleneni yapıyor ve sessizliğimi sağlıyor.

Sanırım annemden daha çok nefret ediyorum. O bir Willow dördüzü. Kendisi de bir hasada tanık oldu.

Bu acımasız geleneğin sonucuna tanıklık etti.

Gelenek.

Bir adam kaçırma

geleneği. Kıрма

geleneği.

Yok etmekten.

Tekrar kız kardeşlerime baktım. Birbirlerinin neredeyse karbon kopyası olan üç kız kardeş, uzun sarı saçları omuzlarından kıvrılıp sırtlarından aşağı dökülüyor, mavi gözleri korkudan kocaman açılmış.

Julia'nın durumu hariç.

O diğerlerinden farklı. Daha istekli. Ama ona ne yapacakları hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Ben, kimse aynı gruptan geldiğimi tahmin edemez.

Onların altın sarısı saçlarının aksine benim saçlarım o kadar koyu siyah ki, neredeyse mavi gibi görünüyor; bu koyu gölgeyi hafifleten tek bir geniş gümüş çizgi var, bu da doğuştan gelen bir kusurum. Ve onların peygamber çiçeği mavisi gözlerinin aksine, benimkiler gece yarısı gökyüzüne benziyor; orada da tek rahatlama onları süsleyen gümüş lekeler.

Anneme benziyorlar. Mükemmel bebekler gibi.

Boyatmayı reddettiğim gümüş çizgisine kadar, yine Helena adındaki büyük teyzeme benziyorum. Şimdi doksanlı yaşlarında. Acaba törene müdahale etmesin diye onu odasına kilitleyip tekerlekli sandalyesini çalmak zorunda kaldılar mı?

Helena Teyze kendi neslinin seçilmiş kızıydı. Bizi neyin beklediğini herkesten daha iyi biliyor. "Geliyorlar," diyor annem.

Çok iyi duyuyor, yemin ederim, ama bir an sonra ben de duyuyorum.

Kütüphanenin ötesinde bir kapı çarpıyor ve cereyan, kütüphaneyi aydınlatan binlerce mumdan bir düzinesini söndürüyor.

kocaman bir oda.

Bir hizmetçi onları yeniden yakmak için acele ediyor. Elektrik yok. Gelenek, sanırım.

Sebastian Scafoni'nin yerinde olsaydım, gelecek yıl boyunca becereceğim ödüle iyice bakmak isterdim. Ve sevişme olacağından hiç şüphem yok, çünkü bir kızı her şeyi almaktan başka ne bu kadar kırabilir?

Ve bu sadece bir yıl değil. Hayır. Bize üç yıl verildi. Her kardeş için bir yıl. En büyükten en küçüğe. Eskiden dörttü ama şimdi üç.

Gerçekten burada durduğumdan, rüya görmediğimden emin olmak için kolumu çimdiklemek istiyorum ama ellerim arkadan bağlı ve yapamıyorum.

Bu gerçek olamaz. Yasal olamaz.

Ve yine de burada dördümüz, yarı saydam, çürüyen kılıflarımızın altında çırılçıplak - yemin ederim üzerlerindeki çürümenin kokusunu alıyorum - belirlenmiş bloklarımızın üzerinde duruyoruz, onların üzerinde sallanıyoruz. Sanırım geçmişteki Willow'ların ayakları daha küçüktü. Ve itiraf ediyorum, onların ağır, kendinden emin adımlarının kütüphanenin eski ahşap kapılarına yaklaştığını duydukça korkuyorum.

Çok korkuyorum.

Tek tıkla buradan [alın](#)!

Ayrıca Natasha Knight tarafından

Sahip Olmak ve Tutmak

[Bu Yüzükle](#)

[Seni Alıyorum](#)

[Çalıntı: Dante'nin Yemini](#)

Toplum Üçlemesi [Ruhun](#)

[Ağrıları Günahın Telafisi](#)

[Kalbin Dirilişi](#)

Karanlık Miras Üçlemesi

[Taken \(Karanlık Miras, Kitap](#)

[1\) Torn \(Karanlık *Miras*, Kitap](#)

[2\) Twisted \(Karanlık Miras,](#)

[Kitap 3\)](#)

Kutsal Olmayan Birliktelik Düeti

[Kutsal](#)

[Olmayan Birlik](#)

[Kutsal](#)

[Olmayan Niyet](#)

Collateral Damage Düet

[Collateral: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı](#)

[Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı](#)

Bağlayan Bağlar Düeti

[Benimk](#)

[i](#)

[Onunki](#)

MacLeod Kardeşler

[Şeytanın Pazarlığı](#)

Benedetti Mafya Dünyası

[Salvatore: Karanlık Bir Mafya](#)
[Romanı Dominic: Karanlık Bir](#)
[Mafya Romanı](#)

Sergio: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Benedetti Kardeşler Kutu Seti (Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir) Killian:

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Amado Kardeşler

Onursuz

Rezil

Unhinged

Tek Başına Karanlık Romantik

İniş Sapkın

Güzel Yalancı

İntikam

Onları Esir

Almak,

Benimki Alfa

Vahşiye Verilen

Canavar Tarafından

Alınan Canavar

Tarafından

Sahiplenilen Esirin

Arzusu Koruyucu

Gözaltı Amy'nin

Katı Doktoru

Emma'yı

Evcilleştirmek

Megan'ı

Evcilleştirmek

Naia'yı Geri

Kazanmak Sophie

İtfaiyecinin Kızı

Tehlikeli Meydan

Okuma Diz Çökmeyi

Öğreten Serseri

Şövalye

Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

Teşekkür ederim!

Stolen'ı okuduğunuz için teşekkürler: ***Dante'nin Yemini***. Umarım beğenmişsinizdir. Yorumlar yeni okuyucuların kitap bulmasına yardımcı olur ve beni her zaman minnettar kılar. Lütfen kitabı satın aldığınız mağazaya bir yorum bırakmayı düşünün.

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

Haberler ve çekilişlerden haberdar olmak için [FB Yazar Sayfamı](#)

[beğenin!](#) [Buraya tıklayarak](#) Facebook Grubum [The Knight Spot'a](#)

[katılın!](#)

Yazar Hakkında

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının *USA Today* Çok Satan yazarıdır. Yarım milyondan fazla kitabı satılmış ve altı dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşamaktadır ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürümekte, bir köşede oturup kitap okumakta ya da kaçabildiği sıklıkta dünyayı keşfetmektedir.

Natasha'ya buradan yazın: natasha@natasha-knight.com

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

www.natasha-knight.com
natasha-knight@outlook.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.